GEOLOGIAN TUTKIMUSKESKUS **GEOLOGICAL SURVEY OF FINLAND**

Turvetutkimusraportti 370 **Report of Peat Investigation 370**

Tapio Toivonen ja Onerva Valo

HÄMEENKYRÖSSÄ TUTKITUT SUOT JA NIIDEN TURVEVARAT

Abstract:
The peatlands and peat reserves of Hämeenkyrö, Pirkanmaa, Southern Finland

Espoo 2006

Toivonen, Tapio ja Valo, Onerva 2006. Hämeenkyrössä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Geologian tutkimuskeskus, Turvetutkimusraportti 370, 52 sivua, 38 kuvaa, 3 taulukkoa ja 5 liitettä.

Geologian tutkimuskeskus (GTK) tutki Hämeenkyrön kunnan alueella vuosina 1978, 1982, 1992 ja 2002 valtakunnan turvevarojen kartoitukseen liittyen 34 suoaluetta yhteispinta-alaltaan 2 317 ha. Kaikki kokonsa puolesta turvetuotantoon mahdollisesti soveltuvat suot on tutkittu.

Hämeenkyrössä tutkituissa soissa on turvetta yhteensä 29,9 milj. suo-m^3. Soiden keskisyvyys on 1,3 m, josta heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen osuus on 0,3 m. Turpeen keskimaatuneisuus on 5,5. Yli 2 m syvän alueen pinta-ala on 482 ha ja turvemäärä 14,3 milj. suo-m^3. Turpeista on rahkavaltaisia 61 %, ja loput 39 % saravaltaisia. Hämeenkyrön soille on tyypillistä vaihtelevanpaksuinen heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros, jonka alla on maatuneempaa rahkaturvetta, joka pohjaa kohti muuttuu sarapitoiseksi- tai valtaiseksi. Suoalasta on ojitettu 87 %. Yleisimpiä suotyyppejä ovat rahkaräme, isovarpuräme ja turvekankaat.

Turpeen keskimääräinen tuhkapitoisuus on 2,0 % kuivapainosta, vesipitoisuus märkäpainosta 91,2 %, kuiva-aineen määrä eli tiheys 78 kg/suo-m^3 ja rikkipitoisuus 0,13 % kuivapainosta. Kuivan turpeen tehollinen lämpöarvo on keskimäärin 20,4 MJ/kg.

Tutkituista soista 19 soveltuu turvetuotantoon. Niistä 10 suota soveltuu aluksi kasvu- tai ympäristöturvetuotantoon ja lopuksi energiaturvetuotantoon, yksi vain kasvuturvetuotantoon ja loput 8 energiaturvetuotantoon. Turvetuotantoon soveltuvien alueiden kokonaispinta-ala on 433 ha. Käyttökelpoiset energiaturvevarat ovat 6,3 milj. suo-m^3 ja energiasisältö 50 %:n kosteudessa 2,8 milj. MWh. Kasvu- ja ympäristöturpeen tuotantoon soveltuvien alueiden pinta-ala on 240 ha ja käyttökelpoinen turvemäärä 2,8 milj. suo-m^3.

Avainsanat: suo, turve, inventointi, energiaturve, kasvuturve, Hämeenkyrö

Tapio Toivonen ja Onerva Valo
Geologian tutkimuskeskus
PL 97
67101 KOKKOLA

Sähköposti: tapio.toivonen@gtk.fi
onerva.valo@gtk.fi

ISBN 951-690-975-2
ISSN 1235-9440

Toivonen, Tapio ja Valo, Onerva 2006. Hämeenkyrössä tutkitut suot ja niiden turvevarat. The peatlands and peat reserves of Hämeenkyrö, Pirkanmaa, Southern Finland. *Geologian tutkimuskeskus, Turvetutkimusraportti 370. Geological Survey of Finland, Peat Researches, Report of Peat Investigation 370,* 52 pages, 38 figures, 3 tables and 5 appendices.

The Geological Survey of Finland studied peatlands and peat reserves in the municipality of Hämeenkyrö, Pirkanmaa, about 200 km northwest of Helsinki. The field studies took place in 1978, 1982, 1992 and 2002. Thirty four mires covering a total of 2 317 hectares were studied.

The mires studied contain a total of 29.9 million m^3 of peat *in situ*. The mean depth of the mires is 1.3 m, including the poorly humified *Sphagnum* predominant surface layer, which averages 0.3 m in thickness. The mean humification degree (H) of the peat is 5.5. The area deeper than 2 m covers 482 ha and contains 48% of the total peat quantity (14.3 million m^3).

Sixty one per cent of the peat is *Sphagnum* predominant, and the remaining 39% *Carex* predominant. The majority of the mires is drained. The most common site types are *Sphagnum fuscum* pine bog, dwarf-shrub pine bog and forested peatlands.

The average ash content of peat is 2.0% of dry weight, the water content 91.2% of wet weight, the dry bulk density 78 kg per m^3 *in situ* and the sulphur content 0.13% of dry weight. The effective calorific value of the dry peat is 20.4 MJ/kg on an average.

Nineteen of the investigated mires are suitable for peat production; ten of them are suitable for horticultural peat production before fuel peat production, one is only suitable for horticultural and environmental peat production and eight only for fuel peat production. The total area suitable for peat production is 433 ha. The available amount of fuel peat is 6.3 million m^3 *in situ* and the energy content at 50 % moisture content 2.8 million MWh. The area suitable for horticultural and environmental peat is 240 ha and the available amount of the peat is 2.8 million m^3 *in situ*.

Key words: raised bog, peatlands, mire, peat, inventory, fuel peat, horticultural peat, Hämeenkyrö

Tapio Toivonen and Onerva Valo
Geological Survey of Finland
P.O. Box 97
FI-67101 KOKKOLA
FINLAND

E-mail: tapio.toivonen@gtk.fi
onerva.valo@gtk.fi

SISÄLLYSLUETTELO

JOHDANTO 7

TUTKIMUSMENETELMÄT 7
Kenttätutkimukset 7
Laboratoriotutkimukset 7

AINEISTON KÄSITTELY 10

ARVIOINTIPERUSTEET 11
Energiaturve 11
Kasvu- ja ympäristöturve 11

TUTKIMUSAINEISTON TULOSTEET 12

HÄMEENKYRÖSSÄ TUTKITUT SUOT 13
1. Tervasuo 13
2. Isosuo 14
3. Riitahuhta 15
4. Palmusuo 16
5. Lekkerisuo 17
6. Myllyniemensuo 18
7. Rekineva 19
8. Lohineva 20
9. Vaiviansuo 21
10. Haukineva 22
11. Luiruneva 23
12. Porrassuo 24
13. Löyttyneva 25
14. Hirvineva 26
15. Kivineva 27
16. Teerineva 28
17. Majasuonlahti 29
18. Kiekonneva 30
19. Kankaansivu 31
20. Soukonneva 32
21. Kuroonsuo 33
22. Vaivianneva 34
23. Hongistonsuo 35
24. Liinalamminneva 36
25. Sopensuo 37
26. Kivimäensuo 38
27. Kiimasuo 39
28. Ahvenussuo 40
29. Rahkasuo 41
30. Huutisuo 42
31. Laihalamminsuo 43
32. Hautasuo 44
33. Koivistonsuo 45
34. Kurkossuo 46

TULOSTEN TARKASTELU 47
Suot ja turvekerrostumat 47
Laboratoriomääritysten tulokset 48
Soiden soveltuvuus turvetuotantoon 48
Soidensuojelu 52
Kiitokset 52

KIRJALLISUUTTA 52

LIITTEET 53

JOHDANTO

Geologian tutkimuskeskus (GTK) on tehnyt maaperäkartoitukseen ja valtakunnan turvevarojen kartoitukseen liittyviä turvetutkimuksia Hämeenkyrön kunnan alueella vuosina 1978, 1982, 1992, ja 2002. Pääosa tutkimuksista on tehty vuonna 2002. Turvetutkimusten tarkoituksena on etsiä kasvu- ja ympäristöturvetuotantoon ja energiaturvetuotantoon soveltuvat suoalueet huomioimalla myös soiden mahdolliset luontoarvot. Tähän raporttiin on koottu alueella eri aikoina tutkittujen soiden perustiedot. Hämeenkyrössä on tutkittu kaikkiaan 34 suota tai suon osaa yhteispinta-alaltaan 2 317 ha (kuva 1). Tutkimukset ovat kohdistuneet lähinnä yli 20 ha suuruisiin soihin. Kaikki kokonsa puolesta turvetuotantoon mahdollisesti soveltuvat suot on tutkittu. Hämeenkyrön alueella on tällä hetkellä soidensuojelun piirissä yksi suo, Huutisuo (30).

Tässä tutkimustuloksia esittelevässä raportissa on lyhyet suoselostukset kaikista Hämeenkyrössä tutkituista soista sekä kuntakohtainen tulosten tarkasteluosa. Raportissa esitettyjen soiden yksityiskohtaisemmat suoselostukset, jotka sisältävät suokartan, suurimmista soista poikkileikkauskuvat ja laboratorioanalyysien tulokset, ovat tilattavissa GTK:n Länsi-Suomen yksiköstä. Esimerkki suokartasta on kuvassa 2 ja suon poikkileikkauskuvasta kuvassa 3.

TUTKIMUSMENETELMÄT

Kenttätutkimukset

Kenttätutkimukset suoritettiin siten, että suurimmille tutkittaville soille laadittiin linjaverkosto, joka koostuu suon hallitsevan osan poikki vedetystä selkälinjasta ja sitä vastaan kohtisuoraan sijoittuvista poikkilinjoista (Lappalainen, Stén ja Häikiö 1984). Tutkimuspisteet ovat linjoilla 100 m:n välein. Useimmat tutkimuslinjat vaaittiin suon pinnan kaltevuussuhteiden selvittämiseksi. Pienialaiset ja rikkonaiset suoalueet tutkittiin hajapistein.

Tutkimuspisteillä määritettiin suotyyppi, mättäisyys peittävyysprosentteina tasopinnasta ja mättäiden keskimääräinen korkeus. Lisäksi määritettiin puuston puulajisuhteet, tiheysluokka ja kehitysluokka. Kairauksin tutkittiin turvekerrostuman rakenne 10 cm:n tarkkuudella. Pääturvelajien ja mahdollisten lisätekijöiden suhteelliset osuudet määritettiin 6-asteikolla, turpeen maatuneisuus von Postin 10-asteikolla, kosteus 5-asteikolla sekä kuituisuus asteikolla 0–6. Lisäksi erotettiin mahdolliset liejukerrostumat ja määritettiin pohjamaalaji.

Kaikkien vuonna 1992 tai sen jälkeen tutkittujen soiden heikosti maatunut (H1–4) rahkaturve on kenttätutkimuksen yhteydessä jaoteltu kasvijäännekoostumuksen mukaan kolmeen ryhmään (*Acutifolia*-, *Cuspidata*- ja *Palustria* -ryhmät).

Suossa olevan lahoamattoman puuaineksen (liekojen) määrän arvioimiseksi kunkin yli metrin syvyisen tutkimuspisteen ympäristö pliktattiin metallisauvalla 2 m:n syvyyteen asti kymmenessä eri kohdassa.

Laboratoriotutkimukset

Joistakin soista, jotka soveltuvat kenttätutkimusten perusteella turvetuotantoon, otettiin suon koosta riippuen 1–3 näytesarjaa laboratoriotutkimuksia varten. Näytteistä määritettiin laboratoriossa pH-arvo, vesipitoisuus painoprosentteina (105 °C:ssa kuivaamalla), tuhkapitoisuus prosentteina (815 ± 25 °C:ssa hehkutettuna) kuivapainosta. Turpeen lämpöarvo on viime vuosiin asti määritetty Leco AC-300 -kalorimetrillä (ASTM D 3286). Viimeisimmät lämpöarvot on määritetty Kuopiossa IKA (C 5000 DUO) -kalorimetrillä (ASTM D 3286-77). Samoista näytteistä analysoitiin rikkipitoisuus prosentteina kuivapainosta Leco SC-132 -rikkianalysaattorilla. Tilavuustarkoista näytteistä määritettiin lisäksi kuiva-aineen määrä eli tiheys (kg/suo-m^3).

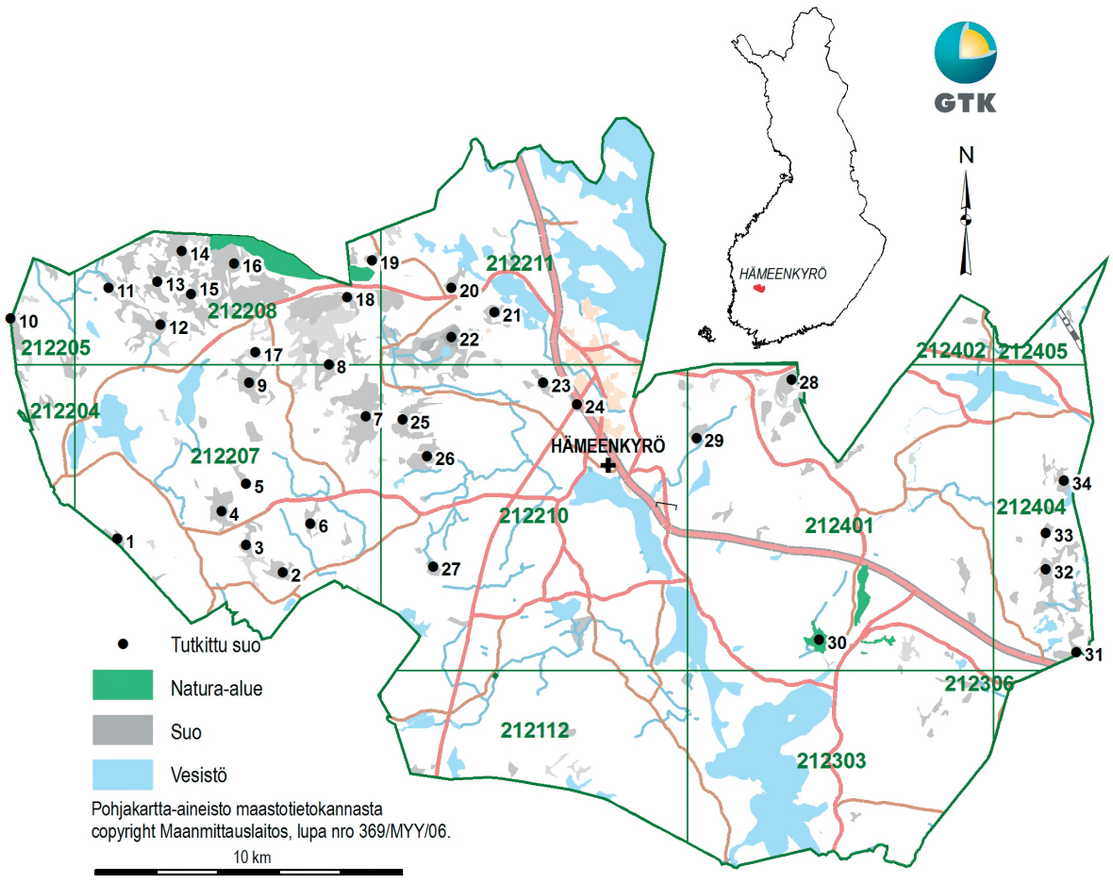

Kuva 1. Hämeenkyrössä tutkitut suot.

1	TERVASUO	13	LÖYTTYNEVA	25	SOPENSUO
2	ISOSUO	14	HIRVINEVA	26	KIVIMÄENSUO
3	RIITAHUHTA	15	KIVINEVA	27	KIIMASUO
4	PALMUSUO	16	TEERINEVA	28	AHVENUSSUO
5	LEKKERISUO	17	MAJASUONLAHTI	29	RAHKASUO
6	MYLLYNIEMENSUO	18	KIEKONNEVA	30	HUUTISUO
7	REKINEVA	19	KANKAANSIVU	31	LAIHALAMMINSUO
8	LOHINEVA	20	SOUKONNEVA	32	HAUTASUO
9	VAIVIANSUO	21	KUROONSUO	33	KOIVISTONSUO
10	HAUKINEVA	22	VAIVIANNEVA	34	KURKOSSUO
11	LUIRUNEVA	23	HONGISTONSUO		
12	PORRASSUO	24	LIINALAMMINNEVA		

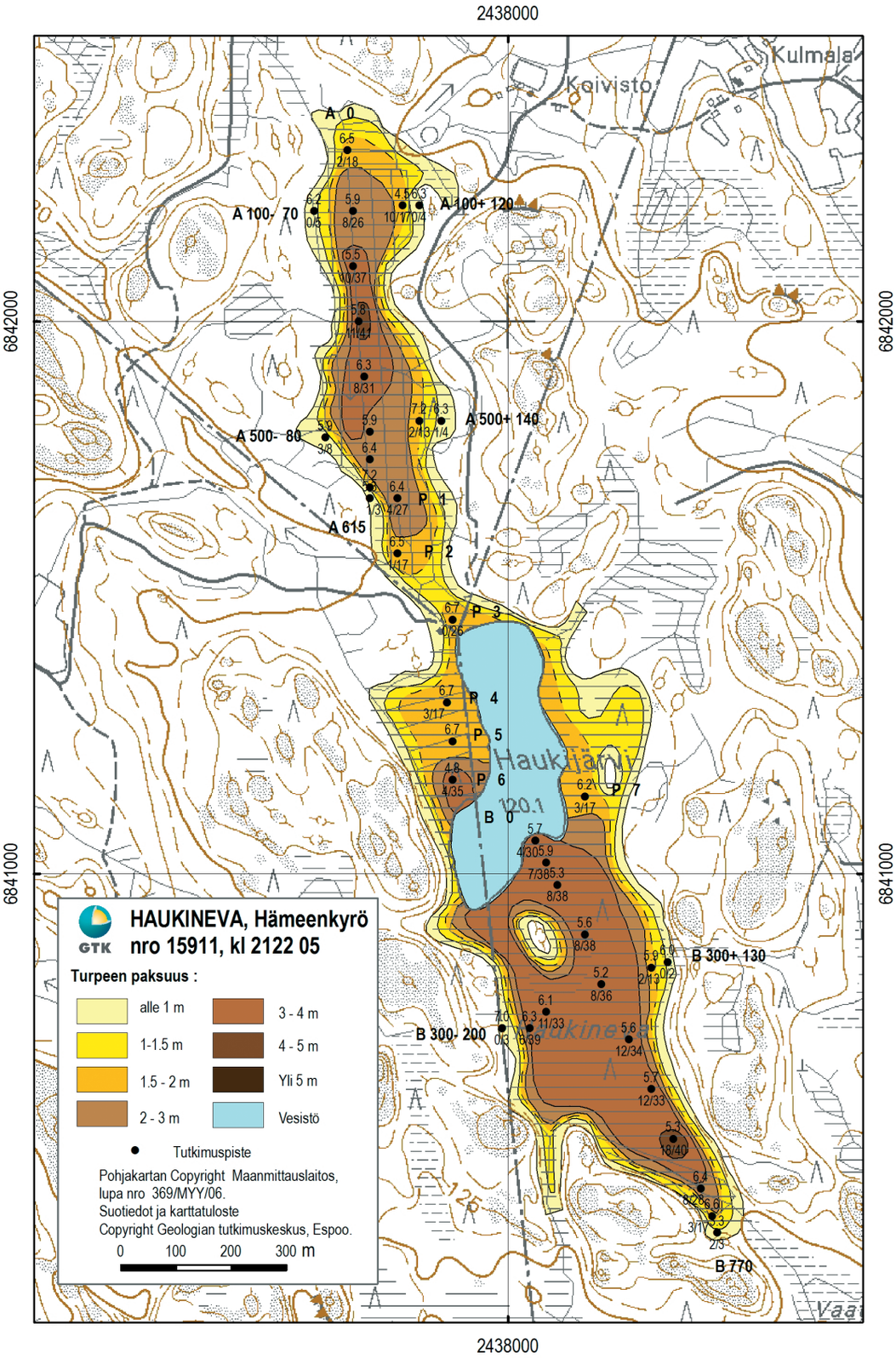

Kuva 2. Esimerkki suokartasta. Tutkimuspisteen yläpuolella oleva luku ilmoittaa keskimaatuneisuuden ja alapuolella olevat heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen paksuuden ja koko turvekerroksen paksuuden desimetreinä.

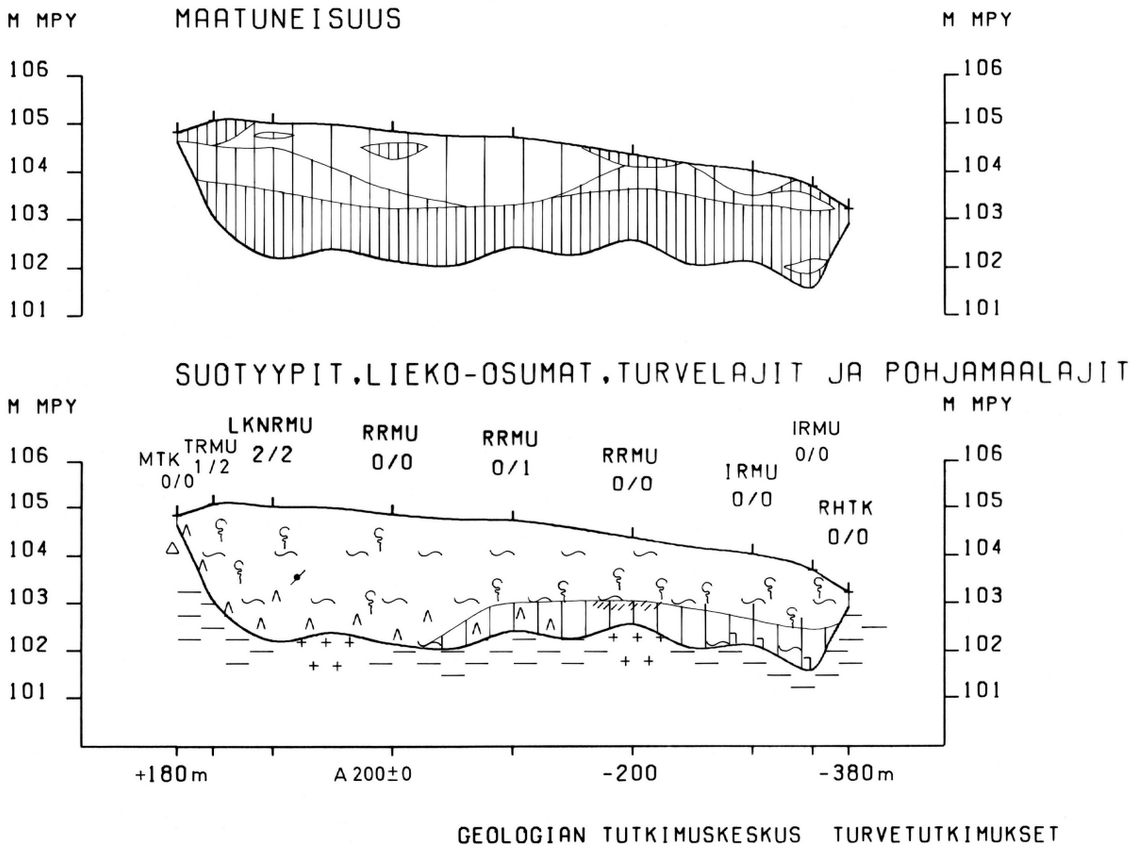

Kuva 3. Esimerkki maatuneisuus- ja turvelajiprofiilista. Merkkien selitykset ovat liitteissä 1 ja 2.

AINEISTON KÄSITTELY

Turvemäärät, maatuneisuudet sekä turvelajien ja turvetekijöiden osuudet on laskettu ns. vyöhykelaskutapaa käyttäen (Hänninen, Toivonen ja Grundström 1983). Siinä jokainen suokartalle piirretyn kahden vierekkäisen syvyyskäyrän tai syvyyskäyrän ja suon reunan välinen alue on oma syvyysvyöhykkeensä (0,3–0,9 m, 1,0–1,9 m jne). Jokaiselta syvyysvyöhykkeeltä lasketaan erikseen turvemäärä, jotka yhdistämällä saadaan suon kokonaisturvemäärä selville. Heikosti maatuneen pintarahkaturpeen (H1–3) ja H4 -maatuneen rahkavaltaisen väliturpeen määrät ja turvetekijöiden osuudet on laskettu erillisellä kasvuturveohjelmalla. Maatuneisuudet sekä turvelajien ja turvetekijöiden määrät ja suhteet on laskettu turvemäärillä painottaen. Pliktauksien lieko-osumat on laskettu erikseen 0–1 ja 1–2 m:n välisissä syvyyskerroksissa kantopitoisuusprosentteina turvemäärästä.

Käyttökelpoisen turpeen energiasisältö on laskettu sekä täysin kuivalle turpeelle että jyrsinturpeen käyttökosteudessa (50 %) olevalle turpeelle. Jos suolta ei ole otettu laboratorionäytteitä, on energiasisällön arvioimisessa käytetty Mäkilän (1994) esittämää laskentamenetelmää.

ARVIOINTIPERUSTEET

Energiaturve

Soiden soveltuvuus energiaturvetuotantoon riippuu mm. turvelajikoostumuksesta, maatuneisuudesta ja tuhkapitoisuudesta. Rahkaturpeen (S) katsotaan soveltuvan energiaturpeeksi, jos sen maatuneisuus on korkeampi kuin H4, kun taas saravaltainen (C) turve sopii energiaturpeeksi heikomminkin maatuneena. Toisinaan käytetään myös H4 -maatunutta rahkavaltaista turvetta heikkolaatuisena energiaturpeena jyrsinmenetelmällä tuotettuna.

Suota on suositeltu tässä raportissa energiaturvetuotantoon, mikäli siltä löytyy vähintään 5 ha yhtenäistä turvelajiltaan ja maatuneisuudeltaan tuotantoon soveltuvaa yli 1½ m syvää aluetta. Paksu, heikosti maatunut rahkavaltainen pintaturvekerros eli ns. pintarahka on usein este palaturvetuotannon aloittamiselle. Ohutta pintarahkakerrosta ei kuitenkaan ole vähennetty käyttökelpoista turvemäärää laskettaessa, koska se voidaan sekoittaa alla olevaan turpeeseen ja tuottaa heikkolaatuisena energiaturpeena. Käyttökelpoisen turpeen määrää laskettaessa on keskisyvyydestä vähennetty pohjan epätasaisuudesta riippuen noin 0,3–0,5 m, joka vastaa suon pohjalle jäävää, yleensä vaikeasti hyödynnettävää, usein runsastuhkaista kerrosta. Suokohtaisissa selostuksissa on ilmoitettu turvetuotantoon käyttökelpoinen pinta-ala. Nämä suot ovat mukana turvetuotantoon soveltuvien alueiden kokonaismäärässä. Arvioitaessa turpeen kelpoisuutta polttoaineeksi on nojauduttu polttoturpeen laatuohjeisiin (liite 4).

Kasvu- ja ympäristöturve

Hyvälaatuisen kasvuturpeen eli viljelyturpeen laatuvaatimukset ovat tiukat. Siihen soveltuu vain H1–3 -maatunut rahkaturve, josta valtaosa kuuluu *Acutifolia*-ryhmään. Arvioitaessa suon soveltuvuutta kasvuturvetuotantoon on arviointiperusteena pidetty Turveteollisuusliiton kasvuturpeen laadunmääritysohjetta (liite 5) sekä Maa- ja metsätalousministeriön päätöstä eräistä lannoitevalmisteista (Suomen säädöskokoelma N:o 45–47 1994). Laissa viljelyturpeella tarkoitetaan H1–3 -maatunutta vaaleaa rahkaturvetta, joka sisältää vähintään 90 % rahkasammaljäännöksiä, joista yli 80 % tulee olla *Acutifolia*-ryhmän jäännöksiä. Se vastaa kasvuturpeen laadunmääritysohjeessa viljelyturvetta. Kasvu- ja maanparannusturpeen määritelmä on laissa melko väljä. Turpeen on oltava koostumukseltaan vain pääosin suokasvien jäännöksiä ja maatuneisuuden H1–6.

Kasvu-, kuivike- tai imeytysturvetuotantoon soveltuvan alueen pinta-ala on ilmoitettu vain sellaisten soiden kohdalla, missä on vähintään 5 ha:n alueella yli 0,6 m paksu H1–3 -maatunut rahkavaltainen pintakerros, josta huomattava osa koostuu *Acutifolia*- tai *Palustria*-ryhmien rahkasammalien jäännöksistä. Mikäli suota on suositeltu ensisijaisesti viljelyturvetuotantoon, on *Acutifolia*-turvetekijän osuus pintarahkasta vähintään 72 %. Pelkästään tai valtaosin *Cuspidata*-ryhmän sammalista koostuvaa pintarahkakerrosta on mahdollista käyttää kasvuturpeena, maanparannusturpeena tai välttävästi kuiviketurpeena. Tällaista turvetta on kuitenkin pyritty heikon laadun takia välttämään käyttämästä näihin tarkoituksiin. Viimeksi mainittuun ryhmään kuuluvien soiden pintarahkaa ei ole laskettu mukaan käyttökelpoisen turpeen määrään.

Ympäristöturpeella tarkoitetaan lähinnä karjanlannan ja orgaanisten jätteiden ja jätevesien imeyttämiseen ja sitomiseen käytettävää turvetta, mutta termi sisältää myös muihin ympäristönsuojelutarkoituksiin käytettävän turpeen. Käytettävällä turpeella ei ole tarkkoja laatukriteereitä, mutta valtaosa käytetystä turpeesta on H1–4 -maatunutta rahkaturvetta, jossa tulisi olla mahdollisimman runsaasti *Acutifolia*-ryhmän rahkasammalien jäännöksiä.

Suon käyttökelpoisen alueen heikosti maatunut (H1–3) rahkaturve on jaettu laadun mukaan kolmeen päälaatuluokkaan, joiden määräytymisperusteet on selitetty liitteessä 3 (Toivonen 1997). H4 -maatunut rahkavaltainen väliturve on jaettu kahteen laatuluokkaan, mikäli kerros on yhtenäinen. Usein tämä kerros on kuitenkin hyvin epäyhtenäinen. Pintakerroksen maatuneisuusvaihtelun takia kaikkien tuotantoon soveltuvien soiden rahkavaltaista pintakerrosta ei ole voitu jakaa eri laatuluokkiin.

TUTKIMUSAINEISTON TULOSTEET

Jokaisesta tutkitusta suosta on tässä raportissa olevan suppean selostuksen lisäksi laadittu yksityiskohtainen tutkimusselostus, jossa on tiedot suon sijainnista, ympäristöstä, suotyypeistä, ojitustilanteesta, laskusuhteista, turvemääristä, turvelajeista, maatuneisuudesta, liekoisuudesta, laboratoriotuloksista sekä soveltuvuudesta turvetuotantoon.

Yksityiskohtaiseen tutkimusselostukseen liittyy suokartta, johon on merkitty tutkimuslinjat ja -pisteet, pisteiden turvepaksuudet sekä turpeen keskimääräinen maatumisaste. Suokartassa on erotettu turvekerrostuman paksuutta osoittavat syvyysvyöhykkeet eri väreillä (kuva 2).

Turvekerrostuman rakenteen selventämiseksi on vaaituista linjoista laadittu poikkileikkausprofiileita, joihin maatuneisuudet, turvelajit ja pohjamaalajit on merkitty symbolein. Niihin on lisäksi merkitty lyhentein suotyypit sekä lieko-osumien määrät (kuva 3).

Edellä mainittujen perustulosteiden lisäksi GTK:n turvetutkimuksista on laadittu atk-ohjelmia, joiden avulla on mahdollista saada monipuolisia tulosteita suosta tai halutusta suon osasta. Tulosteet voivat olla karttoja, taulukkomuotoisia listauksia tai näiden yhdistelmiä. Tällaisia ovat esimerkiksi kartat, joilla tutkimuspisteittäin voidaan esittää mm. suotyyppi, liekoisuus, suon pinnan korkeus, pohjamaalaji, liejukerroksen paksuus, tietoja puustosta, suon pinnan mättäisyys ja vetisyys. Samaan karttaan yhdelle tutkimuspisteelle voidaan merkitä kerralla kaksi edellä mainittua tietoa.

HÄMEENKYRÖSSÄ TUTKITUT SUOT

1. Tervasuo

Tervasuo (kl. 2122 07, x = 6834,3, y = 2441,4) sijaitsee noin 18 km Hämeenkyrön keskustasta länteen (kuva 1). Suo sijaitsee osittain Suodenniemen puolella. Se rajoittuu mäkiseen ja kallioiseen moreenimaastoon. Länsireunaan johtaa metsäautotie. Tervasuolla on 20 tutkimuspistettä ja 16 syvyyspistettä (kuva 4). Tutkimuspistetiheys on 6,9/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 29 ha, yli 1 m syvän alueen 14 ha, yli 1,5 m syvän 11 ha ja yli 2 m syvän 9 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 121–109 m, ja pinta viettää luoteeseen noin 12 m/km. Tervasuo on kokonaan ojitettu ja enimmäkseen muuttuma-asteella. Syvimpien kohtien kuivattaminen voi tuottaa ongelmia. Vedet laskevat ojia pitkin länteen, Alisen Maajärven kautta Märkäjärveen, josta on yhteys taipaleenjoen kautta Leppijokeen. Suo sijaitsee vesistöalueella 35.158, Märkäjärven alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 5,8 m. Suon pohja on epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat moreeni (75 %), savi (14 %) ja hiekka (6 %). Liejua on suon pohjalla keskiosassa alle metrin paksuinen kerros.

Tervasuon suotyypeistä on rämeellä 33 %, avosuolla 11 %, korvessa 14 % ja turvekankaalla 42 %. Suon keskiosa on pääasiassa varsinaista sararämemuuttumaa. Paikoin on varsinaista saranevamuuttumaa. Reunoilla ja lahdekkeissa on kangaskorpea sekä puolukka- ja mustikkaturvekangasta. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 5 % ja mättäiden korkeus 1,0 dm. Puusto on melko tiheää, kehitysasteeltaan vaihtelevaa mäntyvaltaista sekametsää. Pohjoisosassa on paikoin tukkipuustoa.

Tervasuon turpeista on rahkavaltaisia 13 % ja saravaltaisia 87 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 1 %, sararahkaturve (CS) 12 %, saraturve (C) 1 % ja rahkasaraturve (SC) 86 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 8 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä turpeita 10 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 1 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on ohut heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros, jonka alla on kohtalaisesti maatunutta rahkasaraturvetta.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,6. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,5 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 5,7. Liekoja on erittäin vähän. Tervasuolta on otettu näytteet laboratoriomäärityksiä varten yhdeltä pisteeltä.

Tervasuo on muodoltaan rikkonainen. Turvelajin ja maatuneisuuden puolesta suo soveltuu pienimuotoiseen energiaturvetuotantoon, joskaan keskimaatuneisuus ei ole kovin korkea. Yhtenäisen tuotantokelpoisen alueen pinta-ala on noin 6 ha. Alueella on noin 0,18 milj. suo-m^3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta.

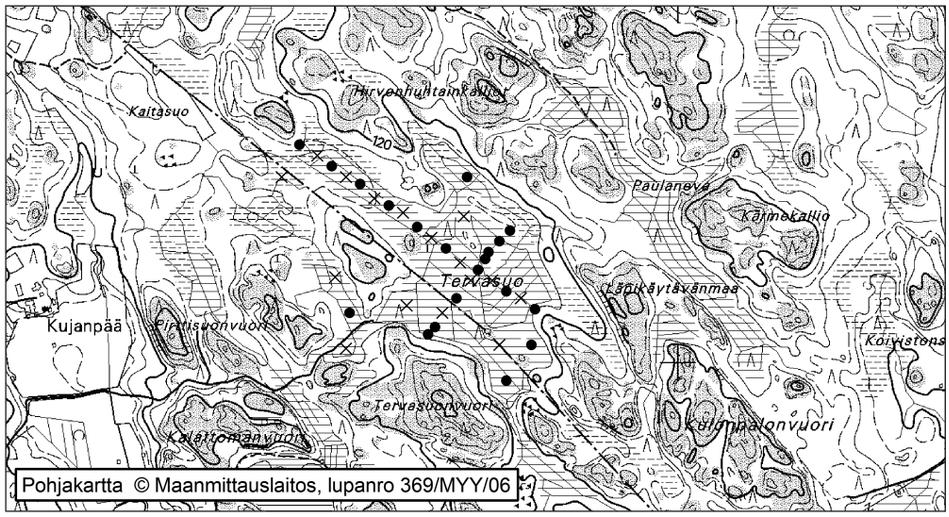

Kuva 4. Tervasuon tutkimus- ja syvyyspisteet.

2. Isosuo

Isosuo (kl. 2122 07, x = 6833,2, y = 2446,8) sijaitsee noin 13 km Hämeenkyrön keskustasta länteen. Se rajoittuu etelässä ja pohjoisessa peltoihin, lounaassa moreenimaastoon ja muualla loivapiirteiseen hiesumaastoon. Suon länsireunaa sivuaa metsäautotie ja koillisreunaa kylätie. Isosuolla on 36 tutkimuspistettä ja 19 syvyyspistettä (kuva 5). Tutkimuspistetiheys on 7,5/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 48 ha, yli 1 m syvän alueen 32 ha, yli 1,5 m syvän 27 ha ja yli 2 m syvän 18 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 103–105 m, ja pinta viettää koilliseen noin 2 m/km. Isosuo on suurimmaksi osaksi ojitettu. Pohjoisosassa on pieni luonnontilainen alue. Itäpäästä lähtee laskuoja Sammalsuonojaan ja siitä Pukaranjokeen, joka laskee Hahmajärveen. Suo sijaitsee vesistöalueella 35.163, Hahmajärven alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 4,1 m. Suon pohja on melko epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat savi (93 %) ja hiesu (6 %). Liejua on suon pohjalla itäosassa pienellä alueella alle metrin paksuinen kerros.

Isosuon suotyypeistä on rämeellä 69 %, korvessa 7 % ja turvekankaalla 24 %. Suon keskiosa on pääasiassa rahkaräme-, keidasräme- ja isovarpurämemuuttumaa. Reunoilla on mustikkaturvekangasta ja kangaskorpea. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 18 % ja mättäiden korkeus 2,4 dm. Puusto on melko tiheää, kehitysasteeltaan vaihtelevaa mäntyvaltaista sekametsää. Paikoin on tukkipuustoa.

Isosuon turpeista on rahkavaltaisia 88 % ja saravaltaisia 12 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 73 %, sararahkaturve (CS) 15 % ja rahkasaraturve (SC) 12 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 32 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä turpeita 22 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 2 % kokonaisturvemäärästä.

Suon keskellä on paikoin selvästi yli metrin paksuinen heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros, joka koostuu suureksi osaksi Cuspidata-ryhmän rahkasammalien jäännöksistä. Tämän kerroksen alla on selvästi maatuneempaa rahkaturvetta, joka pohjalla muuttuu monin paikoin sarapitoiseksi tai -valtaiseksi. Puun jäännökset ovat pohjalla yleinen lisätekijä.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,4. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,4 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,4. Liekoja on erittäin vähän. Suosta on otettu laboratorionäytteitä yhdeltä pisteeltä.

Isosuon yli 1,5 m syvällä 27 ha:n laajuisella alueella on 0,17 milj. suo-m^3 ympäristöturvetuotantoon soveltuvaa H1–3 -maatunutta turvetta. Turve kuuluu laatuluokkaan 3a. Lähinnä H4 -maatunutta laatuluokkaan 3b sijoittuvaa ympäristöturvetta on 0,08 milj. suo-m^3. Heikosti maatuneen rahkakerroksen alla on noin 0,30 milj. suo-m^3 välttävästi energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta, jonka energiasisältö on sangen alhainen.

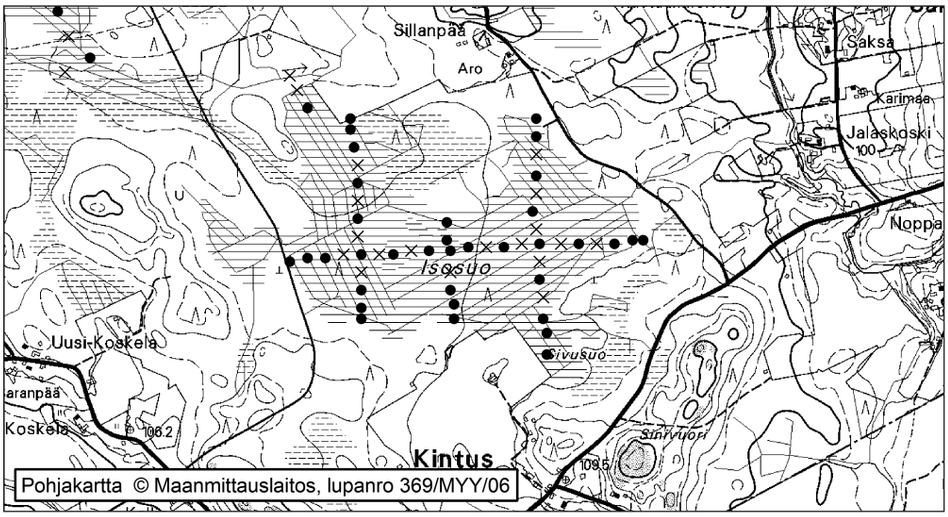

Kuva 5. Isosuon tutkimus- ja syvyyspisteet.

3. Riitahuhta

Riitahuhta (kl. 2122 07, x = 6834,1, y = 2445,6) sijaitsee noin 14 km Hämeenkyrön keskustasta länteen. Se rajoittuu lännessä mäkiseen moreenimaastoon ja muualla hiesumaastoon. Itä- ja pohjoisreunaa sivuaa metsäautotie. Suolla on 15 tutkimuspistettä ja 14 syvyyspistettä (kuva 6). Tutkimuspistetiheys on 6,5/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 23 ha, yli 1 m syvän alueen 9 ha, yli 1,5 m syvän 4 ha ja yli 2 m syvän 2 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 109–107 m, ja pinta viettää kaakkoon noin 2 m/km. Riitahuhta on suurimmaksi osaksi ojitettu. Suon vedet laskevat ojia pitkin kaakkoon, Isosuon kautta Sammalsuonojaan ja siitä Pukaranjokeen, joka laskee Hahmajärveen. Suo sijaitsee vesistöalueella 35.163, Hahmajärven alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 2,7 m. Suon pohja on melko epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat savi (41 %), hiesu (35 %) ja moreeni (25 %). Liejua on suon pohjalla parilla pisteellä ohut kerros.

Riitahuhdan suotyypeistä on rämeellä 34 %, korvessa 7 % ja turvekankaalla 59 %. Suon keskiosa on pääasiassa korpiräme- ja isovarpurämemuuttumaa. Pohjoisosassa ja reunoilla on mustikkaturvekangasta ja kangaskorpimuuttumaa. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 4 % ja mättäiden korkeus 2,5 dm. Puusto on enimmäkseen melko tiheää pinotavara-asteella olevaa männyn, kuusen ja koivun muodostamaa sekametsää. Paikoin on tukkipuustoa.

Riitahuhdan turpeista on rahkavaltaisia 93 % ja saravaltaisia 7 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 59 %, sararahkaturve (CS) 34 % ja rahkasaraturve (SC) 7 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 11 % ja puun jäännöksiä (L) sisältäviä turpeita 57 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on ohuehko heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros, jonka alla hyvin maatunutta rahkavaltaista turvetta, joka pohjaa kohti muuttuu sarapitoiseksi. Myös ohutturpeisissa reunaosissa on sarapitoista turvetta. Puun jäännökset ovat yleinen lisätekijä.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 6,6. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 4,0 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 7,0. Liekoja on erittäin runsaasti.

Valtaosa suosta on ohutturpeista. Siksi Riitahuhtaa ei suositella turvetuotantoon.

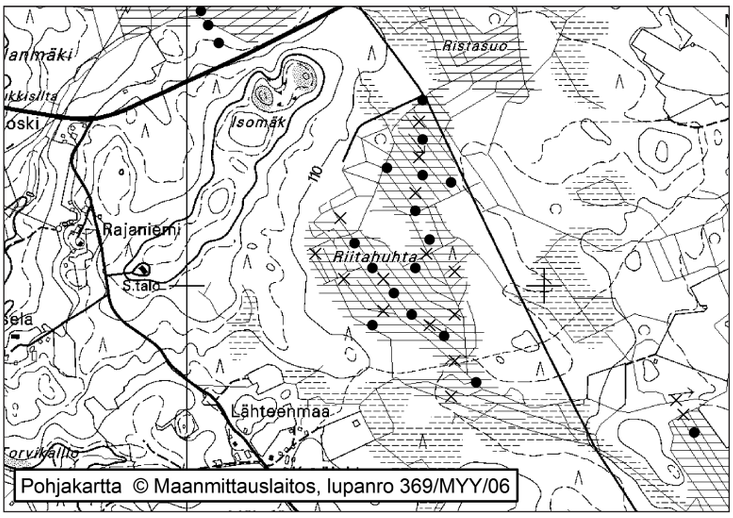

Kuva 6. Riitahuhdan tutkimus- ja syvyyspisteet.

4. Palmusuo

Palmusuo (kl. 2122 07, x = 6835,2, y = 2444,8) sijaitsee noin 15 km Hämeenkyrön keskustasta länteen. Se rajoittuu pohjoisessa peltoihin ja muualla mäkiseen hiesu- ja moreenimaastoon. Eteläreunaa sivuaa paikallistie ja länsireunaa metsäautotie. Palmusuolla on 43 tutkimuspistettä, keskimäärin 5,7/10 ha (kuva 7). Suon kokonaispinta-ala on 75 ha, yli 1 m syvän alueen 52 ha, yli 1,5 m syvän 37 ha ja yli 2 m syvän 31 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 105–108 m, ja pinta viettää etelään noin 2 m/km. Palmusuo on suurimmaksi osaksi ojitettu. Keskiosa on luonnontilainen. Suon lounaispäästä on laskuoja Kyröjokeen joka virtaa edelleen Kokemäenjokeen. Suo sijaitsee vesistöalueella 35.166, Kyröjoen valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 5,0 m. Suon pohja on melko tasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat hieta (63 %) ja savi (37 %). Liejua on suon pohjalla pienellä alueella suon eteläosassa yli metrin paksuinen kerros.

Palmusuon suotyypeistä on rämeellä 51 %, avosuolla 7 %, korvessa 37 % ja turvekankaalla 5 %. Suon keskiosa on pääasiassa rahkarämettä. Paikoin on keidasrämettä, tupasvillarämettä ja rahkanevaa. Reunoilla on ruoho- ja heinäkorpea sekä kangaskorpea. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 35 % ja mättäiden korkeus 2,1 dm. Puusto on rämealueella mäntyvaltaista, kehitysasteeltaan ja tiheydeltään vaihtelevaa sekametsää. Paikoin on myös tukkipuustoa.

Palmusuon turpeista on rahkavaltaisia 66 % ja saravaltaisia 34 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 57 %, sararahkaturve (CS) 9 %, saraturve (C) 16 % ja rahkasaraturve (SC) 18 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 26 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä turpeita 24 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 14 % kokonaisturvemäärästä.

Suon keskellä on paikoin yli 2 m paksu heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros, jonka rahkasammalkoostumusta ei tutkimusajankohdasta (vuonna 1978) johtuen ole tutkittu. Tupasvilla on tässä kerroksessa yleinen lisätekijä. Pohjalla on kohtalaisen hyvin maatunutta sararahka- ja rahkasaraturvetta. Puun jäännökset ovat pohjalla yleinen lisätekijä.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,1. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,1 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,5. Liekoja on vähän. Suolta on otettu näytteet laboratoriomäärityksiä varten yhdeltä pisteeltä.

Palmusuon pintaosa soveltuu kasvuturvetuotantoon ja pohjaosa energiaturvetuotantoon. Suon yli 1,5 m syvällä 37 ha:n laajuisella alueella on 0,19 milj. suo-m^3 kasvu- ja ympäristöturvetuotantoon soveltuvaa H1–3 -maatunutta turvetta. Lähinnä H4 -maatunutta ympäristöturvetuotantoon soveltuvaa turvetta on 0,40 milj. suo-m$^{3.}$ Heikosti maatuneen rahkakerroksen alla on noin 0,44 milj. suo-m^3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta.

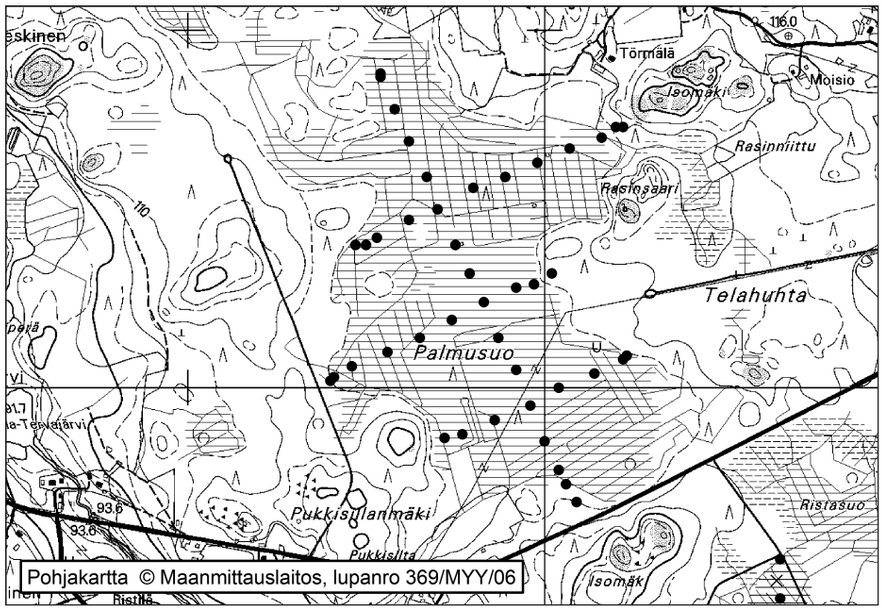

Kuva 7. Palmusuon tutkimus- ja syvyyspisteet.

5. Lekkerisuo

Lekkerisuo (kl. 2122 07, x = 6836,1, y = 2445,6) sijaitsee noin 14 km Hämeenkyrön keskustasta länteen. Se rajoittuu loivapiirteiseen hiesu- ja moreenimaastoon. Suon eteläreunaa sivuaa kylätie, ja sen poikki kulkee metsäautotie. Lekkerisuolla on 11 tutkimuspistettä ja 12 syvyyspistettä. Tutkimuspistetiheys on 6,5/10 ha (kuva 8). Suon kokonaispinta-ala on 17 ha, yli 1 m syvän alueen 10 ha, yli 1,5 m syvän 8 ha ja yli 2 m syvän 6 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 110–112 m, ja pinta viettää luoteeseen noin 1 m/km. Lekkerisuo on kokonaan ojitettu. Suon pohjoispäästä lähtee laskuoja Haarisojaan, siitä Mustanmyllynjokeen ja edelleen Kyröjokeen, joka virtaa Kokemäenjokeen. Suo sijaitsee vesistöalueella 35.166, Kyröjoen valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 4,2 m. Suon pohja on tasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat savi (83 %) ja moreeni (13 %). Liejua on suon pohjalla parilla pisteellä ohut kerros.

Lekkerisuon suotyypeistä on rämeellä 22 % ja turvekankaalla 78 %. Suo on pääasiassa puolukka- ja mustikkaturvekangasta, keskiosassa on isovarpurämemuuttumaa. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 5 % ja mättäiden korkeus 1,3 dm. Suosta on aikoinaan nostettu turvetta. Puusto on keskitiheää kehitysluokaltaan vaihtelevaa mäntyvaltaista sekametsää.

Lekkerisuon turpeista on rahkavaltaisia 64 % ja saravaltaisia 36 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 40 %, sararahkaturve (CS) 24 %, saraturve (C) 1 % ja rahkasaraturve (SC) 35 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 15 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä turpeita 22 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 1 % kokonaisturvemäärästä.

Suon kaakkoisosassa on paksuhko heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros, joka puuttuu luoteisosassa kokonaan. Tämän kerroksen alla on hyvin maatunutta sararahka- ja rahkasaraturvetta.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 6,6. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,3 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 7,0. Liekoja on kohtalaisesti.

Lekkerinsuon yli 1,5 m syvä alue jakaantuu lähes puoliksi suon halki kulkevan tien kummallekin puolelle. Luoteispuolella pienimuotoinen energiaturvetuotanto on mahdollista. Kaakkoispuolella on ennen energiaturvetuotannon aloittamista hyödynnettävä paikoin yli metrin paksuinen heikosti maatunut (H1–4) rahkavaltainen pintakerros. Tämä turve soveltuu ympäristöturpeeksi, ja sitä on noin 0,02 milj. suo-m^3. Turve kuuluu laatuluokkaan 2a. Heikosti maatuneen rahkakerroksen alla ja suon luoteisosassa on yhteensä 8 ha:n laajuisella alueella noin 0,12 milj. suo-m^3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta.

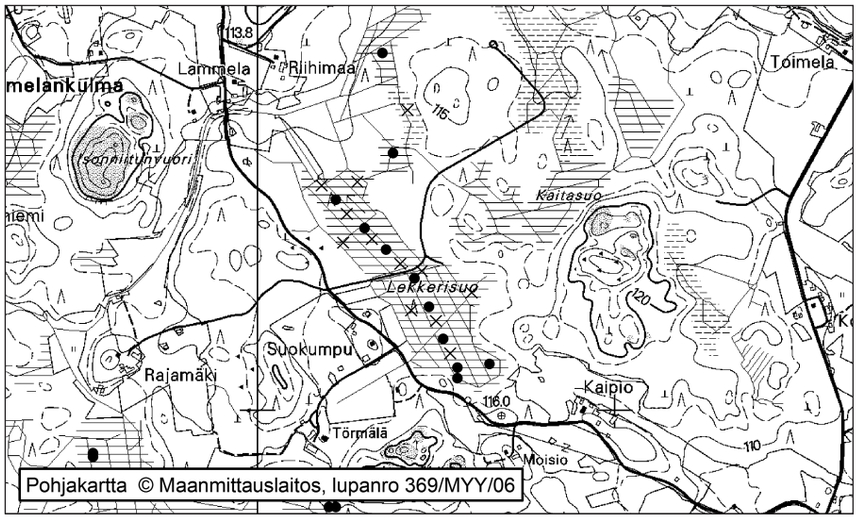

Kuva 8. Lekkerisuon tutkimus- ja syvyyspisteet.

6. Myllyniemensuo

Myllyniemensuo (kl. 2122 07, x = 6834,8, y = 2447,7) sijaitsee noin 12 km Hämeenkyrön keskustasta länteen. Se rajoittuu pääasiassa loivapiirteiseen hiesumaastoon, paikoin moreenimaastoon. Länsireunaa sivuaa paikallistie. Myllyniemensuolla on 28 tutkimuspistettä ja 19 syvyyspistettä (kuva 9). Tutkimuspistetiheys on 8,8/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 32 ha, yli 1 m syvän alueen 18 ha, yli 1,5 m syvän 10 ha ja yli 2 m syvän 6 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 96–98 m, ja pinta viettää pohjoiseen noin 2 m/km. Myllyniemensuo on kokonaan ojitettu. Vedet virtaavat pohjoiseen Vaivianojaan ja sitä kautta Pukaranjokeen ja edelleen Hahmajärveen. Suo sijaitsee vesistöalueella 35.163, Hahmajärven alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 4,1 m. Suon pohja on epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat hiesu (51 %), savi (43 %) ja moreeni (6 %). Liejua on suon pohjalla parilla pisteellä ohut kerros.

Myllyniemensuon suotyypeistä on rämeellä 62 %, korvessa 4 % ja turvekankaalla 34 %. Suotyypeistä vallitsevia ovat tupasvillaräme- ja rahkarämemuuttuma, paikoin esiintyy myös isovarpurämettä. Reunoilla ja lahdekkeissa on lähinnä puolukkatyypin turvekangasta. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 13 % ja mättäiden korkeus 2,5 dm. Puustoa on koko suon alueella, ja se on enimmäkseen melko tiheää pinotavara-asteen männikköä, seassa paikoin koivua.

Myllyniemensuon turpeista on rahkavaltaisia 72 % ja saravaltaisia 28 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 57 %, sararahkaturve (CS) 15 % ja rahkasaraturve (SC) 28 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 36 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä turpeita 26 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 1 % kokonaisturvemäärästä.

Suon yli 1,5 m syvä alue koostuu neljästä erillisestä pienestä altaasta, joista suurimman pinta-ala on noin 6 ha. Tällä alueella on noin 1,5 m paksu heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros, joka koostuu suureksi osaksi *Cuspidata*-ryhmän rahkasammalien jäännöksistä. Tupasvilla on yleinen lisätekijä. Tämän kerroksen alla on kohtalaisen hyvin maatunutta rahkavaltaista turvetta. Pohjalla ja ohutturpeisilla alueilla on usein saravaltaista turvetta.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,9. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,6 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,4. Liekoja on vähän.

Myllyniemensuon laajin paksuturpeinen 6 ha:n alue soveltuu pintaosastaan ympäristöturvetuotantoon. Kerroksen alla on lisäksi energiaturvetta. Alueella on noin 0,08 milj. suo-m^3 ympäristöturvetuotantoon soveltuvaa H1–4 -maatunutta turvetta. Turve kuuluu laatuluokkiin 3a ja 3b. Heikosti maatuneen rahkakerroksen alla on noin 0,08 milj. suo-m^3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta.

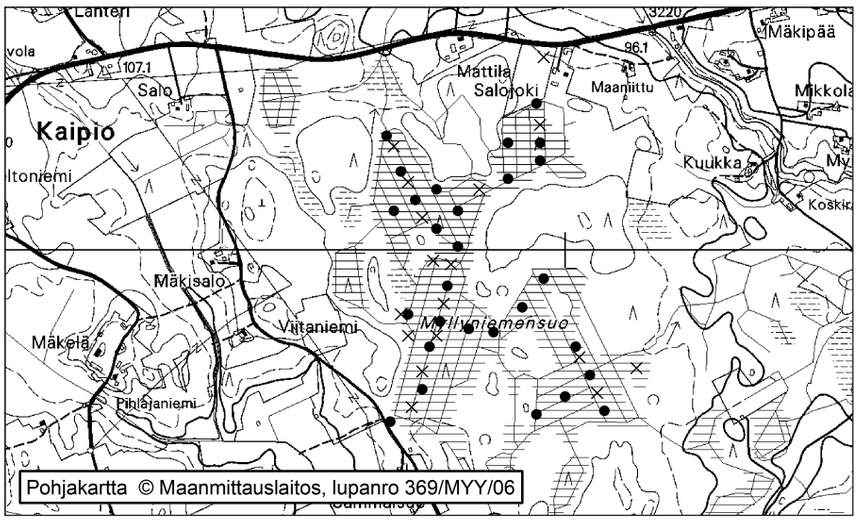

Kuva 9. Myllyniemensuon tutkimus- ja syvyyspisteet.

7. Rekineva

Rekineva (kl. 2122 07, x = 6838,3, y = 2449,5) sijaitsee noin 10 km Hämeenkyrön keskustasta länteen. Suo on muodoltaan rikkonainen ja saarekkeinen, ja se rajoittuu mäkiseen hiesu- ja moreenimaastoon. Pohjois- ja itäreunaan ulottuu metsäautotie. Rekinevalla on 72 tutkimuspistettä ja 62 syvyyspistettä (kuva 10). Tutkimuspistetiheys on 3,9/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 185 ha, yli 1 m syvän alueen 105 ha, yli 1,5 m syvän 79 ha ja yli 2 m syvän 49 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 108–114 m, ja pinta viettää lounaaseen noin 3 m/km. Rekineva on suurimmaksi osaksi ojitettu. Keskellä on kohtalaisen laaja luonnontilainen alue. Suon vedet virtaavat etelään ja lounaaseen pelto-ojia pitkin Maaniitunojaan ja edelleen Pukaranjokeen, joka laskee Hahmajärveen. Suo sijaitsee vesistöalueella 35.163, Hahmajärven alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 5,4 m. Suon pohja on melko tasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat savi (62 %), hiesu (21 %) ja moreeni (16 %). Liejua on suon pohjalla muutamalla pisteellä ohut kerros.

Rekinevan suotyypeistä on rämeellä 61 %, korvessa 1 % ja turvekankaalla 38 %. Suon keskiosan luonnontilainen alue on pääasiassa rahkarämettä. Muu osa suosta on pitkälle muuttunutta, vallitsevana suotyyppinä isovarpuräme. Paikoin on tupasvilla- ja rahkarämettä. Reunoilla on mustikka-, puolukka- ja varputurvekangasta. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 19 % ja mättäiden korkeus 1,9 dm. Puustoa on koko suon alueella, ja se on enimmäkseen keskitiheää riukuasteella olevaa mäntyvaltaista sekametsää. Reunoilla on paikoin tukkipuustoa.

Rekinevan turpeista on rahkavaltaisia 70 % ja saravaltaisia 30 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 46 %, sararahkaturve (CS) 24 %, saraturve (C) 2 % ja rahkasaraturve (SC) 28 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 27 %,

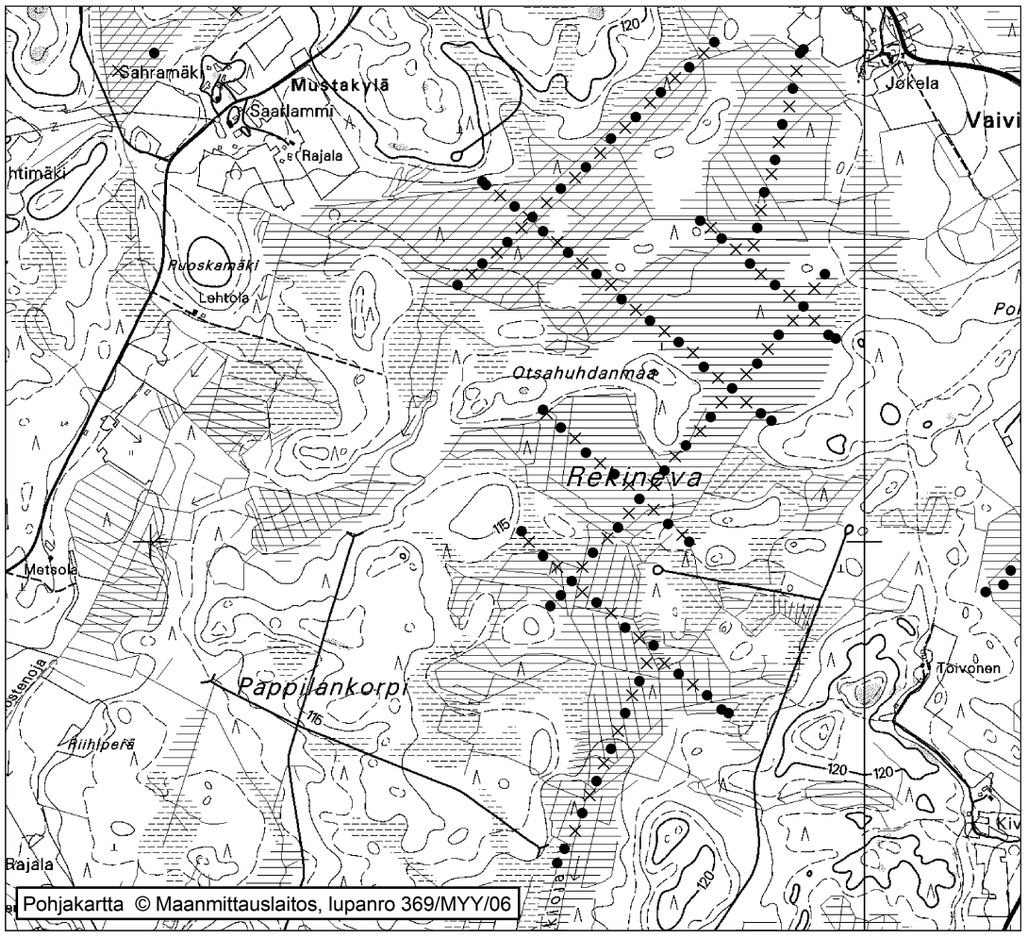

Kuva 10. Rekinevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

puun jäännöksiä (L) sisältäviä turpeita 9 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 1 % kokonaisturvemäärästä.

Suon itäosassa on monin paikoin 1,5–2 m paksu heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros, josta noin puolet koostuu *Acutifolia*-ryhmän rahkasammalien jäännöksistä. Kerroksessa on kuitenkin maatuneempia rahkalinssejä. Muualla heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros on ohut. Pintakerroksen alla on hyvin maatunutta rahkaturvetta, joka pohjaa kohti muuttuu selvästi saravaltaiseksi.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,7. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,7 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,3. Liekoja on erittäin vähän. Rekinevalta on otettu näytteet laboratoriomäärityksiä varten kolmelta pisteeltä.

Rekinevan turvetuotantoon soveltuva yli 1,5 m syvä alue on muodoltaan lahdekkeinen ja turvetuotannon kannalta hankala. Suolla on noin 60 ha tuotantokelpoista aluetta, josta noin 20 ha:n alueelta on tuotettavissa kasvu- ja ympäristöturvetta. Alueella on H1–3 -maatunutta turvetta noin 0,14 milj. suo-m^3. Turve kuuluu laatuluokkaan 2a. Lähinnä H4 -maatunutta ympäristöturvetuotantoon soveltuvaa laatuluokkaan 2b sijoittuvaa turvetta on 0,16 milj. suo-m^3. Heikosti maatuneen rahkakerroksen alla ja muualla pinnasta asti on noin 0,72 milj. suo-m^3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta.

8. Lohineva

Lohineva (kl. 2122 07, x = 6840,0, y = 2448,3) sijaitsee noin 11 km Hämeenkyrön keskustasta länteen. Se rajoittuu idässä ja etelässä peltoihin, pohjoisessa suohon ja muualla mäkiseen hiesu- ja moreenimaastoon. Eteläreunaan ulottuu kylätie ja länsireunaa sivuaa metsäautotie. Lohinevalla on 30 tutkimuspistettä ja 24 syvyyspistettä. Tutkimuspistetiheys on 4,3/10 ha (kuva 11). Suon kokonaispinta-ala on 69 ha, yli 1 m syvän alueen 28 ha, yli 1,5 m syvän 6 ha ja yli 2 m syvän 1 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 115–118 m, ja pinta viettää koilliseen noin 2 m/km. Lohineva on kokonaan ojitettu. Vedet laskevat suon eteläpäästä Salostenojan kautta Pukaranjokeen ja edelleen Hahmajärveen. Suon pohjoisosan vedet virtaavat Kiekonnevan ojien kautta koilliseen Palonjokeen ja edelleen Prentinjoen kautta Kirkkojärveen. Suon eteläosa kuuluu vesistöalueeseen 35.163, Hahmajärven alue, ja pohjoisosa vesistöalueeseen 35.514, Prentinjoen valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 2,0 m. Suon pohja on tasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat savi (43 %), moreeni (28 %) ja hiesu (17 %). Suon pohjalla ei ole liejua.

Lohinevan suotyypeistä on rämeellä 33 %, korvessa 9 % ja turvekankaalla 58 %. Vallitseva suotyyppi on mustikkaturvekangas. Suon etelä- ja itäosassa on paikoin isovarpuräme- ja tupasvillarämemuuttumaa. Reunoilla on kangaskorpea ja varsinaista korpea. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on

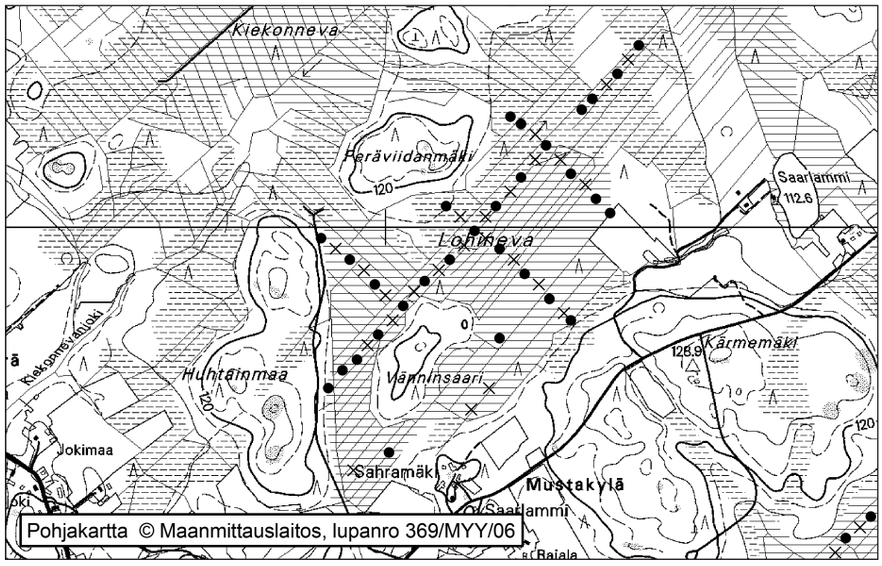

Kuva 11. Lohinevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

4 % ja mättäiden korkeus 1,7 dm. Puusto on keskitiheää, enimmäkseen pinotavara-asteella olevaa mäntyvaltaista sekametsää. Reunoilla on paikoin tukkipuustoa.

Lohinevan turpeista on rahkavaltaisia 66 % ja saravaltaisia 34 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 32 %, sararahkaturve (CS) 34 ja rahkasaraturve (SC) 34 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 26 % ja puun jäännöksiä (L) sisältäviä turpeita 18 %.

Suurimmassa osassa suota turvekerros on selvästi alle metrin paksuinen. Suolla on paikoin ohut heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros. Monin paikoin kerros puuttuu kokonaan. Suurin osa turvekerroksesta on hyvin maatunutta sararahka- ja rahkasaraturvetta.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 6,7. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,3 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 7,0. Liekoja on vähän.

Ohuen turvekerroksen takia Lohinevaa ei suositella turvetuotantoon.

9. Vaiviansuo

Vaiviansuo (kl. 2122 07, x = 6839,4, y = 2445,7) sijaitsee noin 18 km Hämeenkyrön keskustasta länteen. Se rajoittuu etelässä peltoihin ja muualla kallioiseen ja mäkiseen moreenimaastoon, paikoin myös hiesumaastoon. Etelä- ja itäreunaan ulottuu metsäautotie. Vaiviansuolla on 58 tutkimuspistettä ja 32 syvyyspistettä (kuva 12). Tutkimuspistetiheys on 6,5/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 89 ha, yli 1 m syvän alueen 71 ha, yli 1,5 m syvän 63 ha ja yli 2 m syvän 53 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 108–113 m, ja pinta viettää kaakkoon noin 3 m/km. Vaiviansuo on kokonaan ojitettu. Suon vedet laskevat länteen Kylmäojan kautta Alhonjärveen. Suo sijaitsee vesistöalueella 35.166, Kyröjoen valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 4,7 m. Suon pohja on melko tasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat savi (79 %), moreeni (11 %) ja hiesu (10 %). Liejua on suon pohjalla laajalla alueella eteläosassa paikoin yli metrin paksuinen kerros.

Vaiviansuon suotyypeistä on rämeellä 70 %, korvessa 8 % ja turvekankaalla 22 %. Suon keskiosa on pääasiassa tupasvillarämettä ja lyhytkorsinevarämettä. Paikoin on isovarpu- ja rahkarämettä. Reunoilla on enimmäkseen mustikka- ja ruohoturvekangasta sekä varsinaista korpea. Suotyypit ovat pitkälle muuttuneita. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 6 % ja mättäiden korkeus 2,4 dm. Puusto on enimmäkseen keskitiheää pinotavara- ja tukkipuuasteella olevaa mäntyvaltaista sekametsää.

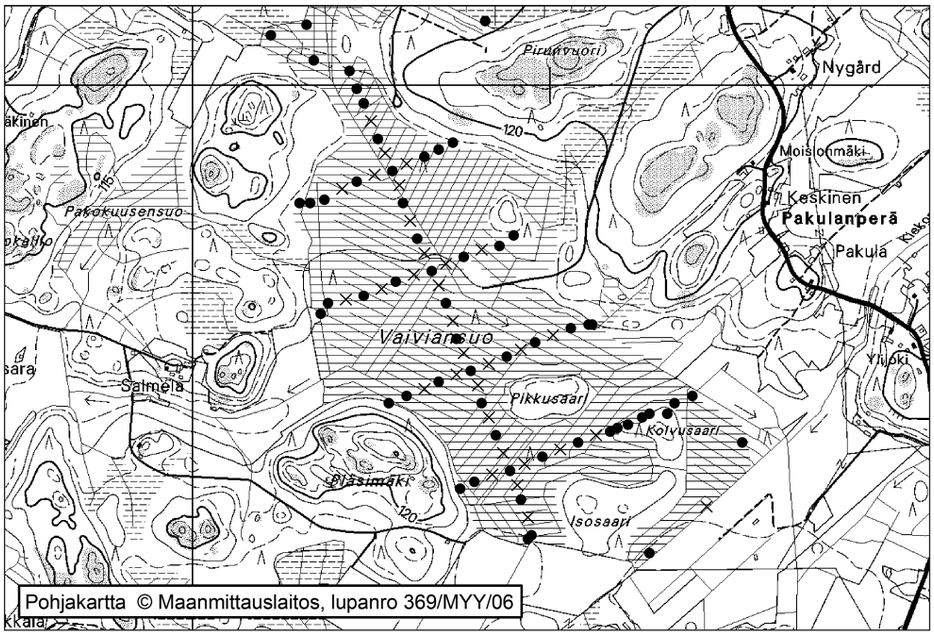

Kuva 12. Vaiviansuon tutkimus- ja syvyyspisteet.

Vaiviansuon turpeista on rahkavaltaisia 79 % ja saravaltaisia 21 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 64 %, sararahkaturve (CS) 15 % ja rahkasaraturve (SC) 21 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 34 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä turpeita 19 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 1 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on paikoin paksuhko heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros, joka koostuu suurimmaksi osaksi *Cuspidata*-ryhmän rahkasammalien jäännöksistä. Tämän kerroksen alla on selvästi maatuneempaa rahkaturvetta, jossa on lisätekijänä yleisesti tupasvillan jäännöksiä. Pohjalla on sarapitoista tai -valtaista turvetta. Suon pohjoisosassa on pinnasta asti kohtalaisen hyvin maatunutta rahkavaltaista turvetta.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,8. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,2 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,3. Liekoja on vähän. Vaiviansuolta on otettu näytteet laboratoriomäärityksiä varten kahdelta pisteeltä.

Vaiviansuon vaihtelevan paksuinen heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros on laadultaan heikko. Suo soveltuu parhaiten energiaturvetuotantoon jyrsinturvemenetelmällä. Suon yli 1,5 m syvällä 60 ha:n laajuisella alueella on 1,62 milj. suo-m^3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta.

10. Haukineva

Haukineva (kl. 2122 05, x = 6841,5, y = 2437,9) sijaitsee noin 26 km Hämeenkyrön keskustasta länteen. Suo sijaitsee osittain Ikaalisten ja Suodenniemen puolella, ja rajoittuu kallioiseen ja mäkiseen moreenimaastoon. Suon keskellä on Haukijärvi (120,1 m mpy). Pohjois- ja länsireunaan ulottuu metsäautotie. Haukinevalla on 38 tutkimuspistettä ja 21 syvyyspistettä (kuva 13). Tutkimuspistetiheys on 8,3/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 46 ha, yli 1 m syvän alueen 37 ha, yli 1,5 m syvän 30 ha ja yli 2 m syvän 20 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 120–122 m, ja pinta viettää etelään noin 1 m/km. Haukinevan pohjois- ja länsiosa on ojitettu, etelä- ja itäosa on luonnontilainen. Suon eteläpäästä lähtee laskuoja kohti Hirvonjärveä, josta on yhteys Märkäjärveen. Myös Haukijärven pohjoispäästä lähtee laskuoja länteen kohti Sävijärveä. Suo sijaitsee vesistöalueella 35.156, Sävijoen alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 4,1 m. Suon pohja on paikoin epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat savi (46 %), paikoin lohkareinen mo-

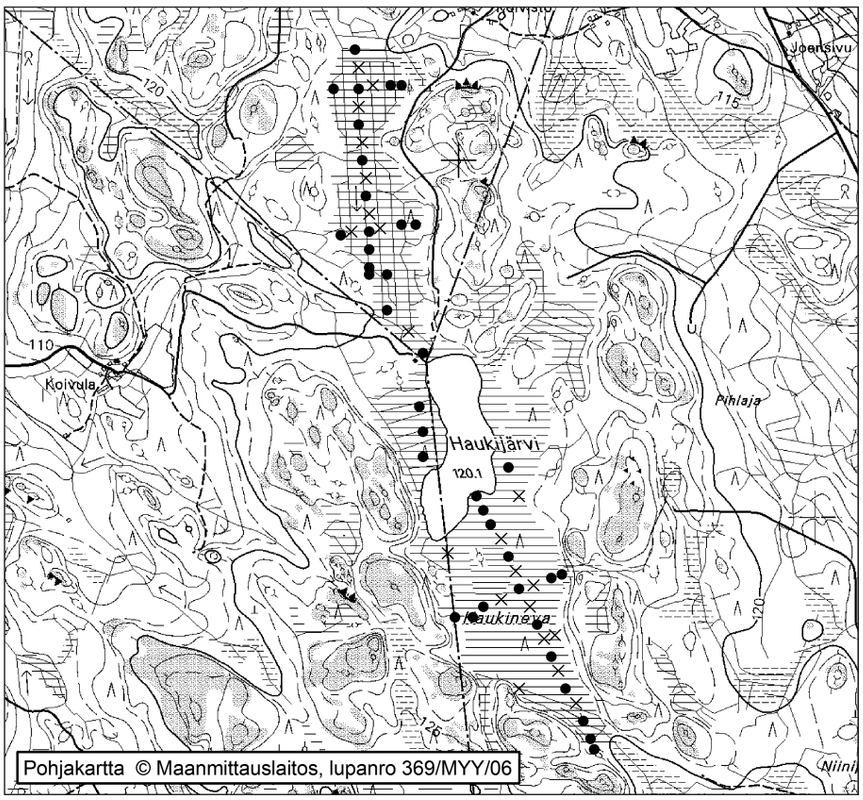

Kuva 13. Haukinevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

reeni (46 %) ja hiesu (8 %). Liejua on suon pohjalla pohjoisessa lahdekkeessa ohut kerros.

Haukinevan suotyypeistä on rämeellä 78 %, korvessa 8 % ja turvekankaalla 14 %. Suon pohjoisosa on pääasiassa rahkaräme- ja isovarpurämemuuttumaa. Reunoilla on mustikka- ja puolukkaturvekangasta. Suon eteläosa on enimmäkseen luonnontilaista rahka- ja keidasrämettä. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 35 % ja mättäiden korkeus 2,9 dm. Puusto on suon pohjoisosassa keskitiheää pinotavara- ja tukkipuuasteella olevaa mäntyvaltaista sekametsää. Eteläosassa puusto on harvaa ja kitukasvuista mäntyä.

Haukinevan turpeista on rahkavaltaisia 84 % ja saravaltaisia 16 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 72 %, sararahkaturve (CS) 12 % ja rahkasaraturve (SC) 16 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 19 % ja puun jäännöksiä (L) sisältäviä turpeita 6 % kokonaisturvemäärästä.

Suon etelä- ja pohjoisosassa on paikoin yli metrin paksuinen heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros, joka koostuu vaihtelevasti *Cuspidata*- ja *Acutifolia*-ryhmän rahkasammalien jäännöksistä. Tämän kerroksen alla on maatuneempaa rahkavaltaista turvetta. Pohjaa kohti turve muuttuu sarapitoiseksi ja paikoin saravaltaiseksi.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 6,0. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,2 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,8. Liekoja on vähän. Haukinevalta on otettu näytteet laboratoriomäärityksiä varten yhdeltä pisteeltä.

Haukinevan keskellä oleva Haukijärvi ja sen mahdollinen virkistyskäyttö rajoittaa oleellisesti suon käyttöä turvetuotantoon. Pohjoisosassa pienimuotoinen ympäristö- ja energiaturvetuotanto on mahdollista.

11. Luiruneva

Luiruneva (kl. 2122 08, x = 6842,5, y = 2441,1) sijaitsee noin 23 km Hämeenkyrön keskustasta luoteeseen. Se rajoittuu kallioiseen ja mäkiseen hieta- ja moreenimaastoon. Pohjoisosan poikki kulkee metsäautotie. Luirunevalla on 32 tutkimuspistettä, pistetiheys on 6,0/10 ha (kuva 14). Suon kokonaispinta-ala on 53 ha, yli 1 m syvän alueen 34 ha, yli 1,5 m syvän 26 ha ja yli 2 m syvän 21 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 103–109 m, ja pinta viettää luoteeseen noin 4 m/km. Luiruneva on kokonaan ojitettu. Suon luoteispäästä vedet laskevat Jyräjokeen ja edelleen Oksjoen kautta Vesajärveen. Suo sijaitsee vesistöalueella 35.159, Vesajärven valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 6,8 m. Suon pohja on epätasainen. Yleisimmät pohjamaala-

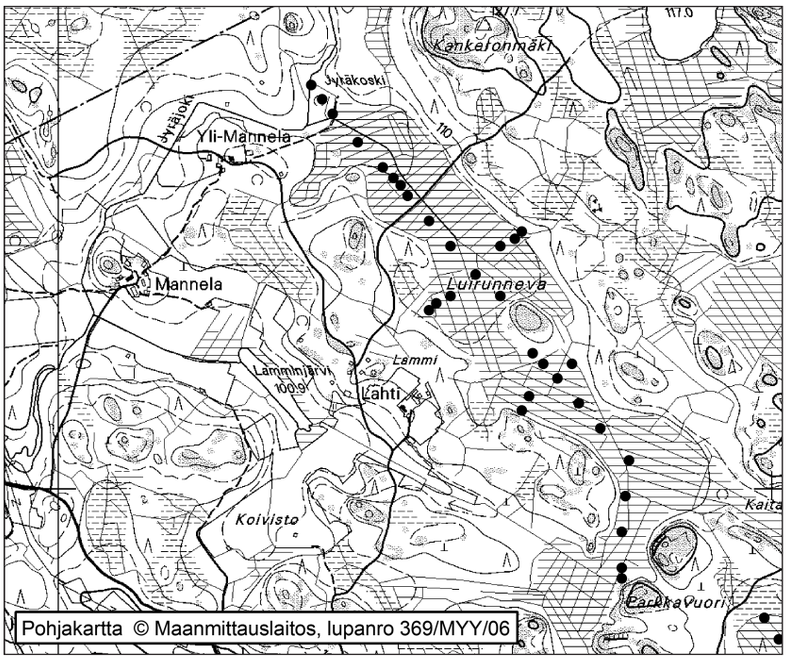

Kuva 14. Luirunevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

jit ovat savi (45 %), hieta (32 %) ja hiekka (23 %). Liejua on suon pohjalla pienellä alueella keskimäärin puolen metrin paksuinen kerros.

Luirunevan suotyypeistä on rämeellä 28 %, avosuolla 9 %, korvessa 22 % ja turvekankaalla 41 %. Yleisimmät suotyypit ovat karhunsammalmuuttuma, varsinainen sararämemuuttuma sekä ruoho- ja heinäkorpimuuttuma. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 1 % ja mättäiden korkeus 3,0 dm. Puusto on tiheydeltään ja kehitysluokaltaan vaihtelevaa männyn ja koivun muodostamaa sekametsää.

Luirunevan turpeista on rahkavaltaisia 11 % ja saravaltaisia 89 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 3 %, sararahkaturve (CS) 8 %, saraturve (C) 49 % ja rahkasaraturve (SC) 40 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 5 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä turpeita 12 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 33 % kokonaisturvemäärästä.

Heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros puuttuu Luirunevalta lähes kokonaan. Valtaosa turvekerroksesta on kohtalaisesti maatunutta rahkasara- ja saraturvetta. Varpujen jäännökset ovat yleinen lisätekijä.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,1. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 4,0 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 5,1. Liekoja on erittäin vähän.

Turvelajin ja maatuneisuuden puolesta Luirunevan turve soveltuu energiaturvetuotantoon lähinnä jyrsinmenetelmällä. Suo on kuitenkin turvetuotannon kannalta hankalan muotoinen (kapea, mutkainen ja saarekkeinen). Suolla on noin 16 ha turvetuotantoon soveltuvaa yli 2 m syvää aluetta, jolla on noin 0,40 milj. suo-m^3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta.

12. Porrassuo

Porrassuo (kl. 2122 08, x = 6841,3, y = 2442,8) sijaitsee noin 21 km Hämeenkyrön keskustasta luoteeseen. Se rajoittuu kaakossa hiesualueeseen ja muualla kallioiseen ja mäkiseen moreeni- ja hietamaastoon. Luoteisreunaa sivuaa metsäautotie. Porrassuolla on 47 tutkimuspistettä ja 23 syvyyspistettä (kuva 15). Tutkimuspistetiheys on 6,1/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 77 ha, yli 1 m syvän alueen 37 ha, yli 1,5 m syvän 22 ha ja yli 2 m syvän 10 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 109–115 m, ja pinta viettää etelään noin 6 m/km. Porrassuo on suurimmaksi osaksi ojitettu. Suon vedet laskevat ojia pitkin etelään (mm. Koivistonoja) ja lounaaseen päätyen Vesajärveen. Suo sijaitsee vesistöalueella 35.159, Vesajärven valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 2,6 m. Suon pohja on tasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat hiesu (44 %), savi (33 %) ja moreeni (13 %). Liejua on suon pohjalla koillisosassa (Rytöneva) ohut kerros.

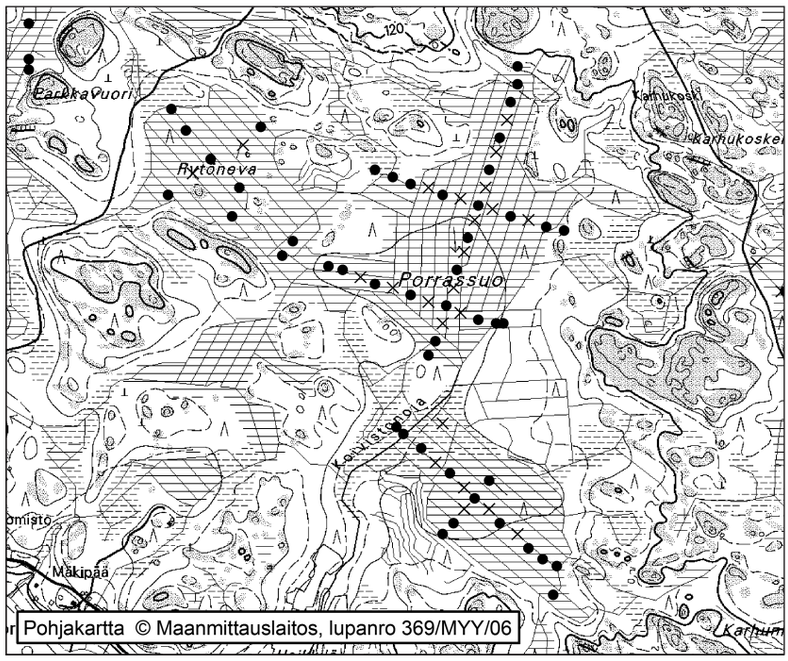

Kuva 15. Porrassuon tutkimus- ja syvyyspisteet.

Porrassuon suotyypeistä on rämeellä 57 %, korvessa 10 % ja turvekankaalla 33 %. Suo on pitkälti muuttuma-asteella. Suon keskiosassa vallitseva suotyyppi on varsinainen sararäme, eteläosassa ruohoturvekangas ja luoteisosassa (Rytöneva) tupasvillaräme. Keskiosan reunoilla on mustikkaturvekangasta ja kangaskorpea. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 5 % ja mättäiden korkeus 2,2 dm. Puusto on kohtalaisen tiheää pinotavara- ja tukkipuuasteella olevaa mäntyvaltaista sekametsää.

Porrassuon turpeista on rahkavaltaisia 38 % ja saravaltaisia 62 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 19 %, sararahkaturve (CS) 19 %, saraturve (C) 13 % ja rahkasaraturve (SC) 49 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 17 % ja puun jäännöksiä (L) sisältäviä turpeita 29 % kokonaisturvemäärästä.

Heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros puuttuu monin paikoin kokonaan tai se on hyvin ohut. Suurin osa turvekerroksesta on kohtalaisen hyvin (H5–6) maatunutta sarapitoista tai –valtaista turvetta. Puun jäännökset ovat yleinen lisätekijä varsinkin suon pohjalla.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,8. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,1 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,0. Liekoja on erittäin vähän.

Suurin osa Porrassuosta on ohutturpeista. Yli 1,5 m syvä alue koostuu kolmesta erillisestä alueesta. Turvelajin ja maatuneisuuden puolesta suo soveltuu energiaturvetuotantoon lähinnä jyrsinturvemenetelmällä. Kahden suurimman yli 1,5 m syvän alueen pinta-ala on noin 16 ha. Alueilla on noin 0,24 milj. suo-m^3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta.

13. Löyttyneva

Löyttyneva (kl. 2122 08, x = 6842,7, y = 2442,7) sijaitsee noin 22 km Hämeenkyrön keskustasta luoteeseen. Suo on muodoltaan erittäin rikkonainen ja saarekkeinen, ja se rajoittuu kallioiseen ja mäkiseen moreenimaastoon. Pohjoisreunaan ulottuu metsäautotie. Löyttynevalla on 25 tutkimuspistettä ja 33 syvyyspistettä (kuva 16). Tutkimuspistetiheys on 4,2/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 59 ha, yli 1 m syvän alueen 34 ha, yli 1,5 m syvän 11 ha ja yli 2 m syvän 7 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 119–127 m, ja pinta viettää lounaaseen noin 5 m/km. Löyttyneva on kokonaan ojitettu. Suon vedet virtaavat etelään Porrassuon kautta Vesajärveen. Suo sijaitsee vesistöalueella 35.159, Vesajärven valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 2,8 m. Suon pohja on epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat moreeni (83 %), hiekka (7 %) ja hiesu (7 %). Suolla on siirtolohkareita.

Löyttynevan suotyypeistä on rämeellä 88 %, korvessa 3 % ja turvekankaalla 9 %. Vallitseva suotyyppi on varsinainen sararäme, paikoin on lyhytkorsinevarämettä. Suotyypit ovat ojikko- tai muuttuma-asteella. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on

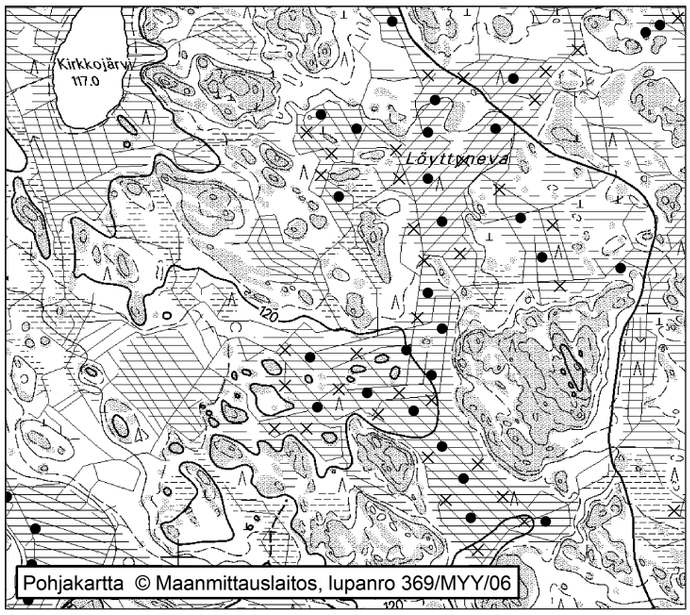

Kuva 16. Löyttynevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

43 % ja mättäiden korkeus 2,9 dm. Puusto on harvahkoa taimikko- ja pinotavara-asteella olevaa mäntyvaltaista sekametsää.

Löyttynevan turpeista on rahkavaltaisia 17 % ja saravaltaisia 83 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 9 %, sararahkaturve (CS) 4 %, ruskosammalrahkaturve (BS) 4 %, saraturve (C) 1 % ja rahkasaraturve (SC) 82 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 39 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä turpeita 30 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 16 % kokonaisturvemäärästä.

Heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros puuttuu monin paikoin kokonaan tai se on hyvin ohut. Suurin osa turvekerroksesta on kohtalaisen hyvin (H5–7) maatunutta rahkasaraturvetta. Tupasvilla on pintakerroksessa ja puun jäännökset pohjakerroksessa yleinen lisätekijä

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 6,2. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,0 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,7. Liekoja on erittäin vähän.

Suurin osa Löyttynevasta on ohutturpeista. Suon eteläosassa on noin 6 ha:n laajuinen energiaturvetuotantoon soveltuva alue. Maatumisaste ei ole kovin korkea. Alueella on noin 0,11 milj. suo-m^3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta.

14. Hirvineva

Hirvineva (kl. 2122 08, x = 6843,7, y = 2443,5) sijaitsee noin 22 km Hämeenkyrön keskustasta luoteeseen. Se rajoittuu pohjoisessa Ikaalisten puolella oleviin peltoihin ja hietamaastoon ja muualla kallioiseen ja mäkiseen moreenimaastoon. Lähelle suon lounaisreunaa ulottuu metsäautotie ja pohjoispuolelle tilustie. Hirvinevalla on 40 tutkimuspistettä ja 36 syvyyspistettä (kuva 17). Tutkimuspistetiheys on 5,0/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 80 ha, yli 1 m syvän alueen 47 ha, yli 1,5 m syvän 29 ha ja yli 2 m syvän 20 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 127–129 m, ja pinta viettää länteen noin 1 m/km. Hirvineva on suurimmaksi osaksi ojitettu. Suon vedet virtaavat lounaaseen ja etelään Löyttynevan ja Kivinevan kautta Porrassuolle ja edelleen Vesajärveen, josta on yhteys Märkäjärveen. Suo sijaitsee vesistöalueella 35.159, Vesajärven valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 3,1 m. Suon pohja on melko tasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat hieta (49 %), moreeni (36 %) ja hiesu (13 %).

Hirvinevan suotyypeistä on rämeellä 83 %, avosuolla 9 % ja turvekankaalla 8 %. Suon vallitseva suotyyppi on varsinainen sararäme. Pohjoisosassa on pieni alue varsinaista saranevaa. Reunoilla on kangasrämettä ja puolukkaturvekangasta. Suotyypit ovat pitkälle muuttuneita. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 14 % ja mättäiden korkeus 2,4 dm. Puusto on harvahkoa riuku- ja pinotavaraasteen männikköä, seassa koivua.

Hirvinevan turpeista on rahkavaltaisia 7 % ja saravaltaisia 93 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 1 %, sararahkaturve (CS) 6 %, saraturve (C) 18 % ja rahkasaraturve (SC) 75 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 4 %, puun jäännök-

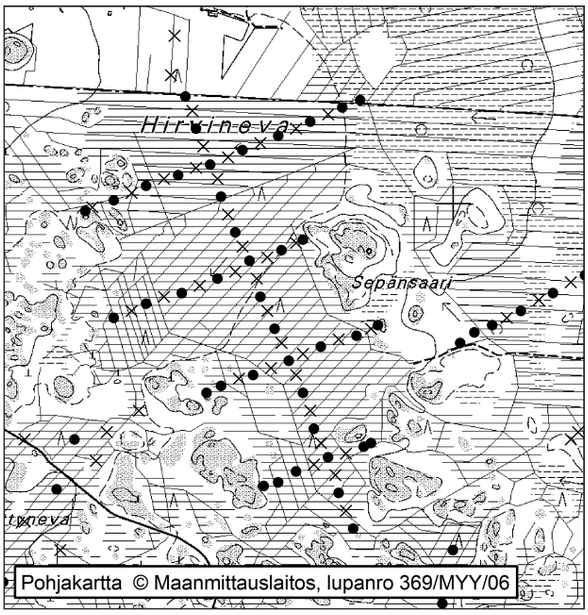

Kuva 17. Hirvinevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

siä (L) sisältäviä turpeita 3 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 5 % kokonaisturvemäärästä.

Heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros puuttuu suolta käytännössä kokonaan. Valtaosa turvekerroksesta on kohtalaisesti maatunutta (H4–6) sara- ja rahkasaraturvetta.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,6. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 4,0 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 5,6. Liekoja on erittäin vähän. Hirvinevalta on otettu näytteet laboratoriomäärityksiä varten kahdelta pisteeltä.

Hirvinevan 29 ha:n suuruinen yli 1,5 m syvä alue soveltuu turvetuotantoon. Alueella on noin 0,52 milj. suo-m^3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta.

15. Kivineva

Kivineva (kl. 2122 08, x = 6842,3, y = 2443,8) sijaitsee noin 20 km Hämeenkyrön keskustasta luoteeseen. Suo on muodoltaan rikkonainen, ja se rajoittuu kallioiseen ja mäkiseen moreenimaastoon. Länsireunaa sivuaa metsäautotie. Kivinevalla on 28 tutkimuspistettä ja 22 syvyyspistettä (kuva 18). Tutkimuspistetiheys on 2,9/10 ha. Suon kokonaispintaala on 95 ha, yli 1 m syvän alueen 53 ha, yli 1,5 m syvän 20 ha ja yli 2 m syvän 12 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 125–130 m, ja pinta viettää lounaaseen noin 5 m/km. Kivineva on kokonaan ojitettu. Vedet virtaavat lounaaseen Porrassuon kautta Vesajärveen. Suo sijaitsee vesistöalueella 35.159, Vesajärven valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 4,5 m. Suon pohja on epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat moreeni (74 %), hieta (8 %) ja savi (8 %). Liejua on suon pohjalla parilla pisteellä ohut kerros.

Kivinevan suotyypeistä on rämeellä 94 %, avosuolla 2 % ja turvekankaalla 4 %. Suon vallitseva suotyyppi on varsinainen sararämemuuttuma. Erillisessä lounaisosassa (Köysisuo) on rahkarämettä. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 19 % ja mättäiden korkeus 2,6 dm. Puusto on pinotavara- ja taimikkoasteella olevaa tiheydeltään vaihtelevaa männikköä, seassa koivua.

Kivinevan turpeista on rahkavaltaisia 21 % ja saravaltaisia 79 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahka-

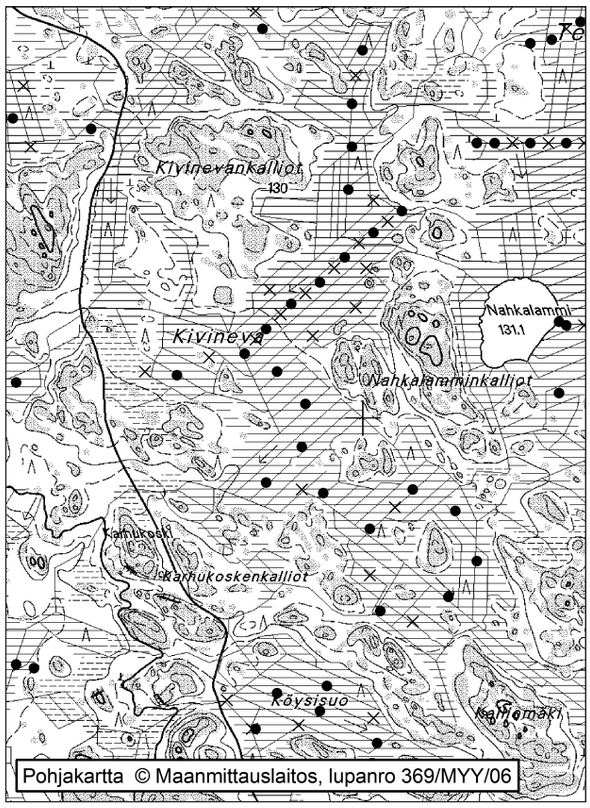

Kuva 18. Kivinevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

turve (S) 15 %, sararahkaturve (CS) 6 %, saraturve (C) 22 % ja rahkasaraturve (SC) 57 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 13 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä turpeita 7 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 5 % kokonaisturvemäärästä.

Heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros puuttuu lähes kokonaan Köysisuon aluetta lukuun ottamatta. Köysisuon alueella pintarahkan paksuus vaihtelee yhden ja kahden metrin välillä. Suurin osa Kivinevan turvekerroksesta on kohtalaisesti maatunutta rahkasara- ja saraturvetta.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,7. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,1 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 5,9. Liekoja on erittäin vähän.

Suurin osa Kivinevasta on ohutturpeista. Turvekerros on noin metrin paksuinen. Suon keskellä on kuitenkin noin 5 ha:n alue, jolla pienimuotoinen energiaturvetuotanto on mahdollista. Alueella on noin 0,09 milj. suo-m^3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta.

16. Teerineva

Teerineva (kl. 2122 08, x = 6843,3, y = 2445,2) sijaitsee noin 17 km Hämeenkyrön keskustasta luoteeseen. Suo sijaitsee osittain Ikaalisten puolella. Se rajoittuu idässä ja koillisessa Vatulanharjun hiekka-alueeseen, etelässä paikallistiehen ja muualla kallioiseen ja mäkiseen moreeni- ja hietamaastoon. Luode-kaakko -suuntainen sähkölinja kulkee suon halki. Lounaisosassa on Nahkalammi (131,1 m mpy).

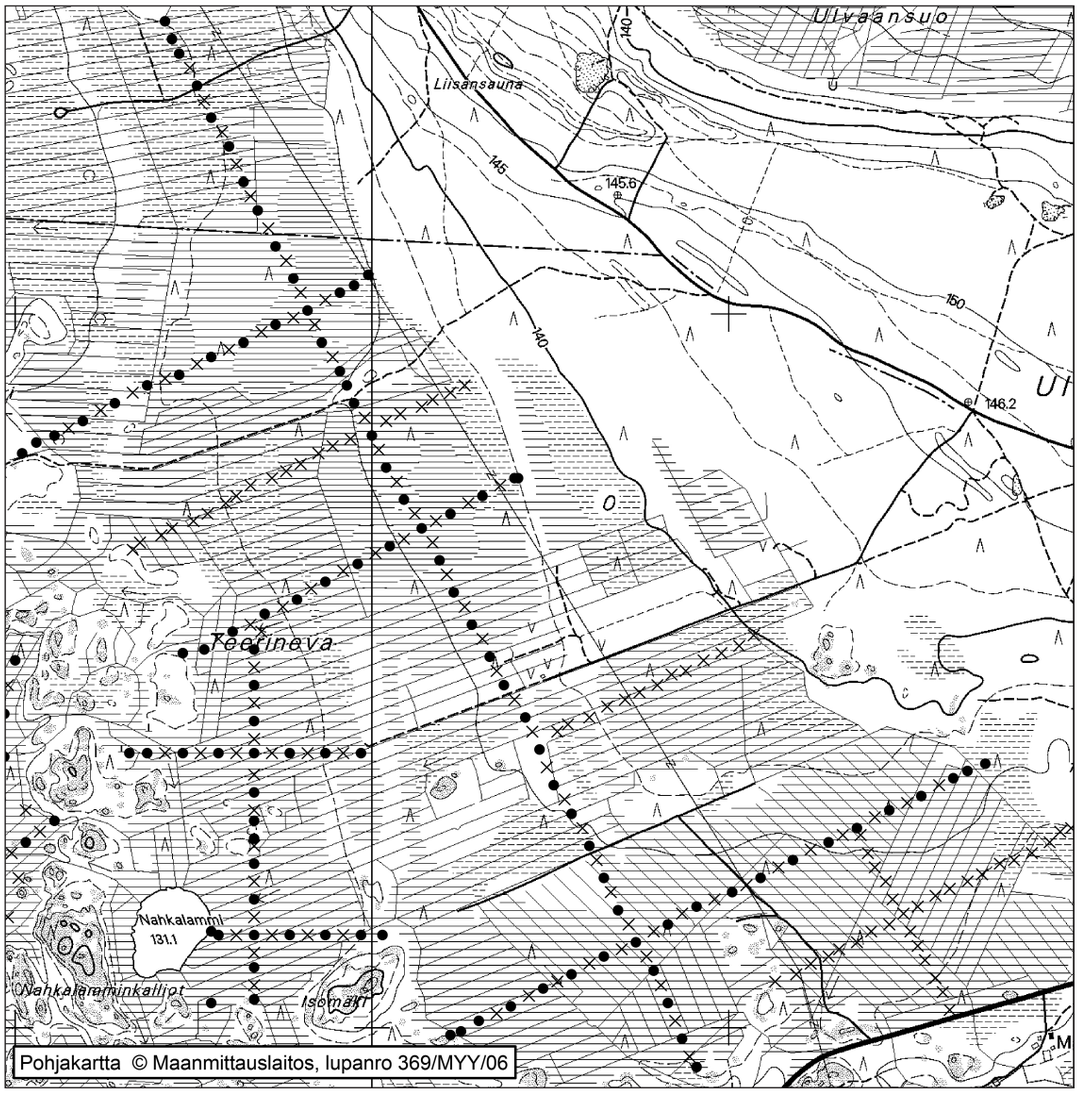

Kuva 19. Teerinevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

Pohjois- ja eteläosiin ulottuu metsäautotie. Teerinevalla on 106 tutkimuspistettä ja 151 syvyyspistettä (kuva 19). Tutkimuspistetiheys on 2,4/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 444 ha, yli 1 m syvän alueen 78 ha, yli 1,5 m syvän 32 ha ja yli 2 m syvän 13 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 133–141 m, ja pinta viettää lounaaseen noin 4 m/km. Teerineva on suurimmaksi osaksi ojitettu. Pohjoispäässä on suon keskellä kaksi erillistä luonnontilaista aluetta. Suon vedet virtaavat laskuojia pitkin länteen ja lounaaseen Hirvinevan, Kivinevan ja Porrassuon kautta Vesajärveen, ja kaakkoon ojia pitkin Alhonjärveen. Valtaosa suosta sijaitsee vesistöalueella 35.159, Vesajärven valuma-alue; suon kaakkoisosa kuuluu kuitenkin vesistöalueeseen 35.166, Kyröjoen valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 3,2 m. Suon pohja on melko tasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat hiekka (80 %) ja hieta (14 %). Suolla on matalia, hiekkaisia rantavalleja tai dyynejä. Liejua on suon pohjalla lounaisosassa, Nahkalammin ympärillä ohut kerros.

Teerinevan suotyypeistä on rämeellä 78 %, avosuolla 2 % ja turvekankaalla 20 %. Ojitetun osan suotyypit ovat pitkälle muuttuneita. Vallitsevina tyyppeinä ovat isovarpu- ja rahkaräme sekä lyhytkorsinevaräme. Länsiosassa on enimmäkseen varsinaista sararämettä ja pallosararämettä. Reunoilla esiintyy kangasrämemuuttumaa ja varpu- sekä puolukkaturvekangasta. Suon pohjoisosassa on vanha palaturpeen nostoalue. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 23 % ja mättäiden korkeus 1,9 dm. Puusto on enimmäkseen kohtalaisen tiheää, riukuasteella olevaa mäntyä. Koivua on vähän joukossa.

Teerinevan turpeista on rahkavaltaisia 67 % ja saravaltaisia 33 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 49 %, sararahkaturve (CS) 18 %, saraturve (C) 2 % ja rahkasaraturve (SC) 31 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 34 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä turpeita 6 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 1 % kokonaisturvemäärästä.

Suurin osa suosta on hyvin ohutturpeista, ja osa alueesta on lähinnä biologista suota. Yli metrin syvyisillä alueilla pinnassa on yleensä ohuehko kerros heikosti maatunutta rahkavaltaista turvetta, jonka alla on selvästi maatuneempaa rahkaturvetta. Tupasvilla on yleinen lisätekijä. Pohjalla ja paikoin suon länsireunassa on pinnasta asti saravaltaista turvetta.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,8. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,5 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,5. Liekoja on erittäin vähän.

Valtaosa Teerinevasta on ohutturpeista. Laajin paksuturpeinen alue sijoittuu Nahkalammin ympärille. Suota ei suositella turvetuotantoon.

17. Majasuonlahti

Majasuonlahti (kl. 2122 08, x = 6840,4, y = 2445,9) sijaitsee noin 18 km Hämeenkyrön keskustasta länteen. Se rajoittuu kallioiseen ja mäkiseen hieta- ja moreenimaastoon. Suon poikki kulkee metsäautotie. Suolla on 12 tutkimuspistettä, pistetiheys on 5,5/10 ha (kuva 20). Kokonaispinta-ala on 22 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 112–122 m, ja pinta viettää lounaaseen noin 8 m/km. Majasuonlahti on kokonaan ojitettu. Vedet virtaavat lounaaseen, Vaiviansuon kautta Alhonjärveen. Suo sijaitsee vesistöalueella 35.166, Kyröjoen valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 0,3 m. Suon pohja on tasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat hiekka (50 %), hiesu (17 %) ja moreeni (17 %).

Majasuonlahden suotyypeistä on rämeellä 8 %, korvessa 67 % ja turvekankaalla 25 %. Vallitseva

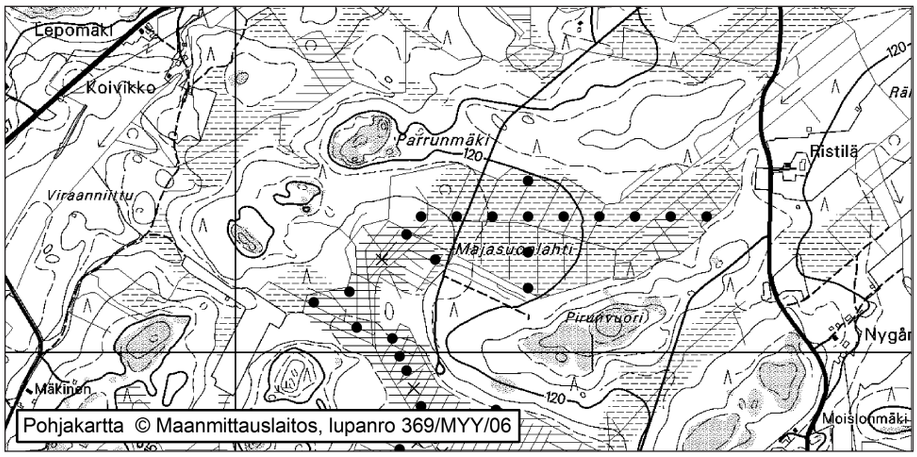

Kuva 20. Majasuonlahden tutkimus- ja syvyyspisteet.

suotyyppi on varsinainen korpimuuttuma. Paikoin esiintyy kangasräme- ja kangaskorpimuuttumaa sekä mustikkaturvekangasta. Mättäisyyttä ei juuri ole. Puusto on keskitiheää, enimmäkseen tukkipuuvaiheessa olevaa kuusivaltaista sekametsää.

Majasuonlahden turve on kokonaan rahkaturvetta. Puun jäännöksiä (L) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 67 % kokonaisturvemäärästä.

Valtaosa suosta on biologista suota. Turvekerros on enimmäkseen kohtalaisen hyvin maatunutta rahkaturvetta. Puun jäännökset ovat yleinen lisätekijä.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 6,3. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,9 ja hyvin maatuneen pohjakerroksen 6,7.

Ohuen turvekerroksen takia Majasuonlahti ei sovellu turvetuotantoon.

18. Kiekonneva

Kiekonneva (kl. 2122 08, x = 6842,2, y = 2448,9) sijaitsee noin 11 km Hämeenkyrön keskustasta luoteeseen. Se rajoittuu pohjoisessa Ulvaanharjuun, etelässä paikoin turvetuotantoalueisiin, muualla peltoihin ja loivapiirteiseen hietamaastoon. Pohjoisreunaa sivuaa paikallistie, ja sen eri osiin johtaa metsäautoteitä. Kiekonnevalla on 123 tutkimuspistettä ja 79 syvyyspistettä (kuva 21). Tutkimuspistetiheys on 5,0/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 248 ha, yli 1 m syvän alueen 110 ha, yli 1,5 m syvän 72 ha ja yli 2 m syvän 39 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 109–128 m, ja pinta viettää etelään noin 12 m/km, itäosassa myös voimakkaasti itään. Kiekonneva on suurimmaksi osaksi ojitettu, itäosassa on pieniä luonnontilaisia alueita. Suon länsipäästä kulkee laskuojia lounaaseen Majasuonlahden ja Vaiviansuon kautta Kylmäojaan ja edelleen Alhonjärveen. Suon itäosan vedet virtaavat ojia pitkin kaakkoon Palonjokeen ja edelleen Prentinjoen kautta Kirkkojärveen. Suon länsiosa sijaitsee vesistöalueella 35.163, Hahmajärven alue ja itäosa vesistöalueella 35.514, Prentinjoen valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 3,0 m. Suon pohja on tasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat hieta (60 %), hiekka (31 %) ja hiesu (7 %). Suon pohjalla ei ole liejua.

Kiekonnevan suotyypeistä on rämeellä 77 %, korvessa 3 % ja turvekankaalla 20 %. Yleisimmät suotyypit ovat isovarpuräme-, keidasräme-, rahkaräme-, tupasvillaräme- ja kangasrämemuuttuma. Reunoilla on puolukka- ja mustikkaturvekangasta. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 19 % ja mättäiden korkeus 2,6 dm. Puusto on vaihtelevan tiheää pinotavara- ja tukkipuuasteen mäntyvaltaista sekametsää.

Kiekonnevan turpeista on rahkavaltaisia 85 % ja saravaltaisia 15 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 68 %, sararahkaturve (CS) 15 %, ruskosammalrahkaturve (BS) 2 %, saraturve (C) 2 % ja rahkasaraturve (SC) 13 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 25 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä turpeita 26 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 2 % kokonaisturvemäärästä.

Suurin osa suosta on ohutturpeista. Länsi- ja itäosassa on erilliset yhtenäiset yli 1,5 m syvät alueet.

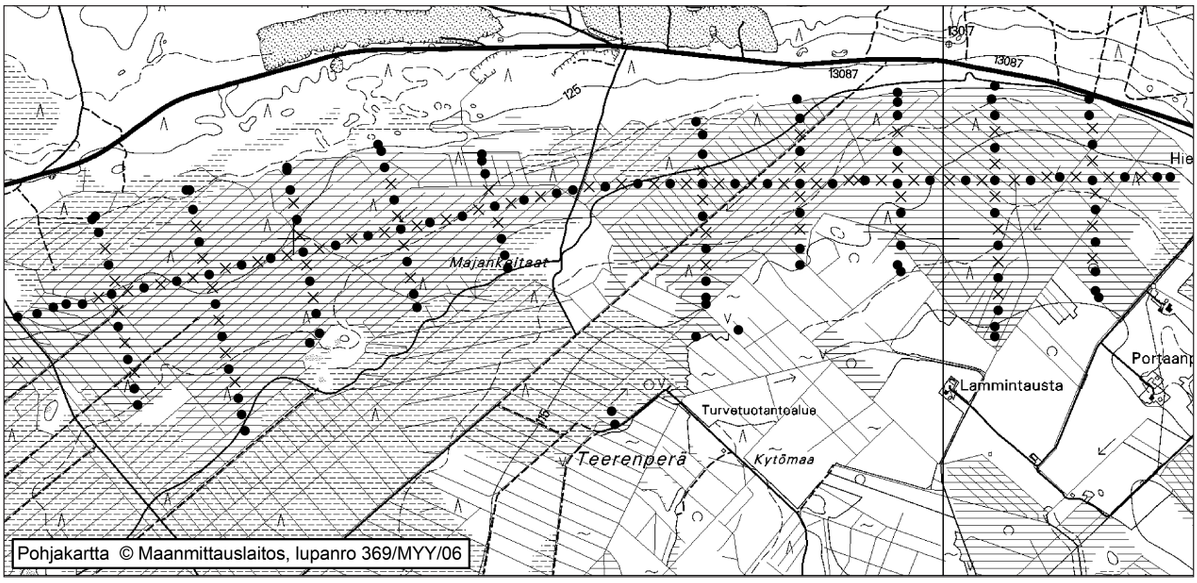

Kuva 21. Kiekonnevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

Näillä alueilla on 1–2 m:n paksuinen heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros, josta yli puolet koostuu *Acutifolia*-ryhmän rahkasammalien jäännöksistä. Tupasvilla on yleinen lisätekijä. Syvemmällä on maatuneempaa rahkaturvetta, joka pohjaa kohti muuttuu sarapitoiseksi tai -valtaiseksi. Pohjalla puun jäännökset ovat paikoin yleinen lisätekijä. Ohutturpeisilla alueilla turve on usein pohjaan asti rahkavaltaista.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,4. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,4 ja maatuneemman pohjakerroksen 6,8. Liekoja on vähän. Kiekonnevalta on otettu näytteet laboratoriomäärityksiä varten kolmelta pisteeltä.

Kiekonnevan pintaosa soveltuu kasvuturvetuotantoon ja pohjaosa energiaturvetuotantoon. Tuotantokelpoinen alue koostuu kahdesta erillisestä alueesta. Suon yli 1,5 m syvillä 72 ha:n laajuisilla alueilla on 0,54 milj. suo-m^3 kasvu- ja ympäristöturvetuotantoon soveltuvaa H1–3 -maatunutta turvetta. Turve kuuluu laatuluokkaan 2a. Lähinnä H4 -maatunutta kasvu- ja ympäristöturvetuotantoon soveltuvaa laatuluokkaan 2b kuuluvaa turvetta on 0,19 milj. suo-m^3. Heikosti maatuneen rahkakerroksen alla on noin 0,58 milj. suo-m^3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta. Turvetuotantoa vaikeuttavia tekijöitä ovat pinnan voimakas vietto ja paikoin kookas puusto.

19. Kankaansivu

Kankaansivu (kl. 2122 08, x = 6843,4, y = 2449,7) sijaitsee noin 13 km Hämeenkyrön keskustasta luoteeseen. Suo sijaitsee lähellä Ikaalisten rajaa. Se rajoittuu etelässä Ulvaanharjuun, pohjoisessa peltoihin ja muualla hietamaastoon. Itäreunaa sivuaa paikallistie. Suolla on 16 tutkimuspistettä ja 8 syvyyspistettä (kuva 22). Tutkimuspistetiheys on 7,3/10 ha. Kokonaispinta-ala on 22 ha, yli 1 m syvän alueen 5 ha ja yli 1,5 m syvän 3 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 120–128 m, ja pinta viettää luoteeseen noin 20 m/km. Kankaansivu on suurimmaksi osaksi luonnontilainen. Itäreunassa on ojitusta. Vedet virtaavat ojia pitkin Kyrösjärveen. Suo sijaitsee vesistöalueella 35.521, Kyrösjärven lähialue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 3,8 m. Suon pohja on melko tasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat hiekka (83 %) ja savi (8 %).

Kankaansivun suotyypeistä on rämeellä 71 %, korvessa 21 % ja turvekankaalla 8 %. Suon keskiosa on pääasiassa isovarpurämemuuttumaa. Lounaisosassa on paikoin varsinaista korpea. Reunoilla on kangasrämemuuttumaa sekä mustikka- ja puolukkaturvekangasta. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 6 % ja mättäiden korkeus 2,8 dm. Puusto on keskitiheää enimmäkseen varttunutta männikköä, seassa kuusta.

Kankaansivun turpeista on rahkavaltaisia 90 % ja saravaltaisia 10 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 84 %, sararahkaturve (CS) 6 % ja

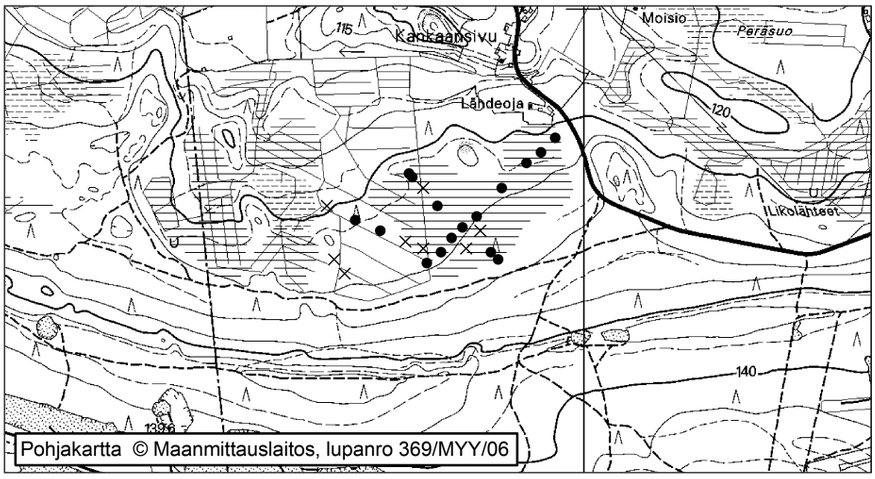

Kuva 22. Kankaansivun tutkimus- ja syvyyspisteet.

rahkasaraturve (SC) 10 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 13 % ja puun jäännöksiä (L) sisältäviä turpeita 19 % kokonaisturvemäärästä.

Suurimmassa osassa suota turvekerros on selvästi alle metrin paksuinen. Suon keskellä on pienialainen yli 2 m syvä alue. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen paksuus vaihtelee. Turve on suurimmassa osassa suota pohjaan asti rahkavaltaista ja kohtalaisen hyvin maatunutta.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,3. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 2,8 ja maatuneemman pohjakerroksen 6,2. Liekoja on erittäin vähän.

Paksuturpeinen alue on pienialainen. Kankaansivua ei suositella turvetuotantoon.

20. Soukonneva

Soukonneva (kl. 2122 11, x = 6842,5, y = 2452,3) sijaitsee noin 9 km Hämeenkyrön keskustasta luoteeseen. Se rajoittuu koillisessa Särkijärveen (97,2 m mpy) ja muualla Ulvaanharjuun. Pohjoisosaan johtaa Särkijärvelle vievä tie ja lounaisreunaa sivuaa paikallistie. Soukonnevalla on 8 tutkimuspistettä, pistetiheys on 3,5/10 ha (kuva 23). Suon kokonaispinta-ala on 23 ha, yli 1 m syvän alueen 13 ha, yli 1,5 m syvän 9 ha ja yli 2 m syvän 6 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 97–117 m, ja pinta viettää voimakkaasti koilliseen noin 20 m/km. Soukonneva on kokonaan ojitettu. Suon vedet valuvat ojia pitkin koilliseen Särkijärveen, ja siitä edelleen Järvenkylänjärveen ja sieltä Turkimusojan ja Pappilanjoen kautta Kirkkojärveen. Suo sijaitsee vesistöalueella 35.515, Turkimusojan valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 4,1 m. Pohjamaalajit ovat hiekka (50 %), hieta (25 %) ja savi (25 %). Liejua on suon pohjalla pienellä alueella keskimäärin puolen metrin paksuinen kerros.

Soukonnevan suotyypeistä on rämeellä 37 %, avosuolla 13 % ja korvessa 50 %. Yleisimmät suotyypit ovat isovarpuräme, ruoho- ja heinäkorpi sekä varsinainen korpi. Suo on ojikko- tai muuttuma-asteella. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 20 % ja mättäiden korkeus 2,3 dm. Puusto on tiheydeltään ja kehitysasteeltaan vaihtelevaa sekametsää.

Soukonnevan turpeista on rahkavaltaisia 21 % ja saravaltaisia 79 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 21 %, saraturve (C) 16 % ja rahkasaraturve (SC) 62 % ja ruskosammalsaraturve 1 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 10 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä turpeita 33 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 21 % kokonaisturvemäärästä.

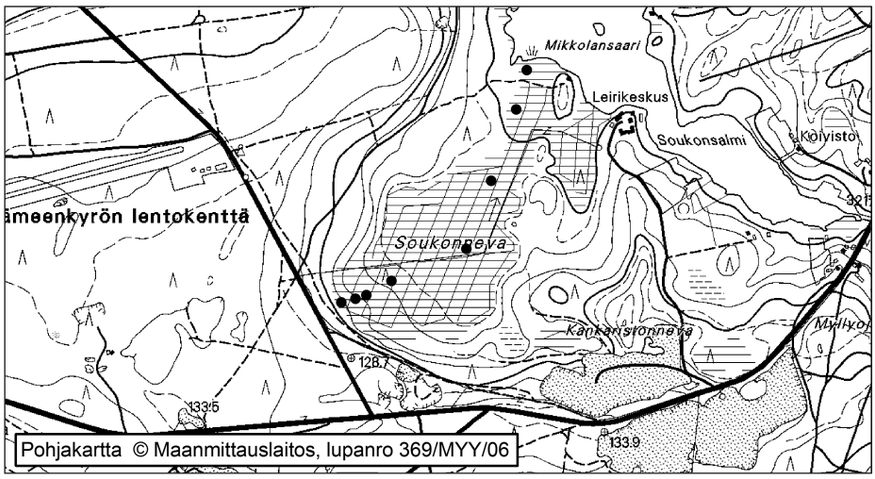

Kuva 23. Soukonnevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

Suuri osa suosta on melko ohutturpeista. Suolla on yksi pienialainen paksuturpeinen alue. Suolla on ohuehko heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros, jonka alla on kohtalaisesti maatunutta sararahka- ja rahkasaraturvetta.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,8. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 1,7 ja maatuneemman pohjakerroksen 6,2. Liekoja on runsaasti.

Suo sijaitsee Särkijärven rannalla, leirikeskuksen vieressä. Pinnan vietto on erittäin voimakas. Paksuturpeinen alue on pieni. Soukonnevaa ei suositella turvetuotantoon.

21. Kuroonsuo

Kuroonsuo (kl. 2122 11, x = 6841,7, y = 2453,7) sijaitsee noin 7 km Hämeenkyrön keskustasta luoteeseen. Se rajoittuu mäkiseen harjumaastoon. Suon kaakkoisosassa on Kakkurilampi (110,4 m mpy). Eteläreunaa sivuaa paikallistie ja länsireunaan ulottuu metsäautotie. Kuroonsuolla on 13 tutkimuspistettä ja 20 syvyyspistettä (kuva 24). Tutkimuspistetiheys on 3,7/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 35 ha, yli 1 m syvän alueen 27 ha, yli 1,5 m syvän 15 ha ja yli 2 m syvän 13 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 102–111 m, ja pinta viettää koilliseen noin 5 m/km. Kuroonsuo on Kakkurilammen ympäristöä lukuun ottamatta kokonaan ojitettu. Vedet virtaavat koilliseen Järvenkylänjärveen ja siitä edelleen Turkimusojan ja Pappilanjoen kautta Kirkkojärveen. Suo sijaitsee vesistöalueella 35.515, Turkimusojan valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 3,7 m. Suon pohja on epätasainen. Pohjamaalajit ovat hiesu (94 %) ja hieta (6 %). Liejua on suon pohjalla Kakkurilammen ympärillä noin puolen metrin paksuinen kerros.

Kuroonsuon suotyypeistä on rämeellä 82 %, korvessa 6 % ja turvekankaalla 12 %. Suo on ojikkotai muuttumavaiheessa. Vallitseva suotyyppi on isovarpuräme, paikoin on korpirämettä ja nevakorpea. Reunoilla on mustikka- ja puolukkaturvekangasta. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 29 % ja mättäiden korkeus 2,9 dm. Puusto on harvaa nuorehkoa mäntyvaltaista sekametsää.

Kuroonsuon turpeista on rahkavaltaisia 63 % ja saravaltaisia 37 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 43 %, sararahkaturve (CS) 19 %, ruskosammalrahkaturve (BS) 1 % ja rahkasaraturve (SC) 37 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 58 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä turpeita 26 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 21 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on paikoin paksu heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros. Kerros koostuu vaihtelevas-

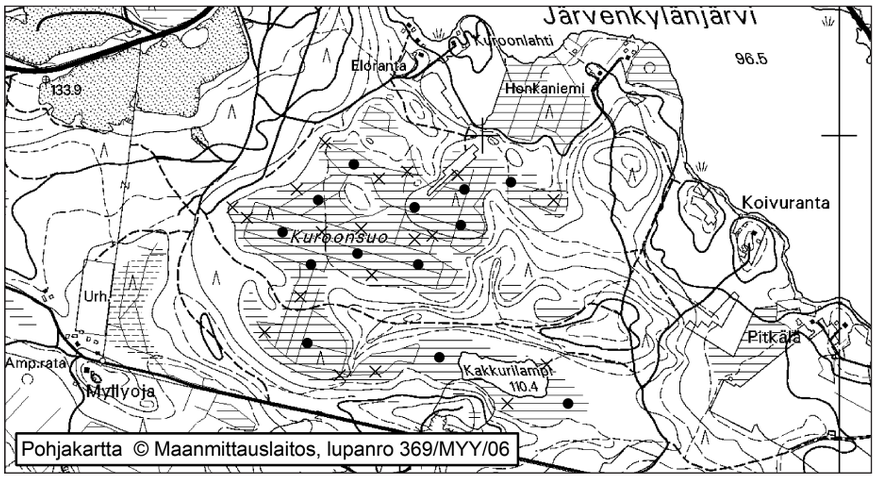

Kuva 24. Kuroonsuon tutkimus- ja syvyyspisteet.

ti *Acutifolia- Cuspidata- ja Palustria*-ryhmien rahkasammalien jäännöksistä. Tupasvillan jäännökset ovat yleinen lisätekijä. Tämän kerroksen alla on kohtalaisen hyvin maatunutta rahkavaltaista turvetta, joka pohjaa kohti muuttuu saravaltaiseksi.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,7. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,2 ja maatuneemman pohjakerroksen 6,5. Liekoja on erittäin vähän.

Turvetuotantoon vaikuttavia tekijöitä ovat paikoin paksuhko ja laadultaan vaihteleva heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros ja lähes erillisen itäisen lahdekkeen keskellä sijaitseva Kakkurilampi. Kuroonsuon pintakerros on mahdollista hyödyntää ympäristöturvetuotantoon ja alapuolinen kerros energiaturvetuotantoon. Suon yli 1,5 m syvällä 10 ha:n laajuisella alueella on 0,08 milj. suo-m^3 ympäristöturvetuotantoon soveltuvaa turvetta, joka kuuluu laatuluokkaan 3. Tämän kerroksen alla on noin 0,12 milj. suo-m^3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta.

22. Vaivianneva

Vaivianneva (kl. 2122 11, x = 6840,9, y = 2452,3) sijaitsee noin 9 km Hämeenkyrön keskustasta luoteeseen. Se rajoittuu lännessä peltoihin, etelässä paikoin hiesumaastoon ja pohjoisessa Ulvaanharjun reunaosiin. Suon keskellä on Vaivianjärvi (106,2 m mpy) ja laajoja lammikoita. Luoteispuolella kulkee kylätie ja eteläreunaan ulottuu metsäautotie. Vaiviannevalla on 4 tutkimuspistettä, pistetiheys on 1,0/10 ha (kuva 25). Suon tutkittu osa rajoittuu vanhaan turvetuotantoalueeseen ja käsittää vain kapeahkon kaistaleen suon luoteisreunassa. Suon kokonaispinta-ala on 42 ha, yli 1 m syvän alueen 22 ha, yli 1,5 m syvän 14 ha ja yli 2 m syvän 12 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 107–109 m, ja pinta on tasainen. Vaivianneva on suurimmaksi osaksi ojitettu. Vedet virtaavat ojia pitkin etelään

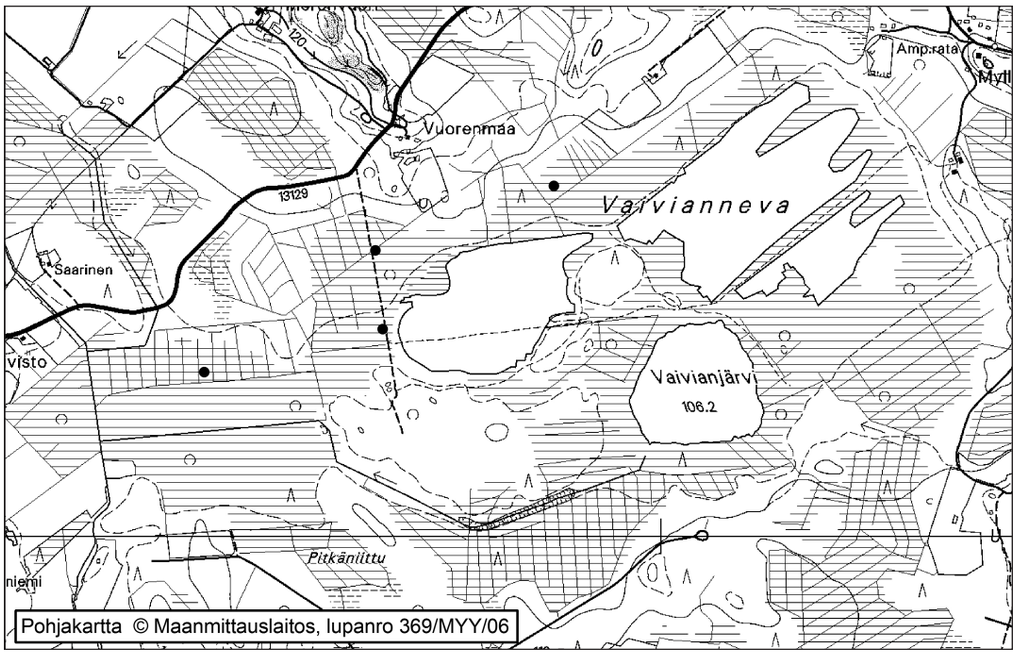

Kuva 25. Vaiviannevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

Palonjokeen ja edelleen Prentinjoen kautta Kirkkojärveen. Suo sijaitsee vesistöalueella 35.514, Prentinjoen valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 2,7 m. Suon pohja on tasainen. Pohjamaalajit ovat savi (50 %) ja hieta (50 %). Liejua on suon pohjalla paikoin jopa yli metrin paksuinen kerros.

Vaiviannevan suotyypeistä on rämeellä 25 %, korvessa 25 % ja turvekankaalla 50 %. Suotyypit ovat pitkälle muuttuneita. Yleisimpiä ovat tupasvillaräme, ruoho- ja heinäkorpi, ruohoturvekangas ja karhunsammalmuuttuma. Mättäisyyttä ei juuri ole. Puusto on tiheydeltään vaihtelevaa taimikko- ja pinotavara-asteen koivuvaltaista sekametsää.

Vaiviannevan turpeista on rahkavaltaisia 25 % ja saravaltaisia 75 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 13 %, sararahkaturve (CS) 12 %, saraturve (C) 39 % ja rahkasaraturve (SC) 36 %. Puun jäännöksiä (L) sisältäviä turpeita 31 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 42 % kokonaisturvemäärästä.

Suurin osa alueesta on entistä turpeennostoaluetta. Alueelta on 1950-luvulla nostettu turvetta Kyrön tehtaille, mistä ovat merkkinä veden täyttämät altaat. Altaiden ympärillä oleva turve on yleensä saravaltaista ja melko hyvin maatunutta.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 6,7. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,9 ja maatuneemman pohjakerroksen 7,2. Liekoja on erittäin runsaasti.

Vaiviannevan turvekerrostumat keskittyvät entisten veden täyttämien turpeennostoalueiden ympärille, joten suota ei suositella turvetuotantoon.

23. Hongistonsuo

Hongistonsuo (kl. 2122 10, x = 6839,4, y = 2455,3) sijaitsee noin 4 km Hämeenkyrön keskustasta luoteeseen. Suon pohjoisreuna rajoittuu peltoihin. Muualla se rajoittuu mäkiseen hiesu- ja moreenimaastoon. Luoteisreunaa sivuaa paikallistie. Hongistonsuolla on 19 tutkimuspistettä ja 12 syvyyspistettä (kuva 26). Tutkimuspistetiheys on 7,3/10 ha. Suon kokonaispinta-ala on 26 ha, yli 1 m syvän alueen 22 ha, yli 1,5 m syvän 18 ha ja yli 2 m syvän 16 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 99–100 m, ja pinta on tasainen. Hongistonsuo on kokonaan ojitettu. Syvimpien kohtien kuivattaminen on hankalaa. Suon vedet virtaavat lounaaseen Prentinjokeen ja siitä edelleen Kirkkojärveen. Suo sijaitsee vesistöalueella 35.514, Prentinjoen valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 5,5 m. Suon pohja on epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat savi (77 %), hiesu (10 %) ja moreeni (10 %). Liejua on suon pohjalla keskiosassa jopa yli metrin paksuinen kerros.

Hongistonsuon suotyypeistä on rämeellä 45 %, korvessa 3 % ja turvekankaalla 52 %. Yleisimmät suotyypit ovat varputurvekangas ja tupasvillarämemuuttuma. Myös isovarpuräme- ja rahkarämemuuttumaa sekä puolukkaturvekangasta esiintyy. Reunoilla on kapea-alaisesti mustikka- ja ruohoturve-

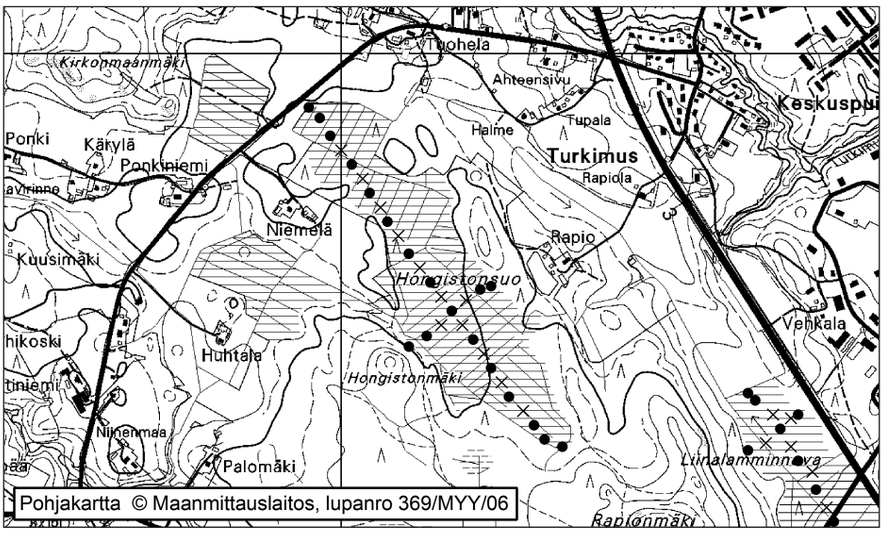

Kuva 26. Hongistonsuon tutkimus- ja syvyyspisteet.

kangasta. Suon keskeltä on nostettu turvepehkua. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 13 % ja mättäiden korkeus 1,4 dm. Puusto on keskitiheää nuorehkoa pinotavara-asteen männikköä, jonka seassa on kuusia.

Hongistonsuon turpeista on rahkavaltaisia 92 % ja saravaltaisia 8 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 86 %, sararahkaturve (CS) 6 %, saraturve (C) 1 % ja rahkasaraturve (SC) 7 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 13 % ja puun jäännöksiä (L) sisältäviä turpeita 1 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on paksu heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros, jossa on maatuneempia rahkalinssejä ja -kerroksia. Kerroksesta suurin osa koostuu *Acutifolia*-ryhmän rahkasammalien jäännöksistä. Syvemmällä on maatuneempaa rahkavaltaista turvetta.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 4,9. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,3 ja maatuneemman pohjakerroksen 6,2. Liekoja on erittäin vähän. Hongistonsuolta on otettu näytteet laboratoriomäärityksiä varten yhdeltä pisteeltä.

Hongistonsuon pintaosa soveltuu kasvuturvetuotantoon ja pohjaosa energiaturvetuotantoon. Suon yhtenäisellä yli 1,5 m syvällä 16 ha:n laajuisella alueella on 0,24 milj. suo-m^3 viljelyturvetuotantoon soveltuvaa H1–3 -maatunutta turvetta. Turve kuuluu laatuluokkaan 1. Lähinnä H4 -maatunutta kasvu- ja ympäristöturvetuotantoon soveltuvaa laatuluokkaan 2b sijoittuvaa turvetta on 0,03 milj. suo-m^3. Heikosti maatuneen rahkakerroksen alla on noin 0,16 milj. suo-m^3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta.

24. Liinalamminneva

Liinalamminneva (kl. 2122 10, x = 6838,7, y = 2456,4) sijaitsee noin 2 km Hämeenkyrön keskustasta luoteeseen. Se rajoittuu idässä Tampere–Vaasa -valtatiehen, pohjoisessa peltoihin ja muualla mäkiseen hieta- ja hiesumaastoon. Kaakkoispäässä on täyttömaa-alue. Suon poikki kulkee Vammalaan johtava maantie. Liinalamminnevalla on 16 tutkimuspistettä ja 10 syvyyspistettä (kuva 27). Tutkimuspistetiheys on 9,4/10 ha. Suon kokonaispintaala on 17 ha, yli 1 m syvän alueen 14 ha, yli 1,5 m syvän 12 ha ja yli 2 m syvän 10 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 82–87 m, ja pinta viettää luoteeseen noin 10 m/km. Liinalamminneva on kokonaan ojitettu. Syvimpien kohtien kuivattaminen voi olla vaikeaa. Suon pohjoispäästä vedet laskevat koilliseen ja virtaavat ojaa pitkin Turkimusojaan, Pappilanjokeen ja edelleen Kirkkojärveen. Suo sijaitsee vesistöalueella 35.514, Prentinjoen valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 5,0 m. Suon pohja on paikoin epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat savi (88 %) ja moreeni (12 %). Lie-

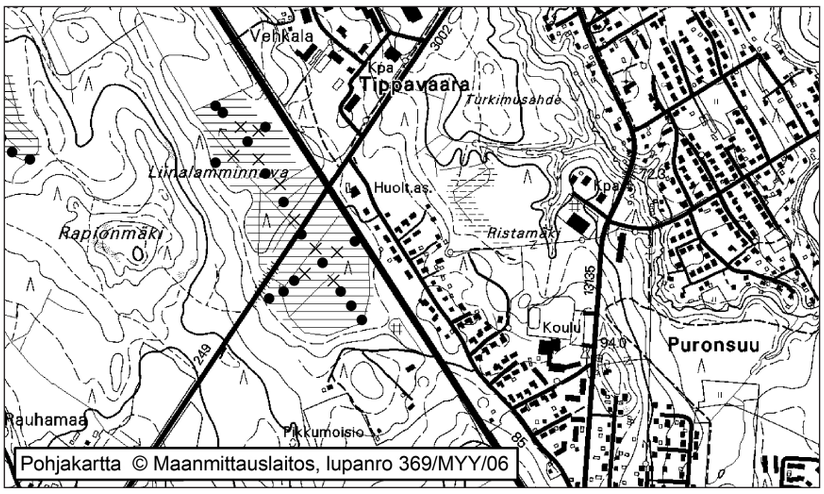

Kuva 27. Liinalamminnevan tutkimus- ja syvyyspisteet.

jua on suon pohjalla keskiosassa laajalla alueella yli metrin paksuinen kerros, enimmillään 4,1 m.

Liinalamminnevan suotyypeistä on rämeellä 69 %, avosuolla 4 %, korvessa 8 % ja turvekankaalla 19 %. Yleisimmät suotyypit ovat isovarpuräme- ja rahkarämemuuttuma. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 15 % ja mättäiden korkeus 1,6 dm. Puusto on keskitiheää, kehitysasteeltaan vaihtelevaa mäntyvaltaista sekametsää. Reunoilla on paikoin tukkipuustoa.

Liinalamminnevan turpeista on rahkavaltaisia 77 % ja saravaltaisia 23 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 63 %, sararahkaturve (CS) 14 % ja rahkasaraturve (SC) 23 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 16 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä turpeita 5 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 2 % kokonaisturvemäärästä.

Liinalamminsuolla on paksu (paikoin yli 4 m) heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros, joka koostuu pääasiassa *Acutifolia*-ryhmän rahkasammalien jäännöksistä. Syvemmällä on maatuneempaa rahkavaltaista turvetta, joka pohjalla muuttuu saravaltaiseksi.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 4,7. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,7 ja maatuneemman pohjakerroksen 6,2. Liekoja on erittäin vähän.

Turvelajin ja maatuneisuuden puolesta Liinalamminnevan turve soveltuu lähinnä kasvuturvetuotantoon. Suon keskeinen sijainti lähellä kuntakeskusta ja pienehkön suoalueen kahtia jakava tie heikentävät oleellisesti mahdollisuuksia turvetuotantoon.

25. Sopensuo

Sopensuo (kl. 2122 10, x = 6838,2, y = 2450,7) sijaitsee noin 8 km Hämeenkyrön keskustasta länteen. Se rajoittuu lännessä kaatopaikkaan ja muualla loivapiirteiseen hiesumaastoon. Länsireunaan ulottuu kaatopaikalle johtava tie. Sopensuolla on 25 tutkimuspistettä, pistetiheys on 4,0/10 ha (kuva 28). Suon kokonaispinta-ala on 63 ha, yli 1 m syvän alueen 35 ha, yli 1,5 m syvän 23 ha ja yli 2 m syvän 18 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 108–111 m, ja pinta viettää lounaaseen noin 2 m/km. Sopensuo on suurimmaksi osaksi ojitettu, ja länsiosassa sijaitsee kaatopaikka. Suon vedet virtaavat koillispäästä Pahaojaa pitkin Prentinjokeen ja edelleen Kirkkojärveen. Suo sijaitsee vesistöalueella 35.514, Prentinjoen valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 4,5 m. Suon pohja on melko tasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat hieta (95 %) ja savi (5 %).

Sopensuon suotyypeistä on rämeellä 84 %, korvessa 12 % ja turvekankaalla 4 %. Suotyypeistä yleisimmät ovat tupasvilla- ja rahkaräme, pääosin muuttuneina. Myös varsinaista korpea esiintyy. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 28 % ja mättäiden korkeus 2,4 dm. Puusto on tiheydeltään ja kehitysasteeltaan vaihtelevaa mäntyvaltaista sekametsää. Paikoin on tukkipuustoa.

Sopensuon turpeista on rahkavaltaisia 68 % ja saravaltaisia 32 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 40 %, sararahkaturve (CS) 28 %, saraturve (C) 2 % ja rahkasaraturve (SC) 30 %. Tupas-

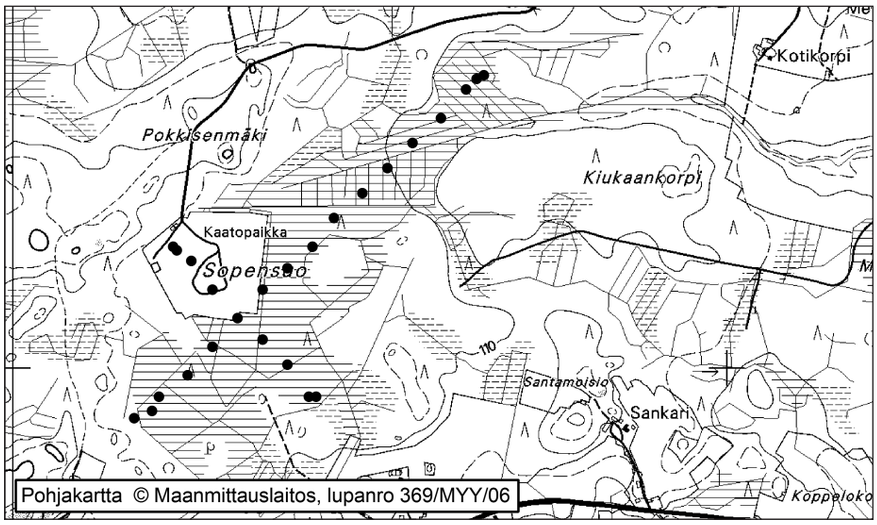

Kuva 28. Sopensuon tutkimus- ja syvyyspisteet.

villaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 50 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä turpeita 11 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 11 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on paksu heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros, joka sisältää lisätekijänä yleisesti tupasvillan jäännöksiä. Tämän kerroksen alla on maatuneempaa sararahka- ja rahkasaraturvetta.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 4,9. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,3 ja maatuneemman pohjakerroksen 6,1. Liekoja on kohtalaisesti.

Sopensuon länsiosassa sijaitseva laajahko kaatopaikka-alue heikentää suon käyttökelpoisuutta turvetuotantoon. Pienimuotoinen ympäristöturpeen nosto on suolta mahdollista.

26. Kivimäensuo

Kivimäensuo (kl. 2122 10, x = 6837,0, y = 2451,5) sijaitsee noin 7 km Hämeenkyrön keskustasta länteen. Se rajoittuu pohjoisessa ja idässä peltoihin ja muualla loivapiirteiseen hiesumaastoon. Pohjoisreunaa sivuaa kylätie, ja itä- ja länsireunaan ulottuu tilustie. Kivimäensuolla on 28 tutkimuspistettä, pistetiheys on 5,4/10 ha (kuva 29). Suon kokonaispintaala on 52 ha, yli 1 m syvän alueen 33 ha, yli 1,5 m syvän 27 ha ja yli 2 m syvän 15 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 101–105 m, ja pinta viettää kaakkoon noin 2 m/km. Suo on suurimmaksi osaksi ojitettu. Suon eteläreunaa sivuaa Isosta-Humpista lähtevä laskuoja, josta vedet virtaavat Luojuunojan kautta Prentinjokeen ja edelleen Kirkkojärveen. Suo sijaitsee vesistöalueella 35.514, Prentinjoen valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 4,0 m. Suon pohja on epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat hieta (68 %) ja savi (32 %).

Kivimäensuon suotyypeistä on rämeellä 57 %, avosuolla 11 % ja korvessa 32 %. Yleisimmät suotyypit ovat ruoho- ja heinäkorpi, tupasvillaräme ja isovarpuräme. Suotyypit ovat pääosin muuttuma-asteella. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 30 % ja mättäiden korkeus 2,1 dm. Puusto on tiheydeltään ja kehitysasteeltaan vaihtelevaa mäntyvaltaista sekametsää.

Kivimäensuon turpeista on rahkavaltaisia 61 % ja saravaltaisia 39 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 46 %, sararahkaturve (CS) 15 %, saraturve (C) 23 % ja rahkasaraturve (SC) 16 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on

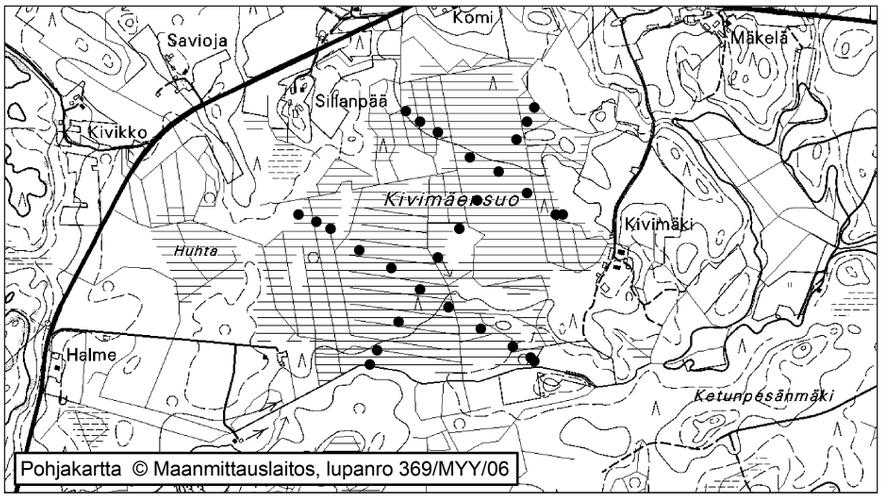

Kuva 29. Kivimäensuon tutkimus- ja syvyyspisteet.

25 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä turpeita 2 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 8 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on keskimäärin runsaan puolen metrin paksuinen heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros. Tämän kerroksen alla on maatuneempaa sararahka- ja rahkasaraturvetta. Ohutturpeisilla alueilla ja lähellä suon reunaa turve on usein pinnasta asti saravaltaista, joskaan ei kovin hyvin maatunutta.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,1. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,2 ja maatuneemman pohjakerroksen 5,6.

Kivimäensuolla olevat lukuisat mineraalimaasaarekkeet heikentävät yhtenäisen tuotantoalueen muodostamista ja samalla suon soveltuvuutta turvetuotantoon. Lähinnä suon yli 2 m syvällä noin 15 ha:n laajuisella alueella on 0,13 milj. suo-m^3 ympäristöturvetuotantoon soveltuvaa H1–4 -maatunutta rahkavaltaista turvetta. Heikosti maatuneen rahkakerroksen alla on noin 0,21 milj. suo-m^3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta.

27. Kiimasuo

Kiimasuo (kl. 2122 10, x = 6833,4, y = 2451,7) sijaitsee noin 8 km Hämeenkyrön keskustasta lounaaseen. Se rajoittuu pohjoisessa ja luoteessa peltoihin ja muualla mäkiseen hiesumaastoon. Pohjois- ja länsipuolella kulkee kylätie. Kiimasuolla on 18 tutkimuspistettä ja 16 syvyyspistettä (kuva 30). Tutkimuspistetiheys on 8,2/10 ha. Suon kokonaispintaala on 22 ha, yli 1 m syvän alueen 12 ha, yli 1,5 m syvän 9 ha ja yli 2 m syvän 6 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 104–105 m, ja pinta viettää pohjoiseen noin 1 m/km. Kiimasuo on kokonaan ojitettu. Vedet virtaavat ojia pitkin pohjoiseen Luojuunojan kautta Prentinjokeen ja edelleen Kirkkojärveen. Suo sijaitsee vesistöalueella 35.514, Prentinjoen valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 3,6 m. Suon pohja on epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat savi (82 %), hiesu (15 %) ja moreeni (3 %). Liejua on suon pohjalla paikoin ohut kerros.

Kiimasuon suotyypeistä on rämeellä 41 %, korvessa 6 % ja turvekankaalla 53 %. Suotyypit ovat pitkälle muuttuneita. Runsaimmin esiintyy isovarpurämettä, reunoilla on mustikka- ja puolukkaturvekangasta. Suon pohjoisosasta on nostettu vähän pintaturvetta. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 7 % ja mättäiden korkeus 1,6 dm. Puusto on keskitiheää pinotavara- ja tukkipuuasteella olevaa mäntyvaltaista sekametsää.

Kiimasuon turpeista on rahkavaltaisia 55 % ja saravaltaisia 45 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rah-

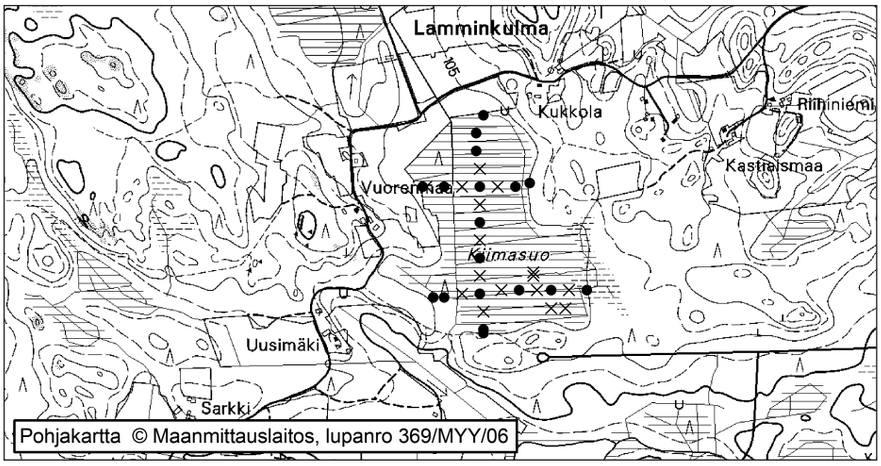

Kuva 30. Kiimasuon tutkimus- ja syvyyspisteet.

katurve (S) 26 %, sararahkaturve (CS) 29 %, saraturve (C) 2 % ja rahkasaraturve (SC) 43 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 22 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä turpeita 8 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 1 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on vaihtelevan paksuinen heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros, jonka alla on maatuneempaa rahkavaltaista turvetta, joka pohjaa kohti muuttuu saravaltaiseksi. Tupasvilla on melko yleinen lisätekijä.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 6,3. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,7 ja maatuneemman pohjakerroksen 6,6. Liekoja on paikoin kohtalaisesti. Kiimasuolta on otettu näytteet laboratoriomäärityksiä varten yhdeltä pisteeltä.

Kiimasuo soveltuu pienimuotoiseen turvetuotantoon. Suon yli 1,5 m syvällä 9 ha:n laajuisella alueella on pinnassa noin 0,03 milj. suo-m^3 ympäristöturvetta ja tämän kerroksen alla noin 0,13 milj. suo-m^3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta.

28. Ahvenussuo

Ahvenussuo (kl. 2124 01, x = 6839,5, y = 2463,4) sijaitsee noin 9 km Hämeenkyrön keskustasta itään. Suo sijaitsee osittain Viljakkalan puolella. Se rajoittuu idässä Ahvenusjärveen (126,2 m mpy), pohjoisessa Lintuharjuun ja muualla kallioiseen ja mäkiseen moreenimaastoon. Pohjoisreunaa sivuaa paikallistie ja eteläreunaan ulottuu metsäautotie. Ahvenussuolla on 13 tutkimuspistettä ja 6 syvyyspistettä. Tutkimuspistetiheys on 1,4/10 ha (kuva 31). Suon kokonaispinta-ala on 95 ha, yli 1 m syvän alueen 33 ha, yli 1,5 m syvän 12 ha ja yli 2 m syvän 6 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 124–135 m, ja pinta viettää noin 10 m/km. Ahvenussuo on kokonaan ojitettu. Vedet virtaavat ojia pitkin Turkkilanjärvenojan kautta lounaaseen Kirkkojärveen. Suo sijaitsee vesistöalueella 35.516, Turkilanjärvenojan valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 4,4 m. Suon pohja on epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat hiekka (74 %), hieta (11 %) ja savi (10 %). Liejua on suon pohjalla pienellä alueella paikoin yli kahden metrin paksuinen kerros.

Ahvenussuon suotyypeistä on rämeellä 68 %, avosuolla 11 %, korvessa 5 % ja turvekankaalla 16 %. Yleisimmät suotyypit ovat isovarpuräme- ja rahkarämemuuttuma sekä mustikkaturvekangas. Myös varsinaista saranevaa esiintyy. Rahkamättäisyyttä ei juuri ole. Puusto on enimmäkseen tiheää, kehitysasteeltaan vaihtelevaa mäntyvaltaista sekametsää.

Ahvenussuon turpeista on rahkavaltaisia 95 % ja saravaltaisia 5 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 77 %, sararahkaturve (CS) 18 % ja rahkasaraturve (SC) 5 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 2 % ja puun jäännöksiä (L) sisältäviä turpeita 77 %.

Suolla on vaihtelevan paksuinen heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros, jonka alla on kohtalaisen hyvin maatunutta rahkaturvetta. Pohjalla on ohuehko kerros sarapitoista turvetta. Puun jäännökset ovat erittäin yleinen lisätekijä.

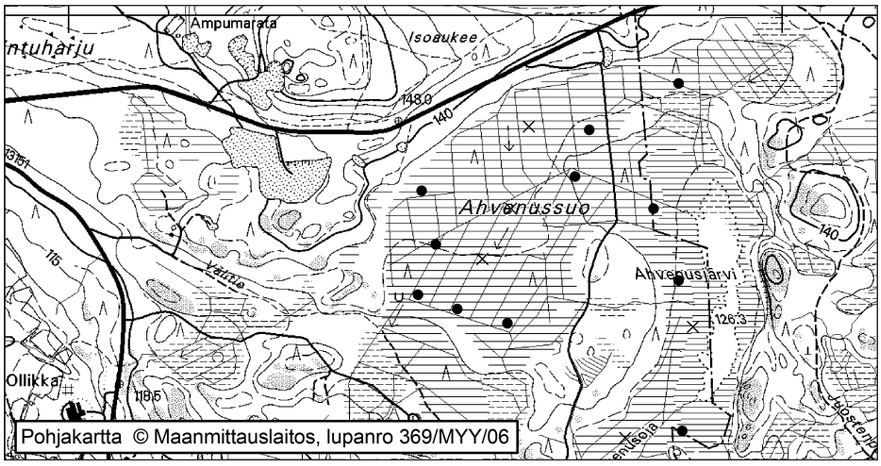

Kuva 31. Ahvenussuon tutkimus- ja syvyyspisteet.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,2. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,2 ja maatuneemman pohjakerroksen 6,7. Liekoja on erittäin runsaasti.

Suurin osa Ahvenussuosta on ohutturpeista. Liekoisuus on paikoin korkea. Yli 1,5 m syvä alue koostuu useasta erillisestä altaasta, ja laajin niistä rajoittuu Ahvenusjärveen. Suota ei suositella turvetuotantoon.

29. Rahkasuo

Rahkasuo (kl. 2124 01, x = 6837,6, y = 2460,3) sijaitsee noin 4 km Hämeenkyrön keskustasta itään. Se rajoittuu pohjoisessa, idässä ja etelässä peltoihin ja lännessä mäkiseen moreenimaastoon. Pohjoisreunaan ulottuu metsäautotie. Rahkasuolla on 6 tutkimuspistettä, pistetiheys on 2,5/10 ha (kuva 32). Suon kokonaispinta-ala on 24 ha, yli 1 m syvän alueen 23 ha, yli 1,5 m syvän 20 ha ja yli 2 m syvän 16 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 93–97 m, ja pinta viettää lounaaseen noin 4 m/km. Suo on kokonaan ojitettu. Suon vedet virtaavat läheisen Turkkilanjärvenojan kautta lounaaseen Kirkkojärveen. Suo sijaitsee vesistöalueella 35.516, Turkilanjärvenojan valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 2,8 m. Suon pohja on tasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat savi (83 %) ja hiekka (17 %). Liejua on suon pohjalla kauttaaltaan 1–3 metrin paksuinen kerros.

Rahkasuon suotyypeistä on rämeellä 33 % ja turvekankaalla 67 %. Yleisimmät suotyypit ovat varputurvekangas ja rahkarämemuuttuma. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 48 % ja mättäiden korkeus 4,0 dm. Puusto on tiheää pinotavara-asteen männikköä, paikoin tukkipuustoa.

Rahkasuon turpeista on rahkavaltaisia 78 % ja saravaltaisia 22 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 74 %, sararahkaturve (CS) 4 % ja rahkasaraturve (SC) 22 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 26 % ja puun jäännöksiä (L) sisältäviä turpeita 3 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on paksu heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros, jonka alla on ohuehko kerros maatuneempaa rahkasaraturvetta. Tupasvilla on yleinen lisätekijä. Tutkimusajankohdasta johtuen (1992) turpeen rahkasammalkoostumusta ei ole tutkittu.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 3,5. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,2 ja maatuneemman pohjakerroksen 4,3. Liekoja on kohtalaisesti.

Rahkasuon paksu heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros soveltuu kasvu- ja ympäristöturvetuotantoon. Suon yli 1,5 m syvällä 20 ha:n laajuisella alueella on 0,23 milj. suo-m^3 H1–3 -maatunutta turvetta ja 0,12 milj. suo-m^3 H4 -maatunutta rahkaturvetta. Turvetuotantoa vaikeuttavia tekijöitä ovat kookas puusto ja suon keskellä sijaitseva mineraalimaasaareke.

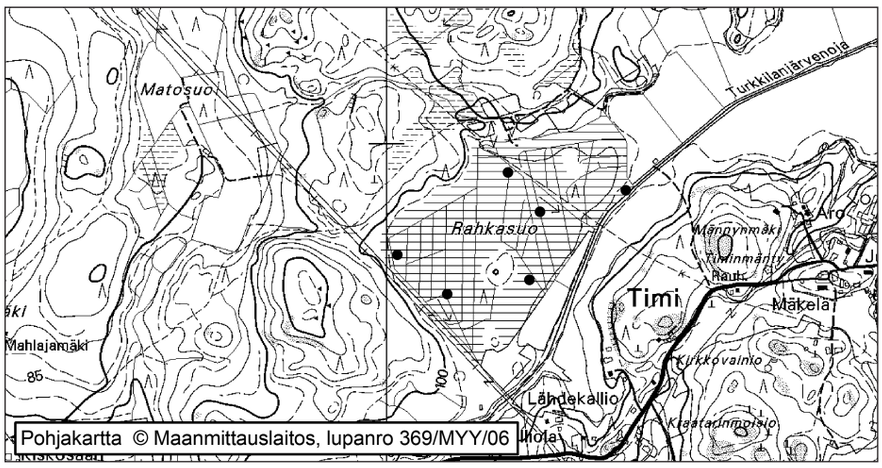

Kuva 32. Rahkasuon tutkimus- ja syvyyspisteet.

30. Huutisuo

Huutisuo (kl. 2124 01, x = 6831,0, y = 2464,3) sijaitsee noin 13 km Hämeenkyrön keskustasta kaakkoon. Se rajoittuu etelässä ja luoteessa mäkiseen moreenimaastoon ja muualla peltoihin. Koillispuolella kulkee kylätie. Huutisuolla on 6 tutkimuspistettä, pistetiheys on 1,3/10 ha (kuva 33). Suon kokonaispinta-ala on 45 ha ja yli 1 m syvän alueen 19 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 61–62 m, ja pinta on tasainen. Suo on länsiosaltaan ojitettu, muuten luonnontilainen. Vedet virtaavat Ruonajokeen, joka kulkee suon halki pohjoisesta etelään, ja siitä edelleen Mahnalanselälle. Suo sijaitsee vesistöalueella 35.594, Ruonajoen valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 1,4 m. Suon pohja on tasainen. Pohjamaalaji on savi koko suon alueella. Liejua on koko suon pohjalla kauttaaltaan, paikoin alle metrin, paikoin jopa yli neljän metrin paksuinen kerros.

Huutisuon suotyypeistä on rämeellä 17 %, avosuolla 17 %, korvessa 33 %, turvekankaalla 17 % ja pellolla 16 %. Suotyyppejä ovat mm. tupasvillarämemuuttuma, varsinainen korpimuuttuma, nevakorpi, luhtaneva ja ruohoturvekangas. Mättäisyyttä ei juuri ole. Puusto on enimmäkseen tiheää kehitysasteeltaan vaihtelevaa lehtimetsää.

Huutisuon turve on saravaltaista. Pääturvelajeittain jakauma on: saraturve (C) 72 % ja rahkasaraturve (SC) 28 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 1 % kokonaisturvemäärästä.

Heikosti maatunutta rahkavaltaista pintakerrosta ei tutkimuspisteillä ole. Turve on suurimmaksi osaksi melko heikosti maatunutta saraturvetta. Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 3,8. Liekoosumia ei ole.

Suurin osa suosta on ohutturpeista. Huutisuo ja suon halki virtaava Ruonanjoki ovat Natura-suojelukohteita, joten suota ei voi käyttää turvetuotantoon.

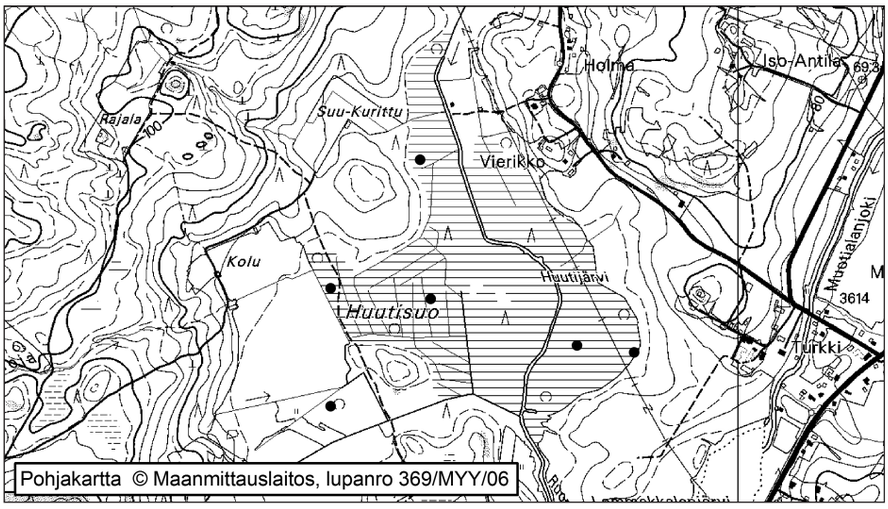

Kuva 33. Huutisuon tutkimus- ja syvyyspisteet.

31. Laihalamminsuo

Laihalamminsuo (kl. 2124 04, x = 6830,6, y = 2472,7) sijaitsee noin 17 km Hämeenkyrön keskustasta kaakkoon. Suo sijaitsee osittain Ylöjärven puolella. Se rajoittuu etelässä ja lounaassa peltoihin ja harjumuodostumaan, ja muualla mäkiseen moreenimaastoon. Eteläreunaa hipoo sähkölinja. Suolla sijaitsee useita pieniä järviä (Laihalammi 154,7 m mpy, Lepojärvi 156,3 m mpy, Vähä Työläjärvi 154,3 m mpy ja Iso Työläjärvi 153,9 m mpy). Suon länsireunaa sivuaa metsäautotie. Laihalamminsuolla on 12 tutkimuspistettä, pistetiheys on 2,3/10 ha (kuva 34). Suon kokonaispinta-ala on 53 ha, yli 1 m syvän alueen 34 ha, yli 1,5 m syvän 11 ha ja yli 2 m syvän 7 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 154–157 m, ja pinta viettää kaakkoon noin 2 m/km. Laihalamminsuo on suurimmaksi osaksi ojitettu. Länsiosan vedet virtaavat Lepojärveen ja siitä ojia pitkin Äkönmaanojaan ja edelleen Rokkakoskenjoen kautta Mahnalanselälle. Suon muista osista vedet virtaavat Isoon Työläjärveen ja siitä Työlänojaa pitkin Vahantajokeen ja edelleen Näsijärveen. Suon länsiosa (Lepojärven tienoo) sijaitsee vesistöalueella 35.595, Äkönmaanojan valuma-alue. Muu osa sijaitsee vesistöalueella 35.314, Vahantajoen valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 2,9 m. Suon pohja on melko tasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat hiekka (67 %) ja savi (33 %). Liejua on suon pohjalla vain pienellä alueella ohut kerros.

Laihalamminsuon suotyypeistä puolet on rämeellä ja puolet turvekankaalla. Yleisimmät suotyypit ovat tupasvillaräme- ja rahkarämemuuttuma sekä mustikkaturvekangas. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 19 % ja mättäiden korkeus 2.8 dm. Puusto on pääasiassa tiheää pinotavara- ja tukkipuuasteen männikköä.

Laihalamminsuon turpeista on rahkavaltaisia 86 %, saravaltaisia 13 % ja ruskosammalvaltaisia 1 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 64 %, sararahkaturve (CS) 22 %, saraturve (C) 2 %, rahkasaraturve (SC) 18 % ja sararuskosammalturve 1 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 21 % ja puun jäännöksiä (L) sisältäviä turpeita 48 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on ohuehko heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros, jonka alla on maatuneempaa rahkaturvetta. Pohjalla on jonkin verran kohtalaisesti maatunutta sararahka- ja rahkasaraturvetta. Puun jäännökset ovat pohjakerroksessa yleinen lisätekijä.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,7. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,2 ja maatuneemman pohjakerroksen 6,2. Liekoja on runsaasti.

Suurin osa suosta on ohutturpeista. Suolla sijaitsevat järvet ja rantojen kesämökkiasutus estävät Laihalamminsuon käytön turvetuotantoon.

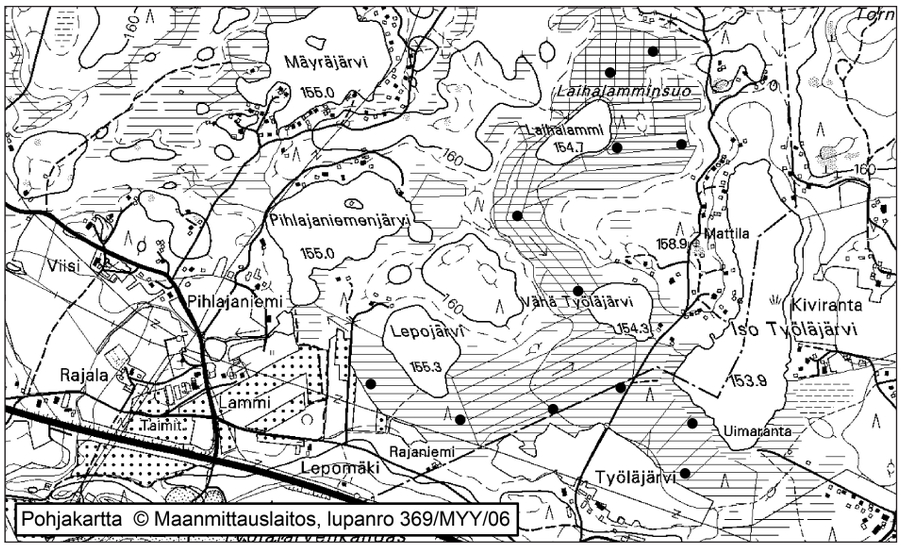

Kuva 34. Laihalamminsuon tutkimus- ja syvyyspisteet.

32. Hautasuo

Hautasuo (kl. 2124 04, x = 6833,3, y = 2471,7) sijaitsee noin 17 km Hämeenkyrön keskustasta itään. Se rajoittuu suurimmalta osaltaan mäkiseen moreenimaastoon, länsiosassa yksittäisiin peltoihin. Suon länsi-, pohjois- ja itäreunaa sivuaa metsäautotie. Hautasuolla on 11 tutkimuspistettä, pistetiheys on 2,1/10 ha (kuva 35). Suon kokonaispinta-ala on 52 ha, yli 1 m syvän alueen 36 ha, yli 1,5 m syvän 25 ha ja yli 2 m syvän 13 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 147–149 m, ja pinta viettää pohjoiseen noin 1 m/km. Hautasuo on kokonaan ojitettu. Vedet virtaavat ojia pitkin pohjoiseen ja luoteeseen Äkönmaanojaan ja edelleen Rokkakoskenjoen kautta Mahnalanselälle. Suo sijaitsee vesistöalueella 35.595, Äkönmaanojan valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 2,8 m. Suon pohja on tasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat savi (64 %), hiekka (27 %) ja moreeni (9 %). Liejua on suon pohjalla suppealla alueella alle puolen metrin paksuinen kerros.

Hautasuon suotyypeistä on rämeellä 55 %, korvessa 9 % ja turvekankaalla 36 %. Yleisimmät suotyypit ovat tupasvillaräme- ja varsinainen sararämemuuttuma sekä mustikkaturvekangas. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 7 % ja mättäiden korkeus 3,0 dm. Puusto on enimmäkseen tiheää tukkipuu- ja pinotavara-asteen männikköä. Seassa on kuusta ja koivua.

Hautasuon turpeista on rahkavaltaisia 33 % ja saravaltaisia 67 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 16 %, sararahkaturve (CS) 17 % ja rahkasaraturve (SC) 67 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 23 % ja puun jäännöksiä (L) sisältäviä turpeita 10 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on ohut heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros. Suurin osa turvekerroksesta on kohtalaisesti maatunutta rahkasaraturvetta.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,0. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,8 ja maatuneemman pohjakerroksen 5,1. Liekoja on vähän.

Hautasuo soveltuu energiaturvetuotantoon. Suolla on noin 15 ha yhtenäistä lähinnä yli 1,5 m syvää tuotantoon soveltuvaa aluetta. Alueella on noin 0,27 milj. suo-m^3 energiaturvetuotantoon soveltuvaa turvetta. Huomioitavia tekijöitä ovat suolla oleva kookas puusto ja suon keskellä oleva pieni peltoalue, jonne on voitu tuoda mineraalimaa-ainesta.

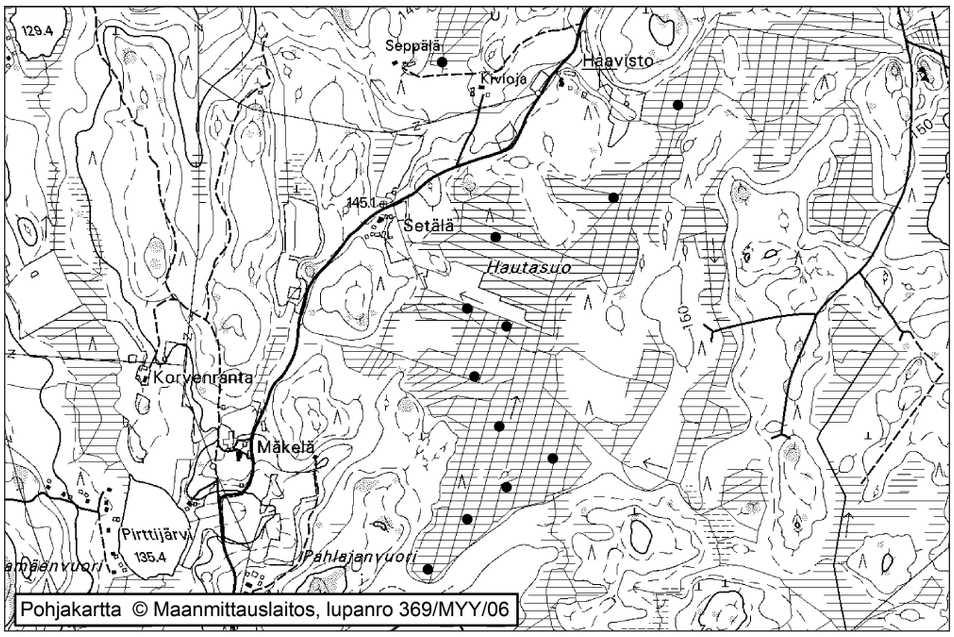

Kuva 35. Hautasuon tutkimus- ja syvyyspisteet.

33. Koivistonsuo

Koivistonsuo (kl. 2124 04, x = 6834,5, y = 2471,7) sijaitsee noin 18 km Hämeenkyrön keskustasta itään. Se rajoittuu pohjoisessa ja koillisessa peltoihin, idässä tiehen ja muualla mäkiseen moreenimaastoon. Itäreunaan johtaa kylätie. Koivistonsuolla on 8 tutkimuspistettä, pistetiheys on 4,2/10 ha (kuva 36). Suon kokonaispinta-ala on 19 ha, yli 1 m syvän alueen 15 ha, yli 1,5 m syvän 12 ha ja yli 2 m syvän 10 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 144–145 m, ja pinta on tasainen. Koivistonsuo on kokonaan ojitettu. Suon pohjoispäästä on laskuoja luoteeseen Äkönmaanojaan, josta vedet virtaavat edelleen Rokkakoskenjoen kautta Mahnalanselälle. Suo sijaitsee vesistöalueella 35.595, Äkönmaanojan valuma-alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 4,3 m. Suon pohja on paikoin epätasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat savi (75 %) ja hiekka (25 %). Liejua on suon pohjalla monin paikoin keskimäärin puolen metrin paksuinen kerros.

Koivistonsuon suotyypeistä on rämeellä 50 %, avosuolla 13 % ja turvekankaalla 37 %. Yleisimmät suotyypit ovat tupasvillaräme- ja lyhytkorsinevamuuttuma sekä mustikkaturvekangas. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 15 % ja mättäiden korkeus 2,6 dm. Puusto on melko tiheää pinotavara-asteen mäntyvaltaista sekametsää.

Koivistonsuon turpeista on rahkavaltaisia 47 % ja saravaltaisia 53 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 36 %, sararahkaturve (CS) 11 % ja rahkasaraturve (SC) 53 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 22 % ja puun jäännöksiä (L) sisältäviä turpeita 37 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on paikoin paksu heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros, jonka alla on hieman maatuneempaa sararahka- ja rahkasaraturvetta. Puun jäännökset ovat pohjakerroksessa yleinen lisätekijä.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,4. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,8 ja maatuneemman pohjakerroksen 6,1. Liekoja on kohtalaisesti.

Turvetuotannon kannalta hankalia seikkoja ovat suon lahdekkeinen muoto, kookas puusto ja vaihtelevanpaksuinen heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros. Pienimuotoinen ympäristöturvetuotanto on Koivistonsuolla mahdollista.

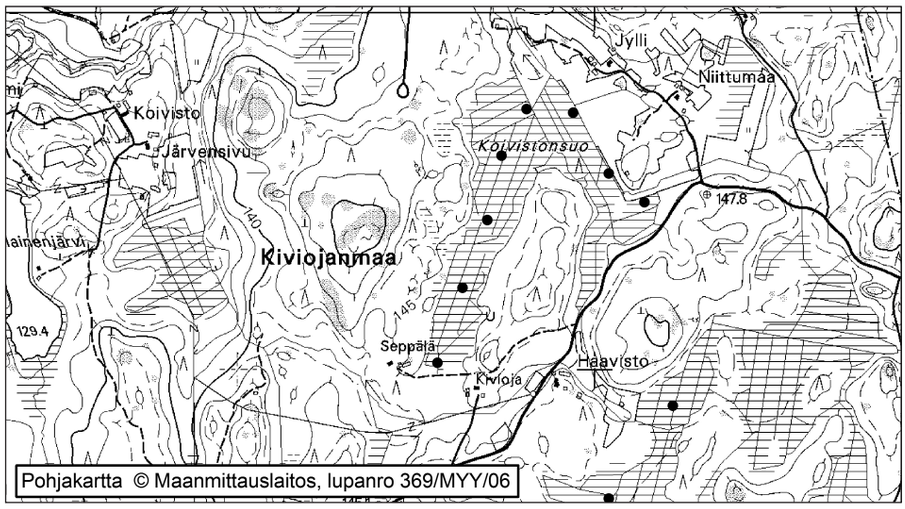

Kuva 36. Koivistonsuon tutkimus- ja syvyyspisteet.

34. Kurkossuo

Kurkossuo (kl. 2124 04, x = 6836,2, y = 2472,3) sijaitsee noin 19 km Hämeenkyrön keskustasta itään. Suo sijaitsee Ylöjärven rajan tuntumassa, ja se rajoittuu kallioiseen ja mäkiseen moreenimaastoon. Suon keskellä on Kurkosjärvi (142,0 m mpy). Lounaisreunaan ulottuu metsäautotie. Kurkossuolla on 9 tutkimuspistettä, pistetiheys on 2,5/10 ha (kuva 37). Suon kokonaispinta-ala on 36 ha, yli 1 m syvän alueen 25 ha, yli 1,5 m syvän 18 ha ja yli 2 m syvän 15 ha.

Suon pinnan korkeus merenpinnasta on 142–143 m, ja pinta on tasainen. Kurkossuo on suurimmaksi osaksi ojitettu, joskin Kurkosjärven eteläpuolinen alue on osittain luonnontilainen. Suon vedet virtaavat ojia pitkin pohjoiseen Lavajärveen, josta lähtee Lavajoki etelään kohti Mahnalanselkää. Suo sijaitsee vesistöalueella 35.592, Lavajärven alue.

Suurin havaittu turvekerroksen paksuus on 3,4 m. Suon pohja on tasainen. Yleisimmät pohjamaalajit ovat savi (56 %), hiekka (33 %) ja hiesu (11 %). Pohjalla on liejua lähes koko suon alueella keskimäärin puolen metrin paksuinen kerros.

Kurkossuon suotyypeistä on rämeellä 56 %, avosuolla 11 %, korvessa 11 % ja turvekankaalla 22 %. Yleisimmät suotyypit ovat tupasvillarämemuuttuma ja mustikkaturvekangas. Keskimääräinen pinnan rahkamättäisyys on 23 % ja mättäiden korkeus 3,4 dm. Puusto on enimmäkseen tiheää, kehitysasteeltaan vaihtelevaa mäntyvaltaista sekametsää.

Kurkossuon turpeista on rahkavaltaisia 64 % ja saravaltaisia 36 %. Pääturvelajeittain jakauma on: rahkaturve (S) 47 %, sararahkaturve (CS) 17 % ja rahkasaraturve (SC) 36 %. Tupasvillaa (ER) lisätekijänä sisältäviä turpeita on 37 %, puun jäännöksiä (L) sisältäviä turpeita 30 % ja varpujen jäännöksiä (N) sisältäviä 4 % kokonaisturvemäärästä.

Suolla on keskimäärin alle puolen metrin paksuinen heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros, jonka alla on hieman maatuneempaa rahka- sararahka- ja rahkasaraturvetta. Pintaosassa tupasvillan ja pohjalla puun jäännökset ovat yleinen lisätekijä.

Koko turvekerrostuman keskimaatuneisuus on 5,4. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen maatuneisuus on 3,8 ja maatuneemman pohjakerroksen 5,8. Liekoja on erittäin runsaasti.

Suon pinta ei ole kovinkaan paljon Kurkosjärven pintaa ylempänä. Järven rannalla on kesämökkiasutusta, joten Kurkossuota ei suositella turvetuotantoon.

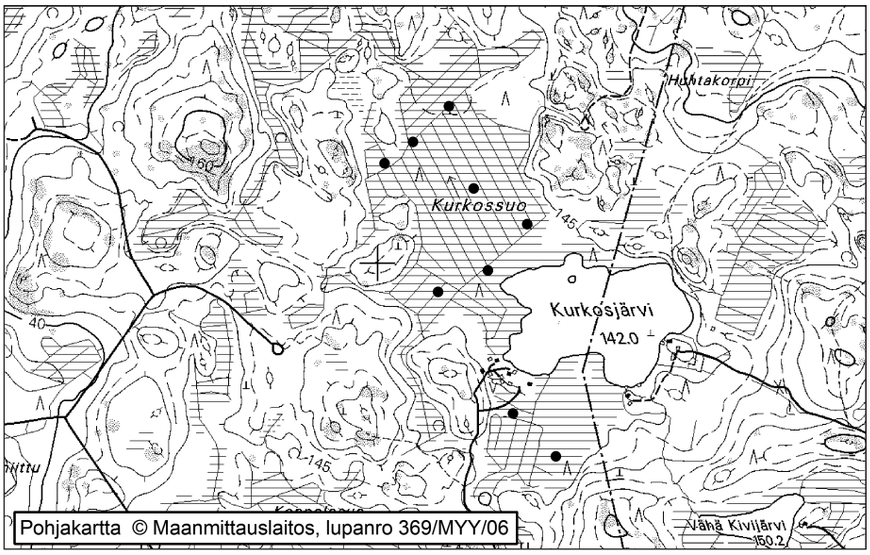

Kuva 37. Kurkossuon tutkimus- ja syvyyspisteet.

TULOSTEN TARKASTELU

Suot ja turvekerrostumat

Hämeenkyrön maapinta-ala on 464 km^2. Tutkittu suoala, 2 317 ha, on noin 5 % maa-alasta. Kunnan suot kuuluvat suuralueellisesti Sisä-Suomen viettokeitaiden alueeseen, jossa tyypilliset keidassuot ovat pinnan- ja pohjanmuodoltaan johonkin suuntaan viettäviä. Suurin suoalue on 444 ha:n laajuinen Teerineva (16). Tutkittujen soiden keskikoko on 68 ha. Soiden koko vaihtelee huomattavasti. Valtaosa soista sijoittuu kunnan luoteisosaan. Monet suot sijaitsevat Vatulanharju-Ulvaanharjun etelä- ja kaakkoispuolella hiekka- ja hieta-alueella.

Tutkituilla soilla tehtiin kaikkiaan 1 610 suotyyppihavaintoa. Yleisimpiä suotyyppejä ovat erilaiset rämeet, joita on 64 % pinta-alasta (suokohtaisesti pinta-aloihin painotettu keskiarvo). Rämetyypeistä ovat rahkaräme, isovarpuräme ja tupasvillaräme tyypillisiä. Avosoita eli nevoja on 3 % ja korpia 8 % pinta-alasta. Nevatyypeistä lyhytkorsineva ja rahkaneva ovat yleisiä.

Suotyypeistä on 10 % ojikko- ja 52 % muuttumavaiheessa. Luonnontilaisten suotyyppien osuus on 13 %. Turvekankaiden, vanhojen turvepehkun nostoalueiden ja turvepeltojen osuus on yhteensä 25 %. Useilla soilla on turvekankaita yli puolet suotyyppihavainnoista. Ojituksen vaikutuksen alaisia suotyyppejä on havainnoista kaikkiaan 87 %. Useimmat tutkitut suot ovatkin joko kokonaan tai ainakin osittain ojitettuja, mutta joidenkin soiden keskiosat ovat luonnontilassa, vaikka reunoilla on ojitusta. Suot ovat kasvillisuudeltaan yleensä melko karuja.

Hämeenkyrö kuuluu Kokemäenjoen vesistöalueeseen (nro 35) (Ekholm 1993). Kunnan länsiosan suot sijoittuvat Saikkalanjoen valuma-alueelle (35.16), keskiosan suot lähinnä Mahnalanselän alueelle (35.51) ja itäosan suot Lavajärven valuma-alueelle (35.59). Monien soiden kuivatusmahdollisuudet turvetuotannon kannalta ovat hyvät. Useilla soilla on kuitenkin lampia, jolloin niiden kuivatusmahdollisuudet ovat rajalliset.

Taulukossa 1 on tutkittujen soiden turvemäärät pääturvelajin ja maatuneisuuden mukaan luokiteltuna. Heikosti maatuneen rahkavaltaisen (S) pintaturpeen (H1–4) osuus on 24 % koko turvemäärästä. Yli 1,5 m syvällä alueella se on 28 %. Koko turvemäärästä 61 % on yli 1,5 m syvällä alueella.

Hämeenkyrössä tutkittujen soiden turpeen keskipaksuus on 1,3 m, josta heikosti (H1–4) maatunutta rahkavaltaista pintakerrosta on 0,3 m. Suot ovat keskimäärin matalampia kuin Pirkanmaalla keskimäärin, jossa keskipaksuus on 1,7 m (Virtanen et al. 2003). Yli 2 m syvän alueen osuus tutkitusta suoalasta on 48 %. Tutkittujen soiden yli metrin syvyisten alueiden turvekerrostuman keskipaksuus on 2,1 m, yli 1,5 m syvän 2,6 m ja yli 2 m syvien alueiden 3,0 m. Suurin pistekohtainen turvepaksuus, 6,8 m, on Luirunevalla (11).

Tutkituissa soissa rahkavaltaisen turpeen osuus on 61 %, kun se Pirkanmaalla keskimäärin on 52 % (Virtanen et al. 2003). Saravaltaisten turpeiden osuus on 39 %. Alueen soille on tyypillistä vaihtelevanpaksuinen heikosti (H1–4) maatunut rahkavaltainen pintakerros, jossa on usein maatuneempia rahkalinssejä ja -kerroksia. Heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros koostuu vaihtelevasti *Acutifolia*- ja *Cuspidata*-ryhmien rahkasammalien jäännöksistä ensin mainitun ryhmän ollessa selvänä enemmistönä. *Palustria*-ryhmän rahkasammalien jäännöksiä on melko vähän. Rahkavaltainen turve ulottuu monilla soilla lähelle pohjaa. Soiden pohjalla on yleensä ohuehko kerros kohtalaisen hyvin maatunutta rahkasara- tai sararahkaturvetta. Turpeen lisätekijöistä tupasvillan jäännökset ovat yleisiä varsinkin suon pintakerroksessa. Pohjalla puun jäännökset ovat tyypillisiä turpeen lisätekijöitä.

Suokohtaisesti turvemääriin painotettu turpeen keskimaatuneisuus on 5,5 (von Postin kymmenasteikko). Heikosti (H1–4) maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen keskimaatuneisuus on 3,2 ja maatuneemman pohjaosan 6,2.

Suossa olevan lahoamattoman puuaineksen eli liekojen määrä on tutkituilla soilla yleensä alhainen. Joillakin pienillä ja usein puustoisilla soilla liekoi-

Taulukko 1. Hämeenkyrön tutkittujen soiden turvemäärät eri syvyysalueilla.

Syvyysalue	Pinta-ala ha	Pintarahka (S) milj. suo-m^3 H1–3	H4	Muu turve S H5-10 C H1-10 milj. suo-m^3	Yhteensä milj. suo-m^3
Kokonaissuoala	2317	3,33	3,72	22,85	29,90
Yli 1 m syvä alue	1138	2,73	3,22	17,40	23,35
Yli 1,5 m syvä alue	715	2,24	2,86	13,14	18,24
Yli 2 m syvä alue	482	1,79	2,40	10,06	14,25

suus on paikoin korkeahko. Korkea liekoisuus (yli 3 %) aiheuttaa lisäkustannuksia turvetuotannossa, varsinkin jos kyseessä on pientuotanto tai tilakohtainen palaturvetuotanto.

Tutkittujen soiden yleisin pohjamaalaji on savi, jota esiintyy 29 %:ssa suoalasta (suokohtaisesti pinta-aloihin painotettu keskiarvo). Hiekkaa esiintyy 27 %:ssa suoalasta, hietaa 21 %:ssa, moreenia 13 %:ssa, hiesua 10 %:ssa ja hietaa 1 %:ssa. Useiden soiden sijoittuminen lähelle Vatulanharju-Ulvaanharjua selittää hiekan ja hiedan yleisyyden pohjamaalajeina.

Liejua on havaittu lähes kaikkien (29) soiden pohjalla Liejukerrokset ovat paikoin laaja-alaisia ja melko paksuja. Tutkittujen soiden pinta-aloihin painotettu liejun esiintymisprosentti on 17. Liejuja on soiden pohjalla kaikkiaan noin 390 ha:n alueella. Lieju on merkkinä suon synnystä vesistön umpeenkasvun tuloksena.

Laboratoriomääritysten tulokset

Laboratoriomäärityksiä varten otettiin Hämeenkyrössä 10 suosta yhteensä 16 näytepisteeltä 229 turvenäytettä. Turpeiden keskimääräinen pH-arvo on 3,7. Pintaturve on happamampaa kuin syvemmällä oleva turve. Samoin rahkavaltaiset turpeet ovat saravaltaisia happamampia. Keskimääräinen tuhkapitoisuus on 2,0 % kuivapainosta. Tuhkapitoisuudet ovat joitakin pohjanäytteitä lukuun ottamatta alhaisia.

Turpeen vesipitoisuus riippuu mm. turvelajista, maatuneisuudesta sekä suon ojituksesta. Keskimääräinen vesipitoisuus on 91,2 % märkäpainosta. Turpeen tiheydellä eli kuiva-aineen määrällä tarkoitetaan sitä, minkä verran luonnontilassa olevassa tilavuusyksikössä on kuiva-ainetta. Suhde ilmaistaan tavallisesti kilogrammoina suokuutiometriä kohti. Hämeenkyrön soissa on kuiva-ainetta keskimäärin 78 kg/suo-m^3.

Suossa olevan turpeen kuiva-ainepitoisuuteen vaikuttaa ennen kaikkea vesipitoisuus sekä maatuneisuus ja turvelaji. Turpeen kuiva-ainemäärä on tärkein vaikuttaja suokuution energiasisältöä laskettaessa. Ojitetun suon pintaosan turpeen energiasisältö tilavuusyksikköä kohden on usein selvästi korkeampi luonnontilaiseen suohon verrattuna.

Energiaturpeen yhtenä tärkeänä kelpoisuuden mittana on sen tehollinen lämpöarvo. Se riippuu turvelajista, maatuneisuudesta, tuhkapitoisuudesta sekä vesipitoisuudesta. Tutkittujen soiden turvemääriin painotettu keskimääräinen tehollinen lämpöarvo kuivalla turpeella on 20,4 MJ/kg. Vastaava arvo 50 %:n kosteudessa on 9,0 MJ/kg.

Turpeen keskimääräinen rikkipitoisuus on 0,13 % kuivapainosta. Polttoturpeen laatuohjeen (liite 4) mukaan rikkipitoisuus tulee ilmoittaa, mikäli se ylittää arvon 0,30 %. Rikkipitoisuus nousee yleensä jonkin verran syvyyden kasvaessa, ja varsinkin turpeessa lisätekijänä esiintyvä järviruoko kohottaa arvoja.

Soiden soveltuvuus turvetuotantoon

Hämeenkyrössä ei ole havaintojen ja peruskarttatietojen perusteella ollut vuonna 2002 käynnissä turvetuotantoa eikä toiminnassa olevia tuotantoalueita. Hämeenkyrö sijaitsee keidassuoalueella, jossa soilla on yleensä paksu heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros. Tällaisten soiden ensisijainen hyödyntämismuoto on yleensä kasvu- ja ympäristöturvetuotanto.

Turvetuotannon kannalta joillakin soilla on ongelmallinen heikosti maatuneen (H1–4) rahkavaltaisen pintakerroksen laatu. Kerroksessa voi olla maatuneempia rahkalinssejä tai -kerroksia. Useimmilla kasvu- tai ympäristöturvetuotantoon osoitetuilla soilla rahkavaltaisen pintakerroksen *Acutifolia*-pitoisuus on 50 % tai yli, mutta joillakin soilla se on alhainen.

Hämeenkyrössä on 19 turvelajin, maatuneisuuden ja turvemäärän perusteella turvetuotantoon soveltuvaa suota (kuva 38, taulukko 2). Kymmenen suon pintakerroksesta on ensin nostettavissa kasvu- tai ympäristöturvetta, jonka jälkeen loppuosa turpeesta soveltuu energiaturvetuotantoon. Rahkasuo (29) soveltuu parhaiten vain kasvu- tai ympäristöturvetuotantoon. Taulukossa 2 lueteltujen soiden lisäksi on joillakin soilla pienialaisia, lähinnä tilakohtaiseen turvetuotantoon soveltuvia alueita, joista ei ole erikseen laskettu käyttökelpoista turvemäärää. Turvetuotantoon (sekä kasvu- että energiaturve) soveltuvien alueiden yhteispinta-ala on 433 ha.

Kasvu- ja ympäristöturvetuotantoon soveltuu 11 suota, joiden tuotantokelpoinen pinta-ala on yhteensä 240 ha. Käyttökelpoiset heikosti maatuneet pinta-

turvevarat ovat 2,83 milj. suo-m^3. Turve soveltuu lähinnä vaalean kasvuturpeen tai kuivike- ja imeytysturpeen (ympäristöturve) raaka-aineeksi.

Energiaturvetuotantoon soveltuvaa aluetta on 18 suolla, ja tuotantokelpoinen pinta-ala on 413 ha. Kahdeksan suon (1, 9, 11, 12, 13, 14, 15, 32) yhteensä 153 ha:n laajuinen alue soveltuu pelkästään energiaturvetuotantoon. Muilla alueilla on hyödynnettävä ensin heikosti maatunut rahkavaltainen pintakerros. Käyttökelpoisen energiaturpeen kokonaismäärä on 6,29 milj. suo-m^3, ja kuivan turpeen energiasisältö on 2,86 milj. MWh. Jyrsinturpeelle lasketussa tuotantokosteudessa (50 %) energiasisältö on 2,78 milj. MWh, jolloin yhden suokuution keskimääräinen energiasisältö on 0,44 MWh. Palaturpeen tuotantokosteuteen (35 %) laskettuna suokuution energiasisältö on noin 5,5 % korkeampi. Koska energiaturpeen laatuvaatimukset ovat melko väljät, on kasvu- tai ympäristöturvetuotantoon suositeltuja pintakerroksia mahdollista käyttää myös energiaturpeen raaka-aineeksi.

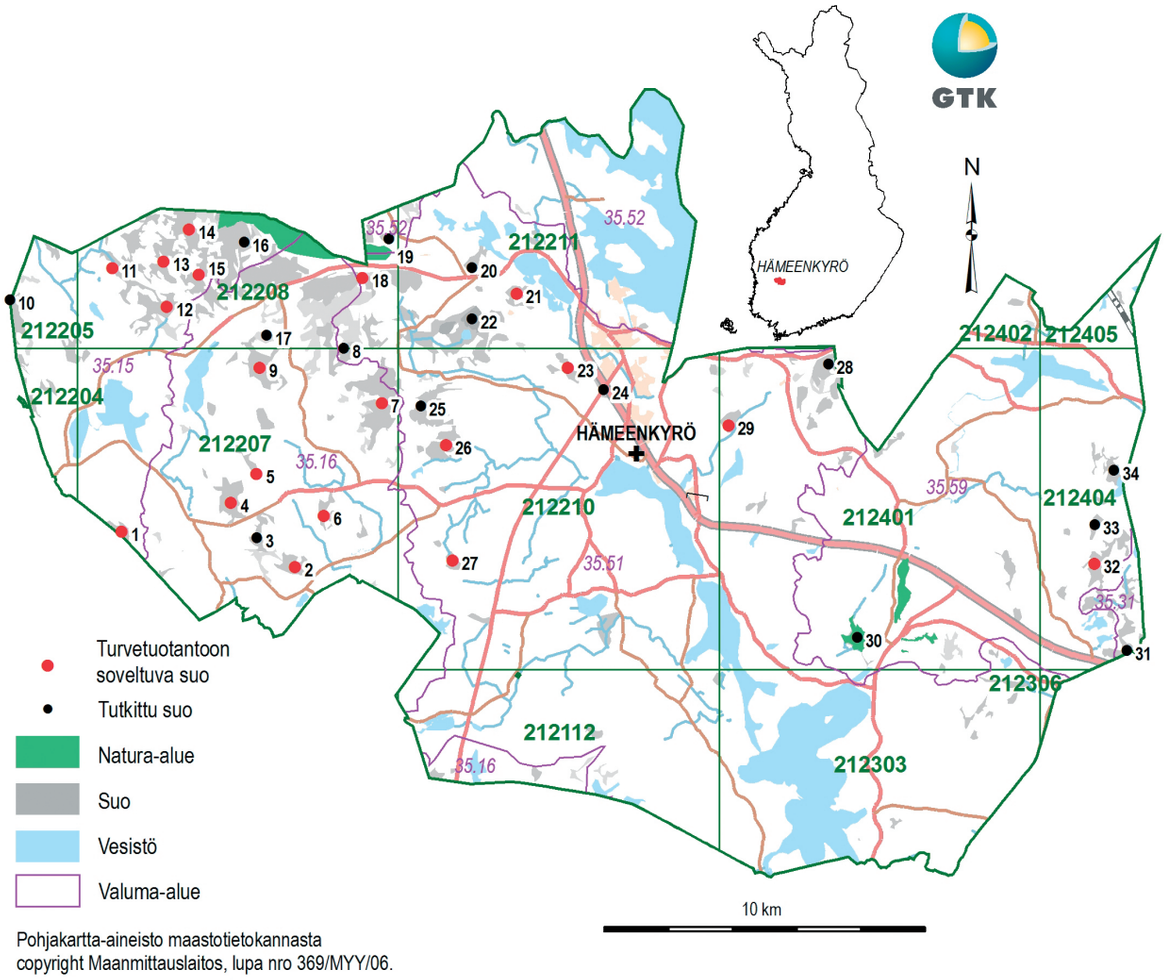

Kuva 38. Turvetuotantoon soveltuvat suot Hämeenkyrössä.

Taulukko 2. Turvetuotantoon soveltuvat suot Hämeenkyrössä.

Numero	Suon nimi	Energiaturve			Kasvu- ja ympäristöturve	
		Tuotantokelp. pinta-ala ha	Tuotantokelp. turvemäärä milj. suo-m^3	Energiasis. 50 %:n kosteudessa milj. MWh	Tuotantokelp. pinta-ala ha	Tuotantokelp. turvemäärä milj. suo-m^3
1	Tervasuo	6	0,18	0,09	0	
2	Isosuo	27	0,30	0,09	27	0,25
4	Palmusuo	37	0,44	0,24	37	0,59
5	Lekkerisuo	8	0,12	0,07	8	0,02
6	Myllyniemensuo	6	0,08	0,05	6	0,08
7	Rekineva	60	0,72	0,29	20	0,30
9	Vaiviansuo	60	1,62	0,60	0	
11	Luiruneva	16	0,40	0,20	0	
12	Porrassuo	16	0,24	0,13	0	
13	Löyttyneva	6	0,11	0,06	0	
14	Hirvineva	29	0,52	0,22	0	
15	Kivineva	5	0,09	0,04	0	
18	Kiekonneva	72	0,58	0,23	72	0,73
21	Kuroonsuo	10	0,12	0,06	10	0,08
23	Hongistonsuo	16	0,16	0,08	16	0,27
26	Kivimäensuo	15	0,21	0,11	15	0,13
27	Kiimasuo	9	0,13	0,08	9	0,03
29	Rahkasuo	0			20	0,35
32	Hautasuo	15	0,27	0,14	0	
	Yhteensä	**413**	**6,29**	**2,78**	**240**	**2,83**

Taulukko 3. Hämeenkyrössä tutkittujen soiden pinta-ala, heikosti maatuneen pintakerroksen paksuus, keskisyvyys, keskimaatuneisuus, kokonaisturvemäärä ja vesistöalueen numero.

Numero	Suon nimi	Karttalehti	Pinta-ala ha	Pinta-kerros H1-4S m	Keski-syvyys m	Keski-maatu-neisuus	Turvemäärä milj. suo-m^3	Vesistöalueen numero
1	TERVASUO	2122 07	29	0,1	1,6	5,6	0,45	35.158
2	ISOSUO	2122 07	48	0,5	1,7	5,4	0,80	35.163
3	RIITAHUHTA	2122 07	23	0,1	1,0	6,6	0,22	35.163
4	PALMUSUO	2122 07	75	0,9	2,0	5,1	1,53	35.166
5	LEKKERISUO	2122 07	17	0,2	1,6	6,6	0,28	35.166
6	MYLLYNIEMENSUO	2122 07	32	0,3	1,4	5,9	0,46	35.163
7	REKINEVA	2122 07	185	0,3	1,5	5,7	2,77	35.163
8	LOHINEVA	2122 07	69	0,1	0,9	6,7	0,62	35.163
9	VAIVIANSUO	2122 07	89	0,4	2,5	5,8	2,23	35.166
10	HAUKINEVA	2122 05	46	0,4	2,0	6,0	0,94	35.156
11	LUIRUNEVA	2122 08	53	0,0	1,8	5,1	0,98	35.159
12	PORRASSUO	2122 08	77	0,0	1,1	5,8	0,86	35.159
13	LÖYTTYNEVA	2122 08	59	0,1	1,1	6,2	0,67	35.159
14	HIRVINEVA	2122 08	80	0,0	1,3	5,6	1,02	35.159
15	KIVINEVA	2122 08	95	0,1	1,2	5,7	1,13	35.159
16	TEERINEVA	2122 08	444	0,1	0,7	5,8	3,11	35.159 ja 35.166
17	MAJASUONLAHTI	2122 08	22	0,0	0,3	6,3	0,07	35.166
18	KIEKONNEVA	2122 08	248	0,5	1,1	5,4	2,73	35.163 ja 35.514
19	KANKAANSIVU	2122 08	22	0,3	0,9	5,3	0,19	35.521
20	SOUKONNEVA	2122 11	23	0,1	1,5	5,8	0,34	35.515
21	KUROONSUO	2122 11	35	0,4	1,6	5,7	0,57	35.515
22	VAIVIANNEVA	2122 11	42	0,2	1,4	6,7	0,58	35.514
23	HONGISTONSUO	2122 10	26	1,3	2,8	4,9	0,73	35.514
24	LIINALAMMINNEVA	2122 10	17	1,5	2,4	4,7	0,41	35.514
25	SOPENSUO	2122 10	63	0,6	1,3	4,9	0,83	35.514
26	KIVIMÄENSUO	2122 10	52	0,4	1,7	5,1	0,87	35.514
27	KIIMASUO	2122 10	22	0,2	1,3	6,3	0,30	35.514
28	AHVENUSSUO	2124 01	95	0,4	0,9	5,2	0,89	35.516
29	RAHKASUO	2124 01	24	1,6	2,1	3,6	0,50	35.516
30	HUUTISUO	2124 01	45	0,0	0,8	3,8	0,38	35.594
31	LAIHALAMMINSUO	2124 04	53	0,2	1,2	5,7	0,65	35.314
32	HAUTASUO	2124 04	52	0,1	1,5	5,0	0,79	35.595
33	KOIVISTONSUO	2124 04	19	0,6	2,1	5,4	0,40	35.595
34	KURKOSSUO	2124 04	36	0,4	1,7	5,4	0,60	35.592
	YHTEENSÄ / KESKIMÄÄRIN		**2317**	**0,3**	**1,3**	**5,5**	**29,90**	

Soidensuojelu

Hämeenkyrössä on yksi Natura-alueella oleva suo. Huutisuo (30). Lisäksi Teerineva (16) rajoittuu Vatulanharju-Ulvaanharjuun. joka on Natura-alue. Yleisesti ottaen Hämeenkyrössä tutkitut suot ovat melko karuja ja ojituksen vuoksi suotyypeiltään pitkälle alkuperäisestä muuttuneita.

Kiitokset

Hämeenkyrön turvetutkimusten maastotöihin osallistuivat 2002 tutkimusassistentit Kari Lehmuskoski ja Markku Moisanen. kausiapulainen Liidia Petrell. tutkimustyöntekijät Jouko Pöytälaakso, Heikki Raitaniemi ja Erkki Luukkonen. Vuosina 1978 ja 1982 kenttätutkimuksista on vastannut geologi Carl-Göran Stén ja vuonna 1992 geologi Riitta Korhonen. Tutkimusaineiston jatkokäsittelyssä ovat olleet mukana tutkimusassistentti Kari Lehmuskoski ja tutkimusavustaja Kaarina Tiljander. Laboratorionäytteet analysoi laboratorioapulainen Pirkko Böök GTK:n Otaniemen turvelaboratoriossa. Kartta- ja profiilikuvien valmistuksesta ovat vastanneet kartanpiirtäjät Kirsti Keskisaari ja Satu Moberg. Raportin on tarkastanut geologi Ari Luukkanen Kuopiossa ja taittanut Eija Högman Kangasalla. Tekijät esittävät parhaat kiitoksensa kaikille raportin eri vaiheisiin osallistuneille.

KIRJALLISUUTTA

Ekholm, M. 1993. Suomen vesistöalueet. Vesi- ja ympäristöhallinnon julkaisuja. Sarja A 126. 163 s.

Hänninen, P., Toivonen, T. ja Grundström, A. 1983. Turvetutkimustietojen laskentamenetelmät. Geologinen tutkimuslaitos, maaperäosasto, raportti P 13.4/83/131. 30 s.

Lappalainen, E., Stén, C.-G. ja Häikiö, J. 1984. Turvetutkimusten maasto-opas. Geologian tutkimuskeskus, Opas N:o 12. 62 s.

Lappalainen. E. ja Häikiö, J. 1985. Suomen suovarat. Geologian tutkimuskeskus, maaperäosasto, raportti P 13.4/85/148. 76 s.

Maa- ja metsätalousministeriö 1981. Valtakunnallinen soidensuojelun perusohjelma. 164 s. ja 1 liite.

Mäkilä, M. 1994. Suon energiasisällön laskeminen turpeen ominaisuuksien avulla. Geologian tutkimuskeskus, Tutkimusraportti 121. 84 s.

Polttoturpeen laatuohje 1991. Energiataloudellinen yhdistys. Lämpölaitosyhdistys ry. ja Turveteollisuusliitto ry. 20 s.

Suomen säädöskokoelma N:o 45-47. 1994. Maa- ja metsätalousministeriön päätös eräistä lannoitevalmisteista N:o 46. 164-174.

Toivonen, T. 1997. Heikosti maatuneen rahkaturpeen laatuluokitus. Geologian tutkimuskeskus, Turvetutkimusraportti 308. 38 s.

Turveteollisuusliitto ry 2000. Kasvuturpeen laadunmääritysohje. 2 s.

Virtanen, K., Hänninen, P., Kallinen, R-L., Vartiainen, S., Herranen, T. & Jokisaari, R. 2003. Suomen turvevarat 2000. Geologian tutkimuskeskus. Tutkimusraportti 156. 101 s.

SUOKARTTA MIRE MAP SYMBOLS

Suon ja mineraalimaan raja
Limit between peatland and mineral soil

Epämääräinen rantaviiva
Indefinite shore line

Joki River

Järvi tai lampi Lake or pond

Puro ja oja sekä veden virtaussuunta
Stream, ditch and flow direction

Pelto Field

Lohkare Boulder

Tie Road

Rautatie Railway

2m Syvyyskäyrä
Mire depth contour

90 Korkeuskäyrä
Regular contour

6,0 Keskimääräinen maatuneisuus
Average humification

3/14 Heikosti maatuneen rahka-valtaisen pintakerroksen / koko turvekerrostuman paksuus dm
Slightly humified Sphagnum predominant surface layer / entire peat layer in dm

P3 Hajapiste Scattered point

× 22 Turvekerrostuman paksuus dm
Thickness of peat in dm

Näytepiste
Sampling point

PROFIILIT PROFILES

Turvelajit Peat types

S Rahkaturve
Sphagnum peat

C Saraturve
Carex peat

B Ruskosammalturve
Bryales peat

CS Sararahkaturve
Carex–Sphagnum peat

SC Rahkasaraturve
Sphagnum–Carex peat

BC Ruskosammalsaraturve
Bryales–Carex peat

ER Tupasvilla
Eriophorum

TR Tupasluikka
Trichophorum

SH Suoleväkkö
Scheuchzeria

ML Siniheinä
Molinia

EQ Korte
Equisetum

SP Järvikaisla
Scirpus

PR Järviruoko
Phragmites

MN Raate
Menyanthes

N Varpuaines
Dwarf shrub

L Puuaines
Wood

Pohjamaalajit Bottom soils

LO Lohkareita
Boulders

MR Moreeni
Till

SR Sora
Gravel

HK Hiekka
Sand

HT Hieta
Fine sand

HS Hiesu
Silt

SA Savi
Clay

LJSA Liejusavi
Gyttja clay

KA Kallio
Rock

Liejut Gyttjas

SALJ Savilieju
Clay gyttja

JAMU Järvimuta
Lake mud

HDLJ Hienodetritusliieju
Fine detritus gyttja

KDLJ Karkeadetritusliieju
Coarse detritus gyttja

PILJ Piileväliieju
Diatom gyttja

PIMA Piimaa
Diatomite

LELJ Levälieju
Algal gyttja

KALJ Kalkkilieju
Calcareous gyttja

SMLJ Simpukkamaa
Shell gravel

Muita symboleja Other symbols

Hiilikerros
Coal layer

ss Saostuma
Precipitate

Rekurenssipinta
Recurrence surface

Veden pinta Surface of water

Liekoisuus Snags

3/2 Lieko–osumien määrä 0–1/1–2 m:n syvyydessä
Amount of snags per 10 soundings at depth of 0–1 m and 1–2 m

Turpeen maatuneisuus Peat humification

H_{1-3}

H_4

H_{5-10}

LIITE 2

Geologian tutkimuskeskus
Suotyyppien sekä turpeen lyhenteet ovat seuraavat:

I Avosuot

1.	Varsinainen letto	VL
2.	Rimpiletto	RIL
3.	Ruohoinen saraneva	RHSN
4.	Varsinainen saraneva	VSN
5.	Rimpineva	RIN
6.	Lyhytkortinen neva	LKN
7.	Kalvakkaneva	KN
8.	Silmäkeneva	SIN
9.	Rahkaneva	RN
10.	Luhtaneva	LUN

II Rämeet

1.	Lettoräme	LR
2.	Ruohoinen sararäme	RHSR
3.	Varsinainen sararäme	VSR
4.	Lyhytkorsinevaräme	LKNR
5.	Tupavillaräme	TR
6.	Pallosararäme	PSR
7.	Korpiräme	KR
8.	Kangasräme	KGR
9.	Isovarpuräme	IR
10.	Rahkaräme	RR
11.	Keidasräme	KER

III Korvet

1.	Lettokorpi	LK
2.	Koivuletto	KOL
3.	Lehtokorpi	LHK
4.	Ruoho- ja heinäkorpi	RHK
5.	Kangaskorpi	KGK
6.	Varsinainen korpi	VK
7.	Nevakorpi	NK
8.	Rääseikkö	RAK

IV Muuttuneet suotyypit

1.	Ojikko	OJ
2.	Muuttuma	MU
3.	Karhunsammalmuuttuma	KSMU
4.	Ruohoturvekangas	RHTK
5.	Mustikkaturvekangas	MTK
6.	Puolukkaturvekangas	PTK
7.	Varputurvekangas	VATK
8.	Jäkäläturvekangas	JATK
9.	Kytöheitto	KH
10.	Pelto	PE
11.	Palaturpeen nostoalue	PTA
12.	Jyrsinturpeen nostoalue	JTA

Pääturvelajit

1.	Rahkaturve	S
2.	Sararahkaturve	CS
3.	Ruskosammalrahkaturve	BS
4.	Saraturve	C
5.	Rahkasaraturve	SC
6.	Ruskosammalsaraturve	BC
7.	Ruskosammalturve	B
8.	Rahkaruskosammalturve	SB
9.	Sararuskosammalturve	CB

Lisätekijät

1.	Tupasvilla (*Eriophorum*)	ER
2.	Puuaines (*Lignidi*)	L
3.	Varpuaines (*Nanolignidi*)	N
4.	Korte (*Equisetum*)	EQ
5.	Järviruoko (*Phragmites*)	PR
6.	Suoleväkkö (*Scheuchzeria*)	SH
7.	Tupasluikka (*Trichophorum*)	TR
8.	Raate (*Menyanthes*)	MN
9.	Siniheinä (*Molinia*)	ML
10.	Järvikaisla (*Scirpus*)	SP

HEIKOSTI MAATUNEEN RAHKATURPEEN LAATULUOKITUS. GEOLOGIAN TUTKIMUSKESKUS
Tapio Toivonen

Peruslähtökohta käyttökelpoiselle suolle:
Vähintään 10 ha:n laajuinen yhtenäinen alue. jossa on yli 0.6 m paksu pintakerros heikosti maatunutta rahkaturvetta. jonka keskimaatuneisuus on korkeintaan 3.0.

1-laatuluokka eli viljelyturve
Heikosti maatunutta (H1-3) turvetta. jossa on vähintään 90 % rahkasammalien jäännöksiä. Näistä yli 80 % täytyy kuulua *Acutifolia*-ryhmään. *Acutifolia*-turvetekijää on oltava koko turvemäärästä yli 72 %. Turveinventoinnissa heikosti maatunut rahkaturve jaetaan kolmeen ryhmään (A. Q. P). Lisätekijöinä saa paikallisesti olla tupasvillan. tupasluikan ja varpujen jäännöksiä. Tupasvillaturvetekijän määrä ei saisi ylittää 6 % eikä varputurvetekijän määrä 3 %. Muutamia ohuita maatuneempia rahkavaltaisia linssejä saa olla.

Laatuluokkaan 1 kuuluvaa turvetta on pääasiassa keidassuoalueen soissa. joiden vallitsevia suotyyppejä ovat rahkaneva. rahkaräme. keidasräme sekä näiden ojikko- ja muuttumamuodot. Mättäisyys on runsasta. Mikäli suolla on sarapitoisia alueita. on ne rajattava käyttökelpoisen alueen ulkopuolelle. Vaihtokapasiteettimäärityksissä näytteiden keskiarvon tulee olla yli 100 mek/100 g.

Mikäli turve koostuu lähes puhtaasta H1-3 maatuneesta *Acutifolia*-turvetekijästä. eikä siinä ole juuri lainkaan havaittavissa varpujen jäännöksiä. ja turvekerros on vähintään 1 m paksu. voidaan puhua EKSTRA-laatuluokan viljelyturpeesta. Tällaiset turvealueet ovat harvinaisia.

1-laatuluokkaan sijoittuva suo ja turve soveltuu viljelyturpeen. vaalean kasvuturpeen sekä kuivike- ja imeytysturpeen raaka-aineeksi.

2-laatuluokka
Heikosti maatunutta (H1-4) turvetta. jossa on vähintään 80 % rahkasammalien jäännöksiä. Keskimaatuneisuus on korkeintaan H4. Maatuneempia 10-50 cm paksuja rahkavaltaisia linssejä saa olla. Turvetekijöiden kokonaismäärästä tulee yli 50 % kuulua *Acutifolia*- tai *Palustria*-ryhmään. Lisätekijöiden kokonaismäärä ei saa ylittää 20 %. Tyypillisiä suotyyppejä. joiden alueella on 2-laatuluokan turvetta. ovat 1-laatuluokan kohdalla mainittujen suotyyppien lisäksi isovarpuräme. lyhytkorsinevaräme ja silmäkeneva sekä näiden ojikko- ja muuttumamuodot. Mättäisyys on yleensä runsasta. Tämä laatuluokka voidaan jakaa maatumisasteen perusteella kahteen alaluokkaan:

2a-laatuluokka
Maatumisaste on H1-3.

2b-laatuluokka
Maatumisaste on keskimäärin H4.

2-laatuluokkaan sijoittuva suo ja turve soveltuu osin vaalean kasvuturpeen (2a). osin tumman kasvuturpeen (2b) sekä kuivike- ja imeytysturpeen raaka-aineeksi.

3-laatuluokka
Tähän ryhmään kuuluu kaikki muu heikosti maatunut (H1-4) rahkavaltainen pintaturve. jossa on vähintään 80 % rahkasammalien jäännöksiä. Eli ryhmään kuuluu mm. lähes kaikki heikosti maatunut (H1-4). selvästi *Cuspidata*-valtainen rahkaturve. Tyypillisiä suotyyppejä. joiden alueella on 3-laatuluokan turvetta. ovat lyhytkorsineva. kalvakkaneva. lyhytkorsinevaräme ja tupasvillaräme sekä näiden ojikko- ja muuttumamuodot. Mättäisyys on ojittamattomalla alueella vähäistä. Tämä laatuluokka voidaan jakaa maatumisasteen perusteella kahteen alaluokkaan:

3a-laatuluokka
Maatumisaste on H1-3.

3b-laatuluokka
Maatumisaste on keskimäärin H4.

3-laatuluokkaan sijoittuvaa suota tai turvetta ei yleensä suositella kasvu-. kuivike- tai imeytysturvetuotantoon. mutta tähän ryhmään sijoittuvia turpeita on käytetty jonkin verran kuivike- ja imeytysturpeena.

Määrittelemätön rahkaturve sijoittuu aina 3-luokkaan. Raja 1- ja 2-luokan välillä on helppo. Se on suoraan luettavissa lannoitelaissa. 2- ja 3-luokan välistä rajaa ei ole missään määritelty. mutta käytännössä paksun heikosti maatuneen. selvästi *Cuspidata*-valtaisen pintaturpeen omaavat suot ovat jääneet hyödyntämättä. Edellä kuvatun luokituksen lisäksi voidaan suot esimerkiksi kunta- tai kuntainliittokohtaisessa tarkastelussa asettaa heikosti maatuneen rahkavaltaisen pintakerroksen sisältämien turvetekijöiden osuuksien perusteella paremmuusjärjestykseen. jolloin on entistä helpompi valita kiinnostavimmat suot lähemmän tarkastelun kohteeksi.

Yksinkertaistettuna 1-laatuluokkaan sijoittuva turve on hyvää kasvu-. kuivike- ja imeytysturpeen raaka-ainetta. 2-laatuluokkaan kuuluva turve keskinkertaista ja 3-laatuluokkaan kuuluva huonoa raaka-ainetta.

LIITE 4 (1)

POLTTOTURPEEN LAATUOHJE 1991
JYRSINPOLTTOTURPEEN LAATULUOKAT. OMINAISUUKSIEN RAJA-ARVOT

Kohta	Ominaisuus	Raja-arvon kohdistuminen	Raja-arvot					Toteamistapa – kattavuus ja taajuus
			Yksikkö	Ilmoitus-tarkkuus	Laatuluokittain			
					J6	J8	J10	
1.	KOSTEUS SAAPUMISTILASSA	Toimituserä – vähintään – enintään Yksittäinen kuorma – vähintään – enintään	 p-% p-% p-% p-%	 0.1 0.1 0.1 0.1	 40.0 60.0 38.0 65.0	 40.0 56.0 38.0 63.0	 40.0 50.0 38.0 60.0	 A. 1/vrk A. 1/vrk C
2.	TEHOLLINEN LÄMPÖARVO SAAPUMISTILASSA	Toimituserä vähintään	MJ/kg	0.1	6.0	8.0	10.0	A. 1/vrk
3.	ENERGIATIHEYS SAAPUMISTILASSA	Toimituserä vähintään	MWh/m^3	0.01	0.50	0.70	0.80	A. 1/vrk
4.	TEHOLLINEN LÄMPÖARVO KUIVA-AINEESSA	Kuukausierä vähintään	MJ/kg	0.01	18.00	18.00	19.00	B. 1/vrk
5.	TUHKAPITOISUUS KUIVA-AINEESSA	Kuukausierä enintään Toimituserä ja kuukausierä yhdeltä toimituspaikalta enintään	p-% p-%	0.1 0.1	10.0 15.0	10.0 15.0	10.0 15.0	B. 1/kk C
6.	TUHKAN SULAMISKÄYTTÄYTY-MINEN	Kuukausierä puolipallopiste vähintään	^{E}C	10	+1120	+1120	+1120	C
					ellei etukäteen toisin ole ilmoitettu			
7.	RIKKIPITOISUUS KUIVA-AINEESSA	Kuukausierä enintään	p-%	0.01	0.30	0.30	0.30	B. 1/kk
					ellei etukäteen toisin ole ilmoitettu			
8.	SUURET KAPPALEET	Kuorma silmäkooltaan 200 x 200 mm täryritilälle jäävä osuus enintään Yksittäisen kappaleen suurin sallittu ulottuvuus ja tilavuus	p-% m m^3	0.2 0.1	1.0 1.0 0.2	1.0 1.0 0.2	0.5 1.0 0.2	C C C
					ellei etukäteen toisin ole sovittu			
9.	KARKEA AINES	Toimituserä 200 x 200 mm täryritilän läpäisevä mutta 40 x 40 mm seulalle jäävä osuus enintään	p-%	1	6	6	6	C
					ellei etukäteen toisin ole sovittu			
10.	IRTOTIHEYS	Kuorma – vähintään – enintään	 kg/m^3 kg/m^3	 10 10	 200 450	 220 450	 240 450	C

Raja-arvot Ominaisuuden arvon katsotaan olevan ilmoitetun arvon mukainen. mikäli se poikkeaa raja-arvosta enintään puolet ilmoitustarkkuudesta epäedulliseen suuntaan.

Kattavuus A. Koko turvemäärän kattava säännöllinen ominaisuuden määritys turpeen arvon määrittämistä varten.
B. Koko turvemäärän kattava säännöllinen ominaisuuden määritys. ei ole suoraan sidottu turpeen arvoon.
C. Ominaisuus määritetään satunnaisesti tai tarpeen vaatiessa.

Taajuus Ilmoitettu taajuus on vähimmäistaajuus. jolla ominaisuus määritetään.

POLTTOTURPEEN LAATUOHJE 1991
PALATURPEEN LAATULUOKAT. OMINAISUUKSIEN RAJA-ARVOT

Kohta	Ominaisuus	Raja-arvon kohdistuminen	Raja-arvot						Toteamistapa -kattavuus ja taajuus
			Yksikkö	Ilmoitus-tarkkuus	Laatuluokittain				
					P9	P11	P13	P15 *)	
1.	KOSTEUS SAAPUMIS-TILASSA	Toimituserä – vähintään – enintään	 p-% p-%	 0.1 0.1	 35.0 53.0	 30.0 47.0	 27.0**) 40.0	 20.0**) 33.0	 A. 1/vrk A. 1/vrk
2.	TEHOLLINEN LÄMPÖARVO SAAPUMIS-TILASSA ***)	Toimituserä vähintään	MJ/kg	0.1	9.0	11.0	13.0	15.0	A. 1/vrk
3.	ENERGIATIHEYS SAAPUMIS-TILASSA ***)	Toimituserä vähintään	MWh/m^3	0.01	1.00	1.15	1.30	1.50	A. 1/vrk
4.	TEHOLLINEN LÄMPÖARVO KUIVA-AINEESSA	Kuukausierä vähintään	MJ/kg	0.01	18.00	19.00	19.00	20.00	B. 1/vrk
5.	TUHKAPITOISUUS KUIVA-AINEESSA	Kuukausierä enintään Toimituserä ja kuukausierä yhdeltä toimituspaikalta enintään	 p-% p-%	 0.1 0.1	 10.0 15.0	 10.0 15.0	 8.0 12.0	 6.0 8.0	 B. 1/kk C
6.	TUHKAN SULAMISKÄYTTÄYTY-MINEN	Kuukausierä puolipallopiste vähintään	^{E}C	10	+1120	+1120	+1120	+1120	C
					ellei etukäteen toisin ole ilmoitettu				
7.	RIKKIPITOISUUS KUIVA-AINEESSA	Kuukausierä enintään	p-%	0.01	0.30	0.30	0.30	0.30	B. 1/kk
					ellei etukäteen toisin ole ilmoitettu				
8.	SUURET KAPPALEET	Kuorma suurin ulottuvuus enintään osuus enintään	mm p-%	10 0.1	300 1.0	300 1.0	300 1.0	200 1.0	C
					ellei etukäteen toisin ole sovittu				
9.	PALAKOKO	Keskimääräiset mitat – halkaisija – pituus	 mm mm	 10 10	 20...80 ellei etukäteen toisin 80...200 ole sovittu				 C
10.	HIENOAINEKSEN OSUUS	Kuorma silmäkooltaan 20x20 mm verkkoseulan läpäisevä osuus enintään	p-%	1	20	15	5 ****) tai 10	5 ****)	C
					ellei etukäteen toisin ole ilmoitettu				
11.	IRTOTIHEYS	Kuorma – vähintään – enintään	 kg/m^3 kg/m^3	 10 10	 280 550	 280 550	 300 520	 300 500	 C

HUOMAUTUKSET: *) Pienkäyttöluokka. jonka osalta toteamistapa (-kattavuus ja taajuus) sovitaan tapauskohtaisesti.
**) Erityisrajoitus kohdassa 5.2
***) Sovitaan toimitussopimuksessa käytetäänkö MJ/kg vai MWh/m^3. ei molempia samanaikaisesti.
Lisähuomautus: MJ/kg- ja MWh/m^3- arvoja ei ole tästä syystä synkronoitu keskenään.
****) Seulottu kuormausvaiheessa.

Raja-arvot — Ominaisuuden arvon katsotaan olevan ilmoitetun arvon mukainen. mikäli se poikkeaa raja-arvosta enintään puolet ilmoitustarkkuudesta epäedulliseen suuntaan.

Kattavuus — A. Koko turvemäärän kattava säännöllinen ominaisuuden määritys turpeen arvon määrittämistä varten.
B. Koko turvemäärän kattava säännöllinen ominaisuuden määritys ei ole suoraan sidottu turpeen arvoon.
C. Ominaisuus määritetään satunnaisesti tai tarpeen vaatiessa.

Taajuus — Ilmoitettu taajuus on vähimmäistaajuus. jolla ominaisuus määritetään.

KASVUTURPEEN LAADUNMÄÄRITYSOHJE

I. MÄÄRITELMÄT

Tämä laadunmääritysohje käsittää kasvuturpeen ja turvepohjaisten kasvualustojen sekä maanparannusturpeen laatuvaatimukset. näytteenoton ja määritysmenetelmät.

II. YLEISET LAATUVAATIMUKSET

Turvetuotteet eivät saa sisältää orgaanisia haitta-aineita eikä haitallisia mikro-organismeja siinä määrin. että niiden käyttöohjeiden mukaisesta käytöstä voi olla haittaa ihmisille, eläimille, kasveille tai ympäristölle. Lisäksi raskasmetalleille on säädetty seuraavat enimmäispitoisuudet (MMM:n päätös 46/94):

	Maanparannusaine mg/kg kuiva-ainetta	*Lannoitettu kasvualusta mg/l*
Elohopea (Hg)	*2.0*	*0.2*
Kadmium (Cd)	*3.0*	*0.5*
Arseeni (As)	*50*	*10*
Nikkeli (Ni)	*100*	*60*
Lyijy (Pb)	*150*	*60*
Kupari (Cu)	*600*	*100*
Sinkki (Zn)	*1500*	*150*

III. KALKITSEMATTOMAT JA LANNOITTAMATTOMAT TURPEET

a. Viljelyturpeen raaka-aine

Turpeen tulee olla vaaleaa rahkaturvetta. jonka maatumisaste on H1-3 von Post'in asteikolla mitattuna ja joka sisältää vähintään 90 % rahkasammaljäänteitä. joista yli 80 % tulee olla acutifolia-ryhmään kuuluvia. Varpujen ja muiden puumaisten kasvien jäänteiden määrä saa olla enintään 3 % ja tupasvillan jäänteiden määrä enintään 6 % kuiva-aineen painosta.
Turpeen orgaanisen aineksen määrän tulee olla vähintään 95 % kuiva-aineesta. Puristenesteen ominaissähkönjohtokyky saa olla korkeintaan 0.5 mS/cm ja pH korkeintaan 4.5. Irtotiheyden pitää olla alle 75 kg/m^3. Lisäksi turpeen tulee olla erityisen puhdas käyttöä ja käsittelyä haittaavista aineksista (esim. kivet. muovit. puu. ojamaat).

b. Kasvuturpeen raaka-aine

Turpeen tulee olla koostumukseltaan pääosin suokasvien jäännöksiä ja sen tulee soveltua sellaisenaan kalkki- ja lannoitelisäyksen jälkeen kasvualustaksi. 40 mm:n seulalle jäävän puuaineksen osuus saa olla korkeintaan 5 % kuivapainosta. Orgaanisen aineksen määrän (= hehkutushäviö) pitää olla vähintään 80 % kuiva-aineesta. Kasvuturpeet jaetaan seuraaviin kolmeen luokkaan:

Kasvuturpeen laatuluokat	*Ominaisuudet*		
	Irtotiheys kg kuiva-ainetta/m^3	*Maatumisaste von Post'in mukaan*	*Johtokyky mS/m (SFS 1+5)*
vaalea	*<75*	*H 1–3*	*<6*
tumma	*75–120*	*H 3–6*	*<10*
musta	*>120*	*H 6–10*	*<15*

c. Maanparannusturve

Maanparannusturve on tarkoitettu sekoitettavaksi viljelymaahan. Turpeen orgaanisen aineksen määrän tulee olla vähintään 50 % kuiva-aineesta.

IV. KALKITUT JA LANNOITETUT TUOTTEET

Kalkitut ja/tai lannoitetut turpeet ja turvepohjaiset seokset kuuluvat lannoitevalmisteihin ja ovat siten lannoitelain (232/93) alaisia tuotteita. Niistä pitää aina antaa asiakkaalle tuoteseloste riippumatta siitä myydäänkö tuote pakattuna tai irtotavarana. Tuoteseloste on hyväksytettävä etukäteen Kasvintuotannon tarkastuskeskuksen maatalouskemian osastolla (KTTK/MKO). joka samalla rekisteröi tuotteen ja valmistajan.

Tuoteselosteissa on oltava seuraavat pakollisina ilmoitettavat tiedot:

a. Viljelyturve

- *tyyppinimi (viljelyturve)*
- *kauppanimi*
- *raaka-aineen botaaninen koostumus (vaalea rahkaturve)*
- *lisätyt aineet; niiden laji ja määrät (esim. kg/m^3; lannoitteista NPK-pitoisuudet. myös typen muodot ilmoitetaan)*
- *puristenesteestä mitatut pH. johtokyky (mS/cm) ja pääravinteet typpi (N). fosfori (P) ja kalium (K). mg/l*
- *irtotiheys (kuiva-aineen tilavuuspaino) g/l*
- *karkeusaste (esim. hieno. keskikarkea. karkea) tai maksimiraekoko. mm.*

– *haitalliset raskasmetallit; kadmium. lyijy ja elohopea (riittää esim. maininta: raskasmetallien pitoisuudet alittavat MMM:n päätöksen 46/94 enimmäispitoisuudet)*
– *irtotilavuus (l tai m^3). mikäli tavara toimitetaan pakattuna*
– *käyttöohje ja mahdolliset käytön rajoitukset*
– *alkuperämaa. valmistaja. myyjä sekä valmistajan ja myyjän osoite*

b. Kasvuturve
– *kuten edellä. mutta puristenesteanalyysin tilalla voidaan käyttää maa-analyysimenetelmällä (1+5) määritettyjä pH-, johtokyky- ja ravinnearvoja*

VUOSIEN 1980 - 2006 AIKANA ILMESTYNEET TURVETUTKIMUSRAPORTIT

1. Erkki Raikamo (1980). Sysmän turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 55 s.
3. Erkki Raikamo (1980). Hollolan turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 71 s.
5. Markku Mäkilä (1980). Tutkimus Toholammin soiden käyttökelpoisuudesta ja turpeen eri ominaisuuksien riippuvuuksista. 149 s.
6. Erkki Raikamo (1980). Kärkölän turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 65 s.
7. Erkki Raikamo (1980). Koski HL:n turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 40 s.
8. Erkki Raikamo (1980). Hartolan turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 128 s.
10. Jukka Leino (1980). Rantasalmen turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 81 s.
13. Erkki Raikamo (1980). Asikkalan turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 63 s.
14. Erkki Raikamo (1980). Orimattilan ja Artjärven turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 70 s.
15. Erkki Raikamo (1980). Nastolan ja Lahden turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 57 s.
16. Erkki Raikamo (1980). Heinolan turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 64 s.
17. Erkki Raikamo (1980). Padasjoen turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 76 s.
20. Eino Lappalainen ja Hannu Pajunen (1980). Lapin turvevarat, yhteenveto vuosina 1962 - 1975 Lapissa tehdyistä turvetutkimuksista. 229 s.
23. Erkki Raikamo (1980). Päijät-Hämeen suot ja turvevarojen käyttömahdollisuudet. 110 s.
55. Carl-Göran Stén ja Timo Varila (1981). Raportti Punkalaitumen turvevaroista ja niiden käyttömahdollisuuksista. 67 s.
60. Helmer Tuittila (1981). Laitilan turvevarat. 150 s.
61. Jukka Leino (1981). Karttulassa tutkittujen soiden turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 59 s.
62. Jukka Leino (1981). Pielavedellä tutkittujen soiden turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 61 s.
63. Markku Mäkilä ja Tapio Toivonen (1981). Pyhäjärven (01.) turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 215 s.
64. Jukka Häikiö ja Hannu Pajunen (1981). Ylikiimingin inventoidut turvevarat ja niiden soveltuvuus polttoturvetuotantoon. 58 s.
91. Helmer Tuittila (1982). Mynämäen turvevarat. Osaraportti Varsinais-Suomen turvevaroista. 175 s.
98. Tapio Toivonen (1982). Pihtiputaan turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. Osaraportti Pihtiputaan soiden turvevarojen kokonaisinventoinnista. 73 s.
99. Jukka Häikiö, Jouko Saarelainen ja Pirjo Löytynoja (1982). Sotkamon kunnassa inventoidut turvevarat ja niiden soveltuvuus polttoturvetuotantoon. 84 s.
100. Ari Luukkanen (1982). Väliraportti Pielavedellä 1981 tutkittujen soiden turvevaroista ja niiden käyttökelpoisuudesta. 137 s.
105. Jukka Häikiö (1982). Tutkimus Kiimingin soista ja turvevaroista. 73 s.
106. Jukka Leino (1982). Joroisten turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 145 s.
109. Jukka Leino ja Juha Saarinen (1982). Tuupovaaran turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 283 s.
110. Carl-Göran Stén, Riitta Korhonen ja Lasse Svahnbäck. Petäjäveden karttalehden (2234) itäosan suot. Väliraportti Petäjävedellä, Korpilahdella , Jyväskylän mlk:ssa ja Jämsänkoskella tehdyistä turvetutkimuksista. 119 s.
113. Jukka Häikiö, Jouko Saarelainen ja Pirjo Löytynoja (1982). Kuhmon kunnassa tutkitut turvevarat ja niiden soveltuvuus turvetuotantoon. 141 s.
114. Erkki Raikamo ja Jouko Kokko (1982). Isojoen suot ja turvevarojen käyttömahdollisuudet. 287 s.
115. Erkki Raikamo ja Pertti Silén (1982). Kauhajoen suot ja turvevarojen käyttömahdollisuudet. Loppuraportti Kauhajoen turvevarojen kokonaisinventoinnista. 311 s.
116. Timo Varila (1982). Ylikiimingin inventoidut turvevarat ja niiden soveltuvuus polttoturvetuotantoon. Osa ll. 116 s.
118. Pauli Hänninen (1983). Pudasjärven inventoidut turvevarat ja niiden soveltuvuus polttoturvetuotantoon. Osa I. 229 s.
119. Markku Mäkilä ja Ale Grundström (1983). Luumäen ja lähikuntien eräiden soiden turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 83 s.
120. Helmer Tuittila (1983). Pöytyän turvevarat. Osaraportti Varsinais-Suomen turvevaroista. 97 s.
121. Tapio Toivonen (1983). Jaalan turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 88 s.
122. Kimmo Virtanen (1983). Tyrnävällä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 45 s.
123. Kimmo Virtanen ja Olli Ristaniemi (1983). Kuivaniemellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 169 s.
124. Jukka Leino (1983). Virtasalmen turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 119 s.
125. Markku Mäkilä ja Ale Grundström (1990). Miehikkälän turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. Uusittu ja täydennetty painos. 109 s.
126. Juha Saarinen (1983). Jäppilän turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 65 s.
127. Ari Luukkanen (1983). Pielavedellä 1981 tutkittujen soiden turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 196 s.
128. Erkki Raikamo ja Pertti Silén (1983). Karijoen suot ja turvevarojen käyttömahdollisuudet. 84 s.
129. Erkki Raikamo, Jouko Kokko ja Riitta Lappalainen (1983). Teuvan suot ja turvevarojen käyttömahdollisuudet. 179 s.
132. Jukka Leino (1983). Kerimäellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa I. 85 s.
133. Kimmo Virtanen (1983). Pihtiputaan turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. Osa II. Osaraportti Pihtiputaan soiden turvevarojen kokonaisselvityksestä. 94 s.
134. Jouko Kokko (1983). Karttalehdillä 2222 (Seinäjoki) ja 2311 (Lapua) v. 1982 tutkitut suot ja niiden turvevarat. 111 s.
135. Jouko Kokko (1983). Ylihärmän suot ja turvevarojen käyttömahdollisuudet. 35 s.
136. Pauli Hänninen (1983). Pudasjärven inventoidut turvevarat ja niiden soveltuvuus polttoturvetuotantoon. Osa II. 138 s.
137. Jukka Häikiö, Hannu Pajunen ja Kimmo Virtanen (1983). Muhoksella tutkitut suot ja niiden turvevarat. 100 s.

138. Carl-Göran Stén ja Lasse Svahnbäck (1983). Jämijärven suot ja niiden soveltuvuus turvetuotantoon. 68 s.
139. Helmer Tuittila (1983). Yläneen turvevarat. Osaraportti Varsinais-Suomen turvevaroista. 144 s.
140. Ari Luukkanen (1983). Juankosken turvevarat ja niiden soveltuvuus polttoturvetuotantoon. 114 s.
141. Eino Lappalainen ja Tapio Toivonen (1984). Laskelmat Suomen turvevaroista. 104 s.
142. Matti Maunu (1983). Tervolassa vuonna 1982 tutkitut suot ja niiden turvevarat. 26 s.
143. Jouko Saarelainen (1984). Sonkajärven suot ja niiden soveltuvuus polttoturvetuotantoon. Osa I. 254 s.
144. Matti Maunu (1984). Simossa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 34 s.
145. Jukka Leino (1984). Pieksämäen mlk:ssa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 2. 107 s.
146. Olli Ristaniemi (1984). Petäjäveden kunnan länsiosan turvevarat. 108 s.
147. Olli Ristaniemi ja Carl-Göran Sten (1984). Petäjäveden kunnassa suoritetut turvetutkimukset. 12 s.
149. Jukka Häikiö ja Heimo Porkka (1984). Ristijärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 51 s.
150. Hannu Pajunen (1984). Yli-Iissä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 100 s.
152. Jukka Leino ja Juha Saarinen (1984). Haukivuorella tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 1. 62 s.
154. Tapio Muurinen ja Anne Nokela (1984). Kittilässä vuosina 1981 - 1983 tutkittujen soiden turvevarat ja niiden tuotantokelpoisuus. 441 s.
156. Pauli Hänninen (1984). Pudasjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa III. 95 s.
157. Eino Lappalainen, Pauli Hänninen, Pekka Hänninen, Leevi Koponen, Jukka Leino, Heikki Rainio ja Raimo Sutinen (1984). Geofysikaalisten mittausmenetelmien soveltuvuus maaperätutkimuksiin. 36 s.
158. Tapio Toivonen (1984). Valkealan turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 331 s.
159. Markku Mäkilä ja Ale Grundström (1984). Anjalankosken turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 280 s.
160. Markku Mäkilä ja Ale Grundström (1984). Elimäen turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 53 s.
161. Markku Mäkilä, Kari Lehmuskoski ja Ale Grundström (1984). Savitaipaleen turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 114 s.
162. Ari Luukkanen (1984). Pielavedellä 1982 tutkittujen soiden turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 85 s.
163. Juha Saarinen ja Riitta Lappalainen (1984). Jurvan suot ja turvevarojen käyttömahdollisuudet. 171 s.
164. Hannu Pajunen ja Timo Varila (1984). Ylikiimingin inventoidut turvevarat ja niiden soveltuvuus polttoturvetuotantoon. Osa III. 167 s.
165. Jukka Häikiö ja Heimo Porkka (1984). Kajaanissa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa I. 110 s.
166. Martti Korpijaakko ja Markku Koivisto (1984). Sievissä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 288 s.
167. Kimmo Virtanen ja Teuvo Herranen (1984). Vihannissa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa I. 169 s.
168. Ari Luukkanen (1985). Kaavilla 1982 tutkittujen soiden turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 66 s.
169. Jukka Leino (1985). Kuopiossa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 95 s.
170. Eino Lappalainen ja Pauli Hänninen (1985). Maatutkaluotaimen ja suosondin soveltuvuus turvetutkimuksiin. 24 s.
171. Jouko Saarelainen (1985). Sonkajärven suot ja niiden soveltuvuus polttoturvetuotantoon. Osa 2. 235 s.
172. Jukka Häikiö, Pirjo Löytynoja ja Heimo Porkka (1985). Kajaanissa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa II. 178 s.
173. Carl-Göran Stén ja Lasse Svahnbäck (1985). Kankaanpään itäosan suot ja niiden turvevarojen käyttökelpoisuus. 115s.
174. Pauli Hänninen (1985). Pudasjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa IV. 113 s.
175. Jukka Häikiö, Pirjo Löytynoja ja Heimo Porkka (1985). Kajaanissa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa III. 142 s.
176. Kimmo Virtanen (1985). Pattijoella tutkitut suot ja niiden turvevarat. 163 s.
177. Matti Maunu (1985). Ranualla tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa I. 234 s.
178. Markku Mäkilä ja Ale Grundström (1985). Virolahden turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 90 s.
179. Erkki Raikamo ja Pertti Silén (1985). Kristiinan kaupungin suot ja turvevarojen käyttömahdollisuudet. 203 s.
180. Ari Luukkanen (1986). Pielavedellä 1983 tutkittujen soiden turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 174 s.
181. Riitta Korhonen (1986). Jämsässä ja Jämsänkoskella tutkitut suot ja niiden turvevarat. 160 s.
182. Hannu Pajunen (1986). Utajärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa I. 135 s.
183. Jouko Saarelainen (1986). Vieremän suot ja niiden soveltuvuus polttoturvetuotantoon. Osa I. 208 s.
184. Jukka Leino ja Jouko Kokko (1986). Lieksan suot ja niiden soveltuvuus turvetuotantoon. Osa I. 212 s.
185. Martti Korpijaakko ja Markku Koivisto (1986). Haapajärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 179 s.
186. Markku Mäkilä ja Ale Grundström (1986). Vehkalahden turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 195 s.
187. Tapio Muurinen (1986). Rovaniemen alueen turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. Osa I. 185 s.
188. Kimmo Virtanen ja Teuvo Herranen (1986). Vihannissa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa II. 207 s.
189. Hannu Pajunen (1986). Utajärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa II. 98 s.
190. Jukka Häikiö (1986). Pulkkilassa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa I. 98 s.
191. Tapio Toivonen (1986). Virtain turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 225 s.
192. Pauli Hänninen (1986). Pudasjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa V. 121 s.
193. Jukka Leino (1987). Kerimäellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa II. 191 s.
194. Kimmo Virtanen ja Teuvo Herranen (1987). Haapavedellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa I. 131 s.
195. Jouko Saarelainen (1987). Vieremän suot ja niiden soveltuvuus polttoturvetuotantoon. Osa II. 221 s.
196. Martti Korpijaakko ja Markku Koivisto (1987). Ylivieskassa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 77 s.
197. Ari Luukkanen (1987). Siilinjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat sekä turpeiden soveltuvuus jätevesilietteen käsittelyyn ja polttoturvetuotantoon. 57 s.
198. Tapio Muurinen (1987). Turvevarojen inventointi Kittilässä vuonna 1984. 71 s.
199. Tapio Toivonen (1987). Mäntyharjun turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 217 s.
200. Markku Mäkilä ja Ale Grundström (1987). Kotkan turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 99 s.
201. Tapio Muurinen (1987). Rovaniemen alueen turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. Osa II. 73 s.

202. Pauli Hänninen ja Eino Lappalainen (1987). Maatutkan ja suosondin soveltuvuus turvevarojen määrän ja laadun selvittämiseen. 31 s.
203. Kimmo Virtanen ja Teuvo Herranen (1987). Ruukissa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa I. 163 s.
204. Markku Mäkilä ja Ale Grundström (1987). Pyhtään turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 88 s.
205. Sirkka Lojander (1987). SPSSX-tilasto-ohjelmiston käyttö turvetutkimuksissa. 51 s.
206. Hannu Pajunen (1987). Utajärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa III. 83 s.
207. Jukka Häikiö ja Heimo Porkka (1987). Vuolijoella tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa I. 192 s.
208. Tapio Toivonen (1988). Närpiön turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 275 s.
209. Jukka Leino (1988). Pieksämäen mlk:ssa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 3. 259 s.
210. Kimmo Virtanen ja Teuvo Herranen (1988). Ruukissa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa II. 158 s.
211. Tapio Muurinen (1988). Turvetutkimukset Tervolassa vuonna 1985. 58 s.
212. Pauli Hänninen (1988). Pudasjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa VI. 136 s.
213. Markku Mäkilä ja Ale Grundström (1988). Kuusankoskella ja Kouvolassa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 56 s.
214. Martti Korpijaakko ja Markku Koivisto (1988). Haapajärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 2. 51 s.
215. Carl-Göran Stén ja Lasse Svahnbäck (1988). Kankaanpään länsiosan suot ja niiden turvevarojen käyttökelpoisuus. 93 s.
216. Jouko Saarelainen (1988). Juuan kunnassa tutkitut suot ja niiden soveltuvuus polttoturvetuotantoon. Osa I. 242 s.
217. Markku Mäkilä ja Ale Grundström (1988). Iitin turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 102 s.
218. Kimmo Virtanen ja Teuvo Herranen (1988). Oulaisissa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 239 s.
219. Jukka Leino ja Pertti Silén (1988). Suonenjoella tutkitut suot ja niiden turvevarat. 270 s.
220. Pekka Hänninen (1988). Atk:n hyväksikäyttö turveinventoinnin ja tutkimuksen apuna. 37 s.
221. Riitta Korhonen (1988). Keuruulla tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 1. 184 s.
222. Ari Luukkanen ja Heimo Porkka (1988). Kiuruvedellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 168 s.
223. Martti Korpijaakko ja Markku Koivisto (1989). Lestijärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 51 s.
224. Jukka Leino (1989). Jäppilässä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 2 ja yhteenveto. 116 s.
225. Tapio Toivonen (1989). Ähtärin turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. Osa 1. 219 s.
226. Jouko Saarelainen (1989). Ilomantsin kunnassa tutkitut suot ja niiden soveltuvuus polttoturvetuotantoon. Osa 1. 177s.
227. Pauli Hänninen ja Arto Hyvönen (1989). Pudasjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa VII. 324 s.
228. Timo Suomi (1989). Isokyrössä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa I. 69 s.
229. Hannu Pajunen (1989). Utajärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa IV. 137 s.
230. Tapio Muurinen (1989). Simossa vuosina 1985 - 1986 tutkitut suot ja niiden turvevarat. 213 s.
231. Markku Mäkilä ja Ale Grundström (1989). Ylämaan turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 142 s.
232. Jukka Leino (1989). Hankasalmella tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 1. 112 s.
233. Martti Korpijaakko ja Markku Koivisto (1989). Reisjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 96 s.
234. Carl-Göran Stén ja Lasse Svahnbäck (1989). Parkanon suot ja turvevarojen käyttökelpoisuus. Osa 1. 174 s.
235. Ari Luukkanen (1989). Nilsiässä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 109 s.
236. Carl-Göran Stén ja Tapio Toivonen (1990). Kihniössä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 151 s.
237. Kimmo Virtanen ja Teuvo Herranen (1990). Limingassa, Lumijoella ja Temmeksellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 148 s.
238. Jukka Leino ja Jouko Saarelainen (1990). Outokummussa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 1. 161 s.
239. Tapio Muurinen (1990). Simon suot ja turvevarojen käyttökelpoisuus. Osa II. 238 s.
240. Pauli Hänninen ja Arto Hyvönen (1990). Pudasjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa VIII. 403 s.
241. Hannu Pajunen (1990). Utajärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa V. 141 s.
242. Tapio Toivonen (1990). Kuortaneen turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 212 s.
243. Timo Suomi (1991). Ilomantsissa tutkitut suot ja niiden soveltuvuus turvetuotantoon. Osa II. 150 s.
244. Martti Korpijaakko (1991). Kannonkoskella tutkitut suot ja niiden turvevarat. 58 s.
245. Tapio Toivonen (1991). Töysässä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 107 s.
246. Pauli Hänninen ja Arto Hyvönen (1991). Pudasjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa IX. 129 s.
247. Tapio Toivonen (1991). Ähtärin turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. Osa 2. 196 s.
248. Jukka Leino (1992). Pieksämäen mlk:ssa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 4. 38 s.
249. Markku Mäkilä ja Ale Grundström (1992). Mäntsälän turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 50 s.
250. Hannu Pajunen (1992). Ylikiimingissä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa IV. 22 s.
251. Jukka Leino (1992). Pieksämäellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 19 s.
252. Pauli Hänninen ja Satu Jokinen (1992). Pudasjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa X. 20 s.
253. Tapio Toivonen (1992). Alavudella tutkitut suot ja niiden turvevarat. 48 s.
254. Markku Mäkilä ja Ale Grundström (1992). Tuuloksen turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 36 s.
255. Carl-Göran Stén (1992). Valkeakosken suot ja turvevarojen käyttökelpoisuus. 38 s.
256. Riitta Korhonen (1992). Leivonmäellä tutkitut suot ja niiden käyttökelpoisuus. 34 s.
257. Kimmo Virtanen ja Teuvo Herranen (1992). Haapavedellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 2. 72 s.
258. Tapio Toivonen (1993). Nurmossa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 50 s.
259. Ari Luukkanen ja Heimo Porkka (1993). Kiuruvedellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 2. 23 s.
260. Markku Mäkilä ja Ale Grundström (1993). Lammin turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. 58 s.
261. Timo Suomi (1993). Ilomantsissa tutkitut suot ja niiden soveltuvuus turvetuotantoon. Osa III. 24 s.
262. Jukka Häikiö, Ari Luukkanen ja Heimo Porkka (1993). Paltamossa tutkitut suot, niiden turvevarat ja turpeiden käyttökelpoisuus. 39 s.
263. Timo Suomi (1993). Ilomantsissa tutkitut suot ja niiden soveltuvuus turvetuotantoon. Osa IV. 25 s.

264. Tapio Muurinen (1993). Kuivaniemen soiden ja turvevarojen käyttökelpoisuus. Osa II. 95 s.
265. Riitta Korhonen (1993). Peräseinäjoella tutkitut suot ja niiden käyttökelpoisuus. 40 s.
266. Ari Luukkanen ja Heimo Porkka (1993). Ristijärvellä tutkitut suot, niiden turvevarat ja turpeen käyttökelpoisuus. Osa 2. 33 s.
267. Tapio Toivonen ja Pertti Silén (1993). Kurikassa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 51 s.
268. Tapio Toivonen (1993). Seinäjoella tutkitut suot ja niiden turvevarat. 26 s
269. Hannu Pajunen (1993). Utajärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa VI. 27 s.
270. Carl-Göran Stén ja Markku Moisanen (1993). Karkkilan suot ja turvevarojen käyttökelpoisuus. 44 s.
271. Jukka Häikiö (1993). Pudasjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa XI. 27 s.
272. Riitta Korhonen (1993). Multialla tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 1. 25 s.
273. Ari Luukkanen ja Heimo Porkka (1994). Hyrynsalmella tutkitut suot, niiden turvevarat ja turpeen käyttökelpoisuus. 55 s.
274. Carl-Göran Stén ja Markku Moisanen (1994). Humppilan ja Jokioisten suot ja turvevarojen käyttökelpoisuus. 41 s.
275. Ari Luukkanen ja Heimo Porkka (1994). Pyhäsalmella tutkitut suot, niiden turvevarat ja turpeen käyttökelpoisuus. Osa II.18 s.
276. Jukka Häikiö ja Heikki Sutinen (1994). Pudasjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa XII. 37 s.
277. Jukka Leino ja Heimo Porkka (1994). Uuraisten kunnassa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 1. 22 s.
278. Tapio Toivonen (1994). Lapualla tutkitut suot ja niiden turvevarat. 49 s.
279. Pauli Hänninen ja Heikki Sutinen (1994). Pudasjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa XIII, 43 s.
280. Hannu Pajunen (1994). Muhoksella tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 2. 35 s.
281. Timo Suomi (1994). Ilomantsissa tutkitut suot ja niiden soveltuvuus turvetuotantoon. Osa V. 41 s.
282. Hannu Pajunen ja Heikki Sutinen (1994). Utajärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa VII. 30 s.
283. Tapio Toivonen (1994). Eurassa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 33 s.
284. Carl-Göran Stén & Markku Moisanen (1994). Tammisaaren suot ja turvevarojen käyttökelpoisuus. Osa 1. 32 s.
285. Hannu Pajunen ja Heikki Sutinen (1995). Utajärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa VIII. 44 s.
286. Kimmo Virtanen ja Teuvo Herranen (1995). Kärsämäellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 88 s.
287. Carl-Göran Stén & Markku Moisanen (1995). Karvian suot ja turvevarojen käyttökelpoisuus. Osa 1. 40 s.
288. Riitta Korhonen (1995). Lehtimäellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 34 s.
289. Tapio Toivonen (1995). Ilmajoella tutkitut suot ja niiden turvevarat. 41 s.
290. Hannu Pajunen (1995). Utajärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa IX. 28 s.
291. Ari Luukkanen ja Heimo Porkka (1995). Rautavaaralla tutkitut suot, niiden turvevarat ja turpeiden käyttökelpoisuus. 83 s.
292. Pauli Hänninen ja Heikki Sutinen (1995). Pudasjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa XIV. 33 s.
293. Tapio Toivonen (1995). Ylistarossa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 36 s.
294. Martti Korpijaakko (1995). Perhossa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 32 s.
295. Hannu Pajunen (1996). Muhoksella tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 3. 28 s.
296. Markku Mäkilä ja Ale Grundström (1996). Kurussa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 23 s.
297. Tapio Toivonen (1996). Isossakyrössä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 2. 22 s.
298. Carl-Göran Stén ja Markku Moisanen (1996). Lappi Tl:n suot ja niiden turvevarat. 26 s.
299. Timo Suomi (1996). Ilomantsissa tutkitut suot ja niiden soveltuvuus turvetuotantoon. Osa VI. 40 s.
300. Ari Luukkanen ja Heimo Porkka (1996). Nurmeksessa tutkitut suot, niiden turvevarat ja turpeiden käyttökelpoisuus. Osa 1. 35 s.
301. Pauli Hänninen ja Heikki Sutinen (1996). Pudasjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa XV. 29 s.
302. Riitta Korhonen (1996). Jalasjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 1. 34 s.
303. Hannu Pajunen (1997). Ylikiimingissä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa V. 33 s.
304. Tapio Toivonen (1997). Laihialla tutkitut suot ja niiden turvevarat. 37 s.
305. Tapio Muurinen (1997). Yli-Iin soiden ja turvevarojen käyttökelpoisuus. Osa 2. 58 s.
306. Carl-Göran Stén ja Markku Moisanen (1997). Inkoon, Siuntion ja Kirkkonummen tutkitut suot sekä turpeen käyttökelpoisuus. 61 s.
307. Martti Korpijaakko (1997). Karstulassa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 19 s.
308. Tapio Toivonen (1997). Heikosti maatuneen rahkaturpeen laatuluokitus. 38 s.
309. Carl-Göran Stén (1997). Huittisten tutkitut suot ja turpeen käyttökelpoisuus. 41 s.
310. Jukka Häikiö, Ari Luukkanen ja Heimo Porkka (1997). Sotkamossa tutkitut suot, niiden turvevarat ja turpeiden käyttökelpoisuus. Osa II. 48 s.
311. Hannu Pajunen (1998). Ylikiimingissä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa VI. 43 s.
312. Martti Korpijaakko (1998). Kyyjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 23 s.
313. Markku Mäkilä ja Tapio Toivonen (1998). Turvetutkimusten ja johtavuusluotausten käyttömahdollisuudet suoalueen ympäristötutkimuksissa: esimerkkinä Lapuan Löyhinkinevan jätevesialue. 25 s.
314. Carl-Göran Stén (1998). Tammelan suot ja turpeen käyttökelpoisuus. Osa 1. 46 s.
315. Jukka Leino ja Heimo Porkka (1998). Kangasniemellä tutkitut suot, niiden turvevarat ja turpeiden käyttökelpoisuus. 62 s.
316. Ari Luukkanen ja Heimo Porkka (1998). Sonkajärvellä tutkitut suot, niiden turvevarat ja turpeiden käyttökelpoisuus. Osa 3. 85 s.
317. Heikki Sutinen (1999). Pudasjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa XVI. 30 s.
318. Kimmo Virtanen ja Teuvo Herranen (1999). Piippolassa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 1. 66 s
319. Tapio Toivonen (1999). Maalahdessa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 42 s.
320. Carl-Göran Stén ja Markku Moisanen (1999). Forssan suot ja turpeen käyttökelpoisuus. 40 s.
321. Ari Luukkanen ja Heimo Porkka (1999). Rautavaaralla tutkitut suot, niiden turvevarat ja turpeiden käyttökelpoisuus. Osa 2. 73 s.

322. Martti Korpijaakko (2000). Vetelissä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 57 s.
323. Tapio Muurinen (2000). Iin soiden ja turvevarojen käyttökelpoisuus. 44 s.
324. Martti Korpijaakko (2000). Evijärven kunnan alueella tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 1. 28 s.
325. Martti Korpijaakko (2000). Kaustisen kunnan alueella tutkitut suot ja niiden turvevarat. 34 s.
326. Ari Luukkanen ja Heimo Porkka (2000). Rautavaaralla tutkitut suot, niiden turvevarat ja turpeiden käyttökelpoisuus. Osa 3. 62 s
327. Carl-Göran Stén ja Markku Moisanen (2000). Espoon ja Kauniaisten suot. 59 s.
328. Hannu Pajunen (2001). Ylikiimingissä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 7. 29 s.
329. Martti Korpijaakko (2001). Evijärven kunnan alueella tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 2. 35 s.
330. Martti Korpijaakko (2001). Kortesjärven kunnan alueella tutkitut suot ja niiden turvevarat. 49 s.
331. Tapio Muurinen ja Ilkka Aro (2001). Sallassa tutkitut suot, niiden turvevarat ja käyttökelpoisuus. Osa 1. 47 s.
332. Heikki Sutinen (2001). Pudasjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa XVII. 31 s
333. Ari Luukkanen (2001). Kiuruvedellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 3. 51 s.
334. Tapio Toivonen (2001). Porvoossa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 29 s.
335. Martti Korpijaakko ja Pertti Silén (2002). Halsualla tutkitut suot ja niiden turvevarat. 51 s.
336. Jukka Leino (2002). Mikkelin kunnassa tutkitut suot, niiden turvevarat ja turpeiden käyttökelpoisuus. 106 s.
337. Carl-Göran Stén ja Markku Moisanen (2002). Hämeenlinnan suot. 34 s.
338. Carl-Göran Stén ja Markku Moisanen (2002). Rengon suot ja niiden turvevarat. 53 s.
339. Tapio Toivonen (2002). Alajärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 1. 39 s.
340. Hannu Pajunen (2002). Ylikiimingissä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 8. 46 s.
341. Ari Luukkanen (2002). Kiuruvedellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 4. 68 s.
342. Tapio Muurinen ja Ilkka Aro (2002). Tutkimus Haukiputaan soista ja turvevarojen käyttökelpoisuudesta. 58 s.
343. Riitta Korhonen ja Timo Suomi (2003). Jalasjärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 2. 36 s.
344. Kimmo Virtanen ja Teuvo Herranen (2003). Piippolassa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 2. 78 s.
345. Kimmo Virtanen, Riitta-Liisa Kallinen ja Teuvo Herranen (2003). Alavieskassa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 47 s.
346. Ari Luukkanen (2003). Kiuruvedellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 5. 69 s.
347. Tapio Toivonen (2003). Honkajoella tutkitut suot ja niiden turvevarat. 40 s.
348. Ari Luukkanen (2003). Kiuruvedellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 6. 62 s.
349. Jukka Häikiö ja Teuvo Herranen (2004). Merijärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 1. 45 s.
350. Riitta-Liisa Kallinen (2004). Kaavilla tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 2. 28 s.
351. Tapio Muurinen ja Ilkka Aro (2004). Kiimingin suot, turvevarat ja niiden käyttökelpoisuus. Osa 2. 39 s.
352. Tapio Toivonen (2004). Multialla tutkitut suot ja niiden käyttökelpoisuus. Osa 2. 65 s.
353. Tapio Toivonen (2004). Pernajassa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 26 s.
354. Ari Luukkanen (2004). Lapinlahdella tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 1. 50 s
355. Jukka Leino (2004). Tohmajärven kunnassa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 1. 58 s.
356. Hannu Pajunen (2004). Ylikiimingissä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 9. 51 s.
357. Timo Suomi ja Riitta Korhonen (2004). Karviassa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 2. 42 s.
358. Carl-Göran Stén ja Markku Moisanen (2004). Tammelan suot ja turpeen käyttökelpoiduus. Osa 2. 108 s.
359. Carl-Göran Stén ja Tapio Toivonen (2005). Kokemäen suot ja niiden turvevarat. 44 s.
360. Jukka Turunen ja Teuvo Herranen (2005). Ylivieskassa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 2. 67 s.
361. Jukka Häikiö ja Teuvo Herranen (2005). Merijärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 2. 31 s.
362. Ari Luukkanen (2005). Kiuruvedellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 7. 44 s.
363. Tapio Toivonen (2005). Siikaisissa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 64 s.
364. Tapio Toivonen ja Timo Suomi (2005). Merikarvialla tutkitut suot ja niiden turvevarat. 48 s.
365. Riitta Liisa Kallinen (2006). Lestijärvellä tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 2. 34 s.
366. Hannu Pajunen (2006). Ylikiimingissä tutkitut suot ja niden turvevarat. Osa 10. 39 s.
367. Jukka Turunen (2006). Kalajoella tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 1. 67 s.
368. Ari Luukkanen (2006). Iisalmessa tutkitut suot ja niiden turvevarat. Osa 1.
369. Tapio Toivonen (2006). Noormarkussa tutkitut suot ja niiden turvevarat. 50 s.
370. Tapio Toivonen ja Onerva Valo (2006). Hämeenkyrössä tutkitut suot ja niiden turvevarat. 52 s.